

วิทยานิพนธ์

ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

**FACTORS AFFECTING EQUILBRIUM CREDIT: SMALL
AND MEDIUM ENTERPRISES TSUNAMI VICTIMS**

นางสาวปริยากร คงประทุม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2550

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

ปริญญา

เศรษฐศาสตร์

เศรษฐศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่ประสบภัยสึนามิ

Factors Affecting Equilibrium Credit: Small and Medium Enterprises Tsunami Victims

นามผู้วิจัย นางสาวปรียากร คงประทุม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สันติยา เอกอัคร, Ph.D.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์จิรพรรณ ชีรานนท์, ศศ.ม.)

กรรมการ

(อาจารย์สุนทรรัตน์ ชื่นพุฒิ, พบ.ม.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์จิรพรรณ กุลดิลก, ศ.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อัจจงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

Factors Affecting Equilibrium Credit: Small and Medium Enterprises Tsunami Victims

โดย

นางสาวปรีษากร คงประทุม

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

พ.ศ. 2550

ปริยากร คงประทุม 2550: ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ปรินญาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ ภาชานกรรมการที่ปรึกษา:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สันติยา เอกอัคร, Ph.D. 151 หน้า

วัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและ
สังคมอันเนื่องมาจากสึนามิ ศึกษาการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของ
สถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ วิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดปริมาณ
สินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และ
วิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา และการวิเคราะห์
เชิงปริมาณ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ตั้งแต่วันที่ 1 เดือน
มิถุนายน ปี พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 30 เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2548 รวมทั้งหมด 153 ตัวอย่าง และ
ใช้วิธีประมาณการระบบสมการตัวแบบหลายสมการ (Simultaneous Equation: SEQ) ด้วยวิธี
กำลังสองน้อยที่สุดสองขั้น (Two Stage Least Square: 2SLS) ในการอธิบายภาวะคุณภาพ
ในตลาดสินเชื่อของ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ผลการศึกษาพบว่าจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต
ได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิสูงสุด และปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการ
ที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงินคือ หลักประกันการกู้ยืม และความพร้อม
และความสามารถของผู้ประกอบการในการจัดทำแผนธุรกิจ อัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสม
ในการให้สินเชื่อกับ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิเท่ากับร้อยละ 2.0 ต่อปี

ผลการศึกษาได้นำไปสู่ข้อเสนอแนะว่า ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยที่ไม่มี
หลักทรัพย์ค้ำประกันในการขอสินเชื่อ ควรเลือกใช้บริการเงินร่วมลงทุนจากกองทุนร่วมลงทุน
และสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.) ควรลงพื้นที่เพื่อช่วยผู้ประกอบการ
SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ในการเขียนแผนธุรกิจ

Priyakorn Khungprathum 2007: Factors Affecting Equilibrium Credit: Small and Medium Enterprises Tsunami Victims. Master of Economics, Major Field: Economics, Department of Economics. Thesis Advisor: Assistant Professor Santiya Eag-arkara, Ph.D. 151 pages.

The objectives of this study are: to study the economic and social damages from tsunami, to examine financial supports and credits extended by financial institutions to entrepreneurs tsunami victims, to analyze factors affecting equilibrium credit in general market, which has been extended by Thai financial institutions to the small and medium enterprises (SMEs) tsunami victims and finally, to find out the appropriate interest rate for SMEs loans.

In analyzing the data of this study, the descriptive and quantitative methods were applied by using the secondary data of daily time series (update every 5 days) from June 1st to December 30th 2005, totaling of 153 observations. The Simultaneous Equation: SEQ method with Two Stage Least Square: 2SLS was also applied to analyze the equilibrium of SMEs tsunami victims' loan market. The research results found that tsunami caused the most damages to Krabi, Phanga and Phuket provinces. The SME tsunami victims received financial supports because of their loan collateral as well as their readiness and abilities to set up business plans. Finally, an appropriate interest rate for loans to these SMEs was 2.0% per annum.

According to the research results, the recommendations are that the tsunami-affected SME entrepreneurs who do not have asset guarantees for loans should apply for the financial services from the Venture Capital Fund. The Office of Small and Medium Enterprises Promotion (OSMEP) should assist these SME entrepreneurs directly to set up their business plans.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

____ / ____ / ____

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้ที่ได้รับจากคณาจารย์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์สันติยา เอกอัคร ที่กรุณาสละเวลา รับเป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้ให้ความรู้ คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งผู้เขียนต้องขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ จีรพรรณ ชีรานนท์ และอาจารย์สุมนรัตน์ ชื่นพุฒิ ที่ได้กรุณา รับเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์และ ได้ร่วมให้คำแนะนำอันมีค่าอย่างยิ่งเช่นกัน

นอกจากนี้ผู้เขียนต้องขอขอบพระคุณ คุณสุกัญญา จันทรปรณิก ผู้อำนวยการสำนักนโยบายระบบการเงิน การออม และการลงทุน สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง คุณวรรณนิศา ไทยา เจ้าหน้าที่สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง และคุณฐิติพัฒน์ สุมิรัง เจ้าหน้าที่สำนักงานบริหาร Portfolio1 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นอย่างดี และที่สำคัญผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ ที่ได้ช่วยเป็นกำลังใจตลอดเวลา รวมทั้งเพื่อนๆ ร่วมรุ่นทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดมา

สุดท้ายนี้ผู้เขียนรู้สึกสำนึกในบุญคุณของบุคคลเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง และถ้าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์กับท่านผู้อ่านบ้าง ผู้เขียนขอขอบคุณความดีทั้งหมดแก่ท่านผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง สำหรับข้อบกพร่องต่างๆ ผู้เขียนขอน้อมรับแต่เพียงผู้เดียว

ปรียากร คงประทุม

พฤษภาคม 2550

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์	8
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	11
แนวคิดและทฤษฎี	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย	35
วิธีประมาณแบบจำลอง	37
สมมติฐานการวิจัย	42
บทที่ 4 ความเสียหาย ความช่วยเหลือด้านการเงิน และปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสินามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน	44
ความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม	44
พื้นที่ที่ประสบภัยสินามิ	44
จำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย	53
ผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้	55
การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสินามิ	59

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ	59
การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน	66
ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสินามิได้รับ	
ความช่วยเหลือทางการเงิน	90
บทที่ 5 ผลการวิจัย และข้อวิจารณ์	97
ผลการศึกษาเชิงพรรณนา	97
ผลการศึกษาเชิงปริมาณ	105
ข้อวิจารณ์	116
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	118
สรุปผลการวิจัย	118
ข้อเสนอแนะ	124
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	126
ภาคผนวก	129
ภาคผนวก ก ผลการศึกษาแบบจำลอง	130
ภาคผนวก ข การกระจายข้อมูลเป็นรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน)	140
ภาคผนวก ค ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	144
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	151

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	การคาดการณ์มูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการ ใน 6 จังหวัดภาคใต้ (ก่อนเกิดสึนามิ)	3
1.2	การคาดการณ์มูลค่าการผลิตที่ลดลงของธุรกิจ SMEs ภาคการค้า และบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (หลังเกิดสึนามิ)	4
1.3	การเปรียบเทียบมูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้า และบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (ก่อนและหลังเกิดสึนามิ)	4
1.4	รายงานความต้องการสินเชื่อที่มอลงทะเบียน ณ ศูนย์ประสานงาน และบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ตามประเภทธุรกิจ ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548	6
1.5	การแบ่งประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	9
2.1	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ทางเศรษฐกิจ ตามแบบจำลอง ของ Bernanke and Blinder	26
4.1	พื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ ข้อมูล ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548	45
4.2	จำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย ข้อมูล ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548	53
4.3	ผลกระทบทางเศรษฐกิจของ 6 จังหวัด จากความเสียหายของ SMEs หลังเกิดสึนามิ	56

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.4	การเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ แก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิ	61
4.5	ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน (การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	67
4.6	ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน (การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	70
4.7	ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของรายจังหวัด (การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	75
4.8	ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของรายจังหวัด (การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	77
4.9	เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างเงินร่วมลงทุน (Venture Capital) กับเงินกู้ยืม (Loans)	89
4.10	ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับ ความช่วยเหลือทางการเงิน	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
5.1	สรุปความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน (การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	100
5.2	สรุปความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิของรายจังหวัด (การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549	101
5.3	ผลการทดสอบ Unit Root Test ข้อมูลรายวัน (วันที่ 1 มิ.ย. พ.ศ. 2548 ถึง วันที่ 30 ธ.ค. พ.ศ. 2548)	107
ตารางผนวกที่		
ก1	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $QSME_t$ (Stationary)	131
ก2	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร R_t (Non-stationary)	132
ก3	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร DR_t (Stationary)	133
ก4	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร GDP_t (Non-stationary)	134
ก5	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $DGDP_t$ (Stationary)	135
ก6	ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $M1_t$ (Non-stationary)	136
ก7	ผลการทดสอบ Unit Root Tesrt ของตัวแปร $DM1_t$ (Stationary)	137

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
ก8	ผลการศึกษาสมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ประสภัยสินามิ ณ จุดดุลยภาพ	138
ก9	ผลการศึกษาสมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ที่ประสภัยสินามิ ณ จุดดุลยภาพ	139

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	การกำหนดอัตราดอกเบี้ยจากอุปสงค์ของการลงทุน และอุปทานของเงินออม	13
2.2	การกำหนดอัตราดอกเบี้ยจากอุปสงค์ต่อเงินกู้ และอุปทานของเงินให้กู้	16
2.3	การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามแนวคิดของเคนส์ เมื่อเส้นอุปทานเงินรวมเปลี่ยนแปลง	19
2.4	การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามแนวคิดของเคนส์ เมื่อเส้นอุปสงค์เงินรวมเปลี่ยนแปลง	20
4.1	จำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้	45
4.2	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดภูเก็ต	46
4.3	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดพังงา	48
4.4	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดกระบี่	49
4.5	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดระนอง	50
4.6	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดสตูล	51
4.7	พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดตรัง	52
4.8	จำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้	54

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
4.9	จำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้	54
4.10	กระบวนการอำนวยความสะดวกร่วมลงทุนสำหรับ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ	86
5.1	ผลการศึกษาคุณภาพในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ	114
5.2	ผลการศึกษาการเปลี่ยนแปลงจากจุดคุณภาพของปริมาณสินเชื่อ ในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัย สึนามิ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลง	115

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การเกิดแผ่นดินไหวที่เกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย ทำให้เกิดคลื่นใต้น้ำพลังมหาศาล หรือที่เรียกว่า สึนามิ (Tsunami) ที่ส่งผลกระทบต่ออานาประเทศที่อยู่บริเวณโดยรอบ ประกอบด้วย บังคลาเทศ อินโดนีเซีย อินเดีย ศรีลังกา มาเลเซีย มัลดีฟส์ พม่า แอฟริกาตะวันออก รวมทั้ง ประเทศไทยในพื้นที่ชายฝั่งอันดามัน 6 จังหวัด คือ ภูเก็ต กระบี่ พังงา ระนอง ตรัง และสตูล ในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 โดยประเทศอินโดนีเซียได้รับความเสียหายสูงสุด มียอดผู้เสียชีวิตจำนวน 166,320 ราย รองลงมาคือ ศรีลังกา อินเดีย และไทย ตามลำดับ ในส่วนของประเทศไทย มียอดผู้เสียชีวิตจำนวน 5,313 ราย (ศูนย์ศึกษาการค้ำระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2548)

การเกิดสึนามิครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่กับประเทศไทยในด้านของ เศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรบุคคล อาทิเช่น ชีวิตประชาชน นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ และทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติซึ่งนับว่ามี ความสวยงามติดอันดับโลก โดยเฉพาะชีวิตประชาชนและผลกระทบทางด้านจิตใจและสังคมนั้น นับว่าเป็นความเสียหายที่ประเมินค่ามิได้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ [สศช.], 2548: 1) แต่ความเสียหายทางด้านเศรษฐกิจถือว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะจะส่งผลกระทบต่อรายได้มวลรวมของประเทศ การจ้างงาน ภาคอุตสาหกรรมของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) และยังส่งผลให้การใช้จ่ายของ ประชาชนลดลง

จากการประเมินผลกระทบของธรณีพิบัติภัยสึนามิต่อเศรษฐกิจไทย โดยคำนวณผลกระทบต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ในด้านอุปสงค์ของเศรษฐกิจ ซึ่งในด้านลบเกิดจากผลกระทบต่อทรัพย์สิน และทรัพยากรธรรมชาติที่จะทำให้รายได้จากการท่องเที่ยวขาดหายไปโดยเฉพาะในช่วงต้นปี และผลกระทบต่อรายได้ของแรงงานที่ด้อยตกงาน ซึ่งจะเป็นผลต่อเนื่องต่อการใช้จ่าย แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีผลในด้านบวก จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เพิ่มมากขึ้นอันเนื่องมาจากการลงทุนด้าน

การก่อสร้าง และเครื่องจักรอุปกรณ์ รวมทั้งการจับจ่ายใช้สอยเพื่อทดแทนทรัพย์สินที่เสียหายไป ประกอบกับการใช้จ่ายของภาครัฐเพื่อการฟื้นฟูสถานการณ์ รวมทั้งเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล ผู้ประชาชนผู้ได้รับผลกระทบ ซึ่งคาดว่าโดยรวมผลด้านกิจกรรมชดเชยความเสียหายจะมากกว่า การสูญเสียชีวิตได้ในปี พ.ศ. 2548 จึงมีผลทำให้โดยสุทธิแล้วเศรษฐกิจจะสามารถขยายตัวได้ มากกว่าในภาวะปกติประมาณร้อยละ 0.15 (สศช., 2548: 1-2)

การเกิดสึนามิในครั้งนี้ได้สร้างความเสียหายให้กับเศรษฐกิจใน 6 จังหวัดภาคใต้ที่ประสบภัย และส่งผลกระทบต่อธุรกิจ SMEs โดยเฉพาะภาคการค้าและบริการซึ่งเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้หลัก ให้กับจังหวัดได้รับผลกระทบจากสึนามิสูงสุด ซึ่งก่อนเกิดสึนามิมูลค่าการผลิตของธุรกิจภาค การค้าและบริการคิดเป็นร้อยละ 33 ของมูลค่าการผลิตของ 6 จังหวัดภาคใต้ และมูลค่าการผลิตของ ธุรกิจภาคการค้าและบริการที่เป็น SMEs คิดเป็นร้อยละ 77 ของมูลค่าการผลิตของธุรกิจภาคการค้า และบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2548) โดยก่อนเกิดสึนามิ มูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ คิดเป็นมูลค่า 57,918 ล้านบาท โดยจังหวัดที่มีการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการ สูงสุดคือ ภูเก็ต รองลงมาคือ ตรัง กระบี่ พังงา สตูล และระนอง ตามลำดับ ดังตารางที่ 1.1 และ หลังเกิดสึนามิขึ้น คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อมูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการ ใน 6 จังหวัดลดลงเป็น 31,712 ล้านบาท หรือลดลงร้อยละ 54.75 โดยภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีมูลค่า การผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการลดลงมากที่สุด คิดเป็นมูลค่าการผลิตที่ลดลง 20,465 ล้านบาท ตามด้วย กระบี่ พังงา ตรัง ระนอง และสตูล ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาถึง สัดส่วนมูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการที่ลดลง พบว่าจังหวัดที่ได้รับ ผลกระทบสูงสุดคือ พังงา ที่มีสัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ลดลงถึงร้อยละ 73.25 ตามด้วย กระบี่ ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ ดังตารางที่ 1.2 และตารางที่ 1.3 ส่วนความเสียหายของ ธุรกิจ SMEs ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม จะทำให้มูลค่าการผลิตของประเทศลดลงร้อยละ 0.256 หรือจะทำให้มูลค่าการผลิตของ 6 จังหวัดภาคใต้ลดลงร้อยละ 7.288 โดยธุรกิจโรงแรมและ กภัตตาคารได้รับผลกระทบสูงสุด รองลงมาคือ การค้า ธุรกิจบริการ และสถาบันการเงิน ตามลำดับ (ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2548)

ตารางที่ 1.1 การคาดการณ์มูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (ก่อนเกิดสึนามิ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขายส่ง-ปลีก		โรงแรมและภัตตาคาร		การขนส่งและการคมนาคม		การท่องเที่ยว		รวม
	ขนาด	ขนาด	ขนาด	ขนาด	ขนาด	ขนาด	ขนาด	ขนาด	
	ย่อม	กลาง	ย่อม	กลาง	ย่อม	กลาง	ย่อม	กลาง	
ภูเก็ต	2,351	1,288	12,891	7,061	3,294	1,804	1,301	712	30,702
พังงา	1,200	657	542	297	475	260	532	291	4,254
กระบี่	1,542	845	2,338	1,281	798	437	779	427	8,447
ระนอง	889	487	162	89	347	190	443	243	2,850
สตูล	1,126	617	69	38	241	132	538	295	3,056
ตรัง	3,382	1,853	182	100	986	540	1,012	554	8,609
รวม	10,490	5,747	16,184	8,866	6,141	3,363	4,605	2,522	57,918

ที่มา: ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2548)

จะเห็นได้ว่าการที่มูลค่าการผลิตของ 6 จังหวัดที่ประสบภัยสึนามิลดลง ทำให้ผู้ประกอบการ SMEs มีรายได้ลดลงอย่างมากหรือขาดรายได้ ส่งผลต่อการจ้างงานลดลง และทำให้แรงงานตกงานมากขึ้น ผู้ประกอบการ SMEs จึงต้องการเงินทุนจำนวนมาก เพื่อนำไปลงทุนด้านการซ่อมแซมและฟื้นฟูความเสียหายที่เกิดขึ้นกับกิจการ ดังนั้นผู้ประกอบการ SMEs จึงมีความต้องการสินเชื่อเพิ่มขึ้นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) ซึ่งได้แยกความต้องการสินเชื่อแต่ประเภทของธุรกิจ SMEs ของ 6 จังหวัดภาคใต้ที่ประสบภัย เป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 3,979,988,000 บาท (ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548) (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2548) ดังตารางที่ 1.4 ส่งผลให้กระทรวงการคลังต้องเข้ามาช่วยเหลือด้านการเงินเป็นกรณีพิเศษ โดยได้ร่วมกับธนาคารแห่งประเทศไทย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น ธนาคารพาณิชย์ไทย บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย สถาบันการเงินเฉพาะกิจ ซึ่งประกอบด้วย ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ธนาคารออมสิน บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นต้น โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยดำเนินการอนุมัติวงเงินสินเชื่อ เงินผ่อนปรน (Soft Loan) จำนวนวงเงิน 48,140.74 ล้านบาท ผ่านสถาบันการเงินทั้งรัฐและเอกชน โดยเรียกเก็บดอกเบี้ยเงินกู้ไม่เกินร้อยละ 2 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าปกติ เพื่อช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิเป็นกรณีพิเศษ

ตารางที่ 1.2 การคาดการณ์มูลค่าการผลิตที่ลดลงของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (หลังเกิดสึนามิ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขายส่ง-ปลีก		โรงแรมและ ภัตตาคาร		การขนส่งและการ คมนาคม		การท่องเที่ยว		ลดลงรวม
	ขนาด ย่อม	ขนาด กลาง	ขนาด ย่อม	ขนาด กลาง	ขนาด ย่อม	ขนาด กลาง	ขนาด ย่อม	ขนาด กลาง	
	ภูเก็ต	2,025	1,192	7,876	4,685	2,065	1,038	1,254	
พังงา	907	319	506	264	332	218	368	202	3,116
กระบี่	1,442	805	1,833	1,127	406	4	103	75	5,795
ระนอง	209	115	110	60	2	1	153	84	734
สตูล	189	103	13	7	1	1	3	1	318
ตรัง	396	220	163	86	4	2	267	146	1,284
รวม	5,168	2,754	10,501	6,229	2,810	1,264	2,148	838	31,712

ที่มา: ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2548)

ตารางที่ 1.3 การเปรียบเทียบมูลค่าการผลิตของธุรกิจ SMEs ภาคการค้าและบริการใน 6 จังหวัดภาคใต้ (ก่อนและหลังเกิดสึนามิ)

จังหวัด	ก่อนเกิดสึนามิ	หลังเกิดสึนามิ	
	มูลค่าการผลิต (ล้านบาท)	มูลค่าการผลิตที่ลดลง (ล้านบาท)	สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ลดลง (ร้อยละ)
ภูเก็ต	30,702	20,465	66.66
พังงา	4,254	3,116	73.25
กระบี่	8,447	5,795	68.60
ระนอง	2,850	734	25.75
สตูล	3,056	318	10.41
ตรัง	8,609	1,284	14.91
รวม	57,918	31,712	54.75

ที่มา: ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2548)

ในขณะนี้ธนาคารพาณิชย์ไทยได้อนุมัติสินเชื่อไปแล้ว 46,526.32 ล้านบาท ส่วนสถาบันการเงินเฉพาะกิจและบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้อนุมัติสินเชื่อไปแล้ว 5,295.7 ล้านบาท และนอกจากนี้ยังมีความช่วยเหลือทางการเงินจาก สสว. ในการประสานงานกับสถาบันการเงินต่าง ๆ ให้ความช่วยเหลือ SMEs ที่มาขึ้นทะเบียนขอรับความช่วยเหลือ และจัดตั้งกองทุนร่วมลงทุน SMEs ที่ประสบภัย สึนามิ จำนวนวงเงิน 5,000 ล้านบาท และได้อนุมัติสินเชื่อไปแล้ว 2,290 ล้านบาท (ข้อมูล ณ วันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2548) (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2548) ซึ่งมีเงื่อนไขการอนุมัติร่วมลงทุน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ โดยเริ่มจากผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ยื่นคำขอที่ศูนย์ประสานงานและบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ จากนั้น สสว. จะศึกษาข้อมูลและเยี่ยมชมกิจการ วิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโครงการก่อนจะทำสัญญาร่วมลงทุน และหลังจากกิจการฟื้นตัวแล้ว สสว. จะถอนตัวจากการร่วมลงทุน โดยส่วนของหุ้นที่ สสว. ถืออยู่ อาจขายหุ้นคืนให้กับเจ้าของกิจการ หรือขายหุ้นให้กับนักลงทุนรายใหม่ หรือนำหุ้นของกิจการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ทั้งนี้ สสว. ยังมีการยกเว้นภาษีและค่าธรรมเนียมให้อีกด้วย

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยสึนามิในครั้งนี้ ส่งผลให้เกิดความเสียหายทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม และทำให้ผู้ประกอบการที่ได้รับความเสียหายมีความต้องการสินเชื่อเพิ่มมากขึ้นเป็นกรณีพิเศษ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจทำการศึกษาค้นคว้าถึงความเสียหายดังกล่าว รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ เพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ได้ใช้เป็นข้อมูลในการประกอบการพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้บริการสินเชื่อของแต่ละแห่ง และนอกจากนี้ จะศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของปริมาณความต้องการสินเชื่อ และปริมาณการให้สินเชื่อแก่ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ เพื่อให้สถาบันการเงินไทยใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการพิจารณาปรับระบบการจัดการสินเชื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิให้มากที่สุด ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

ตารางที่ 1.4 รายงานความต้องการสินเชื่อที่มาลงทะเบียน ณ ศูนย์ประสานงานและบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ตามประเภทธุรกิจ
ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548

(หน่วย: บาท)

ความต้องการช่วยเหลือ	ระนอง		กระบี่ ตรัง สตูล		พังงา		ภูเก็ต		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	ปัญหา	เงิน	ปัญหา	เงิน	ปัญหา	เงิน	ปัญหา	เงิน	ปัญหา	เงิน
โรงแรม/เกสต์เฮาส์	22	16,900,000	27	441,130,000	29	1,407,900,000	31	1,209,200,000	109	3,075,130,000
ภัตตาคาร/ร้านอาหาร	2	200,000	20	5,620,000	7	9,500,000	28	30,420,000	57	45,740,000
ค้าปลีก/ค้าส่ง	16	17,300,000	238	184,117,600	23	7,750,000	122	231,850,000	399	441,017,600
การขนส่ง	1	500,000	-	-	-	-	2	500,000	3	1,000,000
ธุรกิจท่องเที่ยว	12	3,290,000	19	148,800,000	6	12,300,000	39	54,600,000	76	218,990,000
ผลิตสินค้า	7	760,000	1	2,800,000	5	2,600,000	4	2,650,000	17	8,810,000
ให้บริการ	7	3,000,000	35	44,475,400	8	3,650,000	69	112,730,000	119	163,855,400
ก่อสร้าง	1	500,000	1	1,200,000	1	8,000,000	-	-	3	9,700,000
อื่นๆ	93	9,265,000	3	730,000	7	3,000,000	2	2,750,000	105	15,745,000
รวม	161	51,715,000	344	828,873,000	86	1,454,700,000	297	1,644,700,000	888	3,979,988,000

ที่มา: ศูนย์ประสาน และบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2548)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ
2. ศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ คาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำข้อมูลความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคมไปพิจารณาเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้อย่างเหมาะสม และยังช่วยให้ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ได้ทราบถึงแหล่งที่มาของสินเชื่อ และเงื่อนไขการขอสินเชื่อต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประกอบการพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้บริการสินเชื่อของแต่ละแห่งที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้
2. เพื่อให้สถาบันการเงินภายในประเทศทั้งของรัฐและเอกชนใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการพิจารณาปรับระบบการจัดการสินเชื่อ เพื่อให้บริการสินเชื่อได้สอดคล้องกับความต้องการของ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ และช่วยให้สามารถวางแผนนโยบายที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อตอบสนองความต้องการสินเชื่อของกลุ่มลูกค้าที่เป็น SMEs ที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิโดยเฉพาะ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องนี้จะจำกัดขอบเขตการศึกษาการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ ในส่วนของหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ โดยศึกษาเฉพาะธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ซึ่งใช้เป็นตัวแทนของสถาบันการเงินเฉพาะกิจ และธนาคารกรุงไทย ซึ่งใช้เป็น

ตัวแทนของธนาคารพาณิชย์ และจำกัดขอบเขตการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ ตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ โดยศึกษาเฉพาะปริมาณสินเชื่อที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิได้รับการอนุมัติสินเชื่อจากสถาบันการเงินไทย ซึ่งในที่นี้สถาบันการเงินไทยหมายถึง สถาบันการเงินเฉพาะกิจ และธนาคารพาณิชย์ ภายใต้เงื่อนไขของโครงการสินเชื่อผู้ประสบภัย ธรณีพิบัติใน 6 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วยจังหวัด ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยใช้ข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 30 เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2548

นิยามศัพท์

1. คลื่นสึนามิ (Tsunami) คือ ระลอกคลื่นซึ่งเคลื่อนตัวในมหาสมุทรที่มีขนาดความยาวมาก ส่วนใหญ่แล้วมักจะเกิดจากแผ่นดินไหวใต้ทะเล นอกจากนั้นภูเขาไฟใต้ทะเลระเบิดหรือแผ่นดินถล่มใต้มหาสมุทรก็สามารถทำให้เกิดคลื่นสึนามิได้เช่นกัน ในบริเวณมหาสมุทรที่มีน้ำลึก คลื่นสึนามิสามารถแพร่กระจายตัวด้วยความเร็วสูงกว่า 800 กิโลเมตรต่อชั่วโมง (ราว ๆ 500 ไมล์ต่อชั่วโมง) และมีความสูงของคลื่นเพียงไม่กี่สิบเซนติเมตร (1 ฟุต) หรือน้อยกว่านั้น คลื่นสึนามิแตกต่างจากคลื่นทะเลธรรมดาตรงที่ระยะทางระหว่างยอดคลื่น (หรือความยาวของคลื่น) มักจะไกลกว่า 100 กิโลเมตร (6 ไมล์) หรือมากกว่านั้นหากอยู่ในทะเลลึก และมีช่วงระยะเวลาห่างยอดคลื่นแต่ละลูกตั้งแต่ 10 นาที ไปจนถึง 1 ชั่วโมง

เมื่อคลื่นสึนามิเคลื่อนไปถึงบริเวณน้ำตื้นใกล้ชายฝั่ง คลื่นจะลดความเร็วลงและน้ำทะเลสามารถพุ่งตัวขึ้นเป็นกำแพงน้ำที่สูงหลายสิบเมตร (30 ฟุต) หรือสูงกว่านั้น และหากบริเวณชายฝั่งเป็นอ่าวท่าจอดเรือ หรือมีรูปทรงเหมือนกรวยยื่นเข้าไปแผ่นดิน ก็จะทำให้คลื่นยังมีความรุนแรงขึ้นไปอีก คลื่นสึนามิมิขนาดใหญ่อาจมีความสูงมากกว่า 30 เมตร (100 ฟุต) แต่แม้ว่าคลื่นสึนามิมิจะมีความสูงของคลื่นเพียง 3-6 เมตร ก็แรงพอที่จะทำลายอาคารบ้านเรือนชีวิต และทำให้ผู้คนบาดเจ็บจำนวนมากได้ (มูลนิธิชัยพัฒนา, 2548)

2. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) มีความหมายครอบคลุมกิจการ 3 ประเภท ได้แก่

2.1 กิจการผลิต ครอบคลุมการผลิตภาคอุตสาหกรรม เหมืองแร่ และอากรวมถึงการผลิตภาคเกษตรกรรม โดยเฉพาะกิจการแปรรูปการเกษตร

2.2 กิจการการค้า ประกอบด้วย การค้าส่งและการค้าปลีก รวมทั้งการนำเข้าและส่งออก

2.3 กิจการบริการ เป็นกิจการที่สนับสนุนการผลิต การค้า การอำนวยความสะดวกต่อการผลิต การค้าและการบริโภค เช่น การโรงแรม การท่องเที่ยว การซ่อมบำรุง การขนส่ง บริการเสริมสวย เป็นต้น

ตารางที่ 1.5 การแบ่งประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทกิจการ	วิสาหกิจขนาดกลาง	วิสาหกิจขนาดย่อม
1. กิจการผลิต	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท - การจ้างงานเกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท - การจ้างงานไม่เกิน 50 คน
2. กิจการให้บริการ	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท - การจ้างงานเกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท - การจ้างงานไม่เกิน 50 คน
3. กิจการค้าส่ง	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท - การจ้างงานเกินกว่า 25 คน แต่ไม่เกิน 50 คน	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท - การจ้างงานไม่เกิน 25 คน
4. กิจการค้าปลีก	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินมากกว่า 30 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 60 ล้านบาท - การจ้างงานเกินกว่า 15 คน แต่ไม่เกิน 30 คน	- ขนาดสินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินไม่เกิน 30 ล้านบาท - การจ้างงานไม่เกิน 15 คน

ที่มา: ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2548)

3. กองทุนร่วมลงทุน SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ คือ เป็นกองทุนที่ให้การสนับสนุนด้านเงินทุน (Equity Financing) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยการเข้าซื้อหุ้นในกิจการดังกล่าวในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้กิจการนำเงินไปใช้ในการลงทุน/ซ่อมแซม/ขยายงาน หรือเป็นเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ ซึ่งเมื่อฐานะการเงินของกิจการมีความเข้มแข็งเพียงพอ กองทุนก็จะถอนตัวจากการถือหุ้นในกิจการ โดยมีได้มุ่งหวังที่จะครอบครองกิจการของ SMEs แต่อย่างใด (ศูนย์ประสานและบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2548)

ในการศึกษานี้คำว่า สินเชื่อ (Credit) กับการกู้ยืม (Loans) จะมีความหมายเดียวกัน

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

แนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ประกอบด้วยทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของฟิชเชอร์ (Fisher's Theory) ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (Loanable Fund Theory) ทฤษฎีว่าด้วยความพอใจในสภาพคล่อง (Liquidity Preference Theory) และแนวคิดของ Bernanke and Blinder (1988) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของฟิชเชอร์

Irving Fisher กล่าวได้ว่าเป็นนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก ซึ่งเป็นผู้วางรากฐานของทฤษฎีที่ว่าด้วยอัตราดอกเบี้ยเอาไว้ โดยได้ให้ความหมายของดอกเบี้ยเอาไว้ว่า ดอกเบี้ยคือค่าตอบแทนแห่งการแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้าในปัจจุบันและสินค้าในอนาคต หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าความพึงพอใจแห่งเวลา (Time Preference) (ประสพสุข ชกชัย, 2541: 7-10 อ้างถึง Fisher, 1930: 61-68)

สำหรับแนวคิดของทฤษฎีนี้มีว่า หากผู้กู้คาดว่าระดับราคาสินค้าในอนาคตจะเพิ่มขึ้น หรือเกิดภาวะเงินเฟ้อแล้ว อัตราดอกเบี้ยที่จะคิดกับผู้ขอกู้จะได้รับการบวกเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการชดเชยค่าของเงินในอนาคตที่จะลดลง ซึ่งจะเรียกค่าที่บวกเพิ่มขึ้นนี้ว่าส่วนเพิ่มสำหรับเงินเฟ้อ (Premium for Inflation) ในขณะเดียวกันผู้ขอกู้ก็จะยอมจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูงขึ้นดังกล่าว เนื่องจากผู้ขอกู้เห็นว่าค่าของเงินต้นที่จะต้องจ่ายคืนในอนาคตจะมีค่าลดลง จากลักษณะการคิดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวทำให้พอจะแยกได้ว่าอัตราดอกเบี้ยที่ผู้ให้กู้คิดขึ้นมานั้น จะถูกกำหนดด้วย 2 ส่วนด้วยกัน ดังสมการข้างล่างนี้

$$NR_t = RR_t + P_t^e \quad (2.1)$$

เมื่อ	NR_t	คือ อัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงิน (Nominal Interest Rate)
	RR_t	คือ อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (Real Interest Rate)
	P_t^e	คือ อัตราเงินเฟ้อที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (Expected Inflation Rate)

จากพฤติกรรมกรรมการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของผู้ให้กู้ดังกล่าว ทำให้ Fisher สรุปความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ย และระดับราคา ได้ 3 ลักษณะ คือ

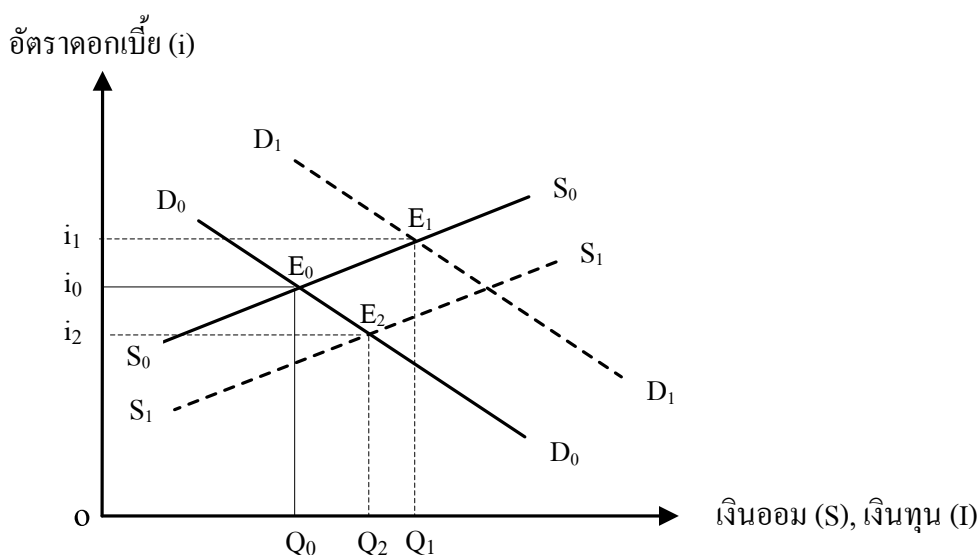
1. อัตราดอกเบี้ยจะมีแนวโน้มปรับตัวสูงขึ้น เมื่อระดับราคาสินค้าสูงขึ้น และจะมีแนวโน้มลดต่ำลง เมื่อระดับราคาสินค้าลดลง ทั้งนี้สถานการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นหากทั้งผู้กู้ และผู้ให้กู้คาดการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ในอนาคตได้ถูกต้อง

2. อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ระดับราคาเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เนื่องจากในความเป็นจริงทั้งผู้ให้กู้ และผู้กู้ต่างไม่สามารถคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของระดับราคาในอนาคตได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นในระยะสั้นการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยกับระดับราคาอาจจะไม่เป็นไปตามข้อที่ 1

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ย และค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาในอดีต จะอยู่ในระดับสูง ซึ่งเป็นการยืนยันลักษณะในข้อที่ 2

นอกจากแนวคิดของ Irving Fisher แล้ว ยังมีนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกอีกหลายท่านที่ได้สนใจศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ย แต่โดยทั่วไปเป็นการพิจารณาอย่างง่าย ๆ ว่า ดอกเบี้ยจะเกิดขึ้นได้จากความต้องการลงทุนและความต้องการที่จะออม โดยหากอัตราดอกเบี้ยสูงจะทำให้อุปทานของเงินออมเพิ่มขึ้น แต่หากอัตราดอกเบี้ยต่ำจะทำให้อุปทานของเงินออมลดลง นั่นคือ เส้นอุปทานของเงินออมที่จะถูกนำไปให้กู้ยืมจึงจะมีลักษณะทอดลงจากขวาไปซ้าย ในขณะที่อุปสงค์ของเงินทุนจะแสดงถึงความต้องการลงทุนของภาคธุรกิจ และมีลักษณะผกผันกับอัตราดอกเบี้ย โดยหากอัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นจะทำให้ความต้องการลงทุนลดลง และถ้าอัตราดอกเบี้ยลดลง จะทำให้ความต้องการลงทุนเพิ่มขึ้นตามแนวคิดนี้ดอกเบี้ยคือ ราคาของเงินออม และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เงินออม และเงินลงทุนเท่ากันได้ นอกจากแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของเงินออม และอุปสงค์ของเงินลงทุน กับอัตราดอกเบี้ยข้างต้นแล้ว แนวคิดนี้ยังตั้งสมมติฐานต่อไปอีกว่าไม่มีส่วนรั่วไหลของเงินออม เช่น การนำเงินไปซื้อสินทรัพย์เพื่อเก็บไว้

เฉย ๆ รวมถึงไม่มีแหล่งอุปทานของเงินอื่นอีกนอกเหนือไปจากเงินออม และท้ายที่สุดไม่มีการสร้างเงินฝากของระบบธนาคารพาณิชย์ และเพื่อที่จะให้เข้าใจแนวคิดนี้ได้ชัดเจนขึ้นสามารถพิจารณาได้จากภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์ของการลงทุน และอุปทานของเงินออมต่อการกำหนดอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 การกำหนดอัตราดอกเบี้ยจากอุปสงค์ของการลงทุนและอุปทานของเงินออม

ที่มา: Irving Fisher (1930)

จากภาพที่ 2.1 จะเห็นได้ว่า อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพจะอยู่ที่ ณ จุด i_0 และปริมาณเงินกู้ดุลยภาพเป็น OQ_0 หากเกิดกรณีที่หน่วยผลิตมีการผลิตสินค้าใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น จะทำให้เส้นอุปสงค์ของเงินทุนย้ายจากเส้น D_0D_0 ไปเป็น D_1D_1 (ถ้ากำหนดให้อุปทานคงที่) ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพจะสูงขึ้นเป็น i_1 และปริมาณเงินให้กู้จะเพิ่มขึ้นเป็น Q_1 ในทางตรงกันข้าม หากเกิดกรณีที่อุปทานของเงินออมเพิ่มขึ้น (ถ้ากำหนดให้อุปสงค์คงที่) หรือเส้นอุปทานเปลี่ยนจาก S_0S_0 ไปเป็น S_1S_1 แล้วจะส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพลดลงเหลือ i_2 จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ สามารถเกิดขึ้นได้จากทั้งผลของการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์ของเงินทุนและอุปทานของเงินออม

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้จะมีข้อจำกัดมาก เช่น การกำหนดว่าจะไม่มีการถือเงินหรือกักเก็บเงินไว้เฉย ๆ หรือไม่มีการสร้างเงินใหม่โดยธนาคารพาณิชย์ โดยเฉพาะในการกำหนดให้อัตราดอกเบี้ยเป็นราคาของเงินออมนั้น ไม่ถูกต้อง เนื่องจากในความเป็นจริงอัตราดอกเบี้ยน่าจะเป็นราคาของเงินให้กู้ยืม หรือให้เครดิตมากกว่า

แนวคิดเกี่ยวกับดอกเบี้ยของสำนักคลาสสิกนั้น ได้ถูกเสนอแก้ไขโดยนักเศรษฐศาสตร์รุ่นหลัง ๆ ต่อมา เช่น นักเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิก ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์โดยเพิ่มปัจจัยบางอย่างเข้าไป เพื่อให้เหมาะสมกับความเป็นจริงมากขึ้น และได้เสนอว่าอัตราดอกเบี้ยจะถูกกำหนดโดย อุปสงค์ต่อเงินกู้ (Demand for Loanable Fund) และอุปทานของเงินให้กู้ (Supply of Loanable Fund) และอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงนั้นไม่ได้จ่ายเพื่อการออม หากแต่เป็นการจ่ายให้สำหรับการกู้ ทั้งนี้โดยไม่สนใจว่าแหล่งเงินกู้นั้นจะมาจากไหน หรือจะไปเพื่อวัตถุประสงค์อะไร จากแนวคิดดังกล่าวจึงได้เกิดการพัฒนามาขึ้นเป็น ทฤษฎีเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยใหม่ที่เรียกว่า ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้

ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้

แนวคิดนี้ให้ความหมายของดอกเบี้ยเอาไว้ว่า ดอกเบี้ย คือ ราคาของเงินทุนที่ให้กู้ยืมเงิน เช่นเดียวกับราคาของสินค้าและบริการ และถูกกำหนดขึ้นโดยปริมาณเงินที่จะมีให้กู้ และความต้องการขอกู้ โดยปริมาณเงินที่จะให้กู้ได้นั้นจะมีมาจากหลายแหล่ง ได้แก่ เงินสด หรือทรัพย์สินคล้ายเงินสดที่ประชาชนมีอยู่ เงินสด หรือทรัพย์สินคล้ายเงินสดที่หน่วยธุรกิจถืออยู่ในมือ เช่น กำไรสะสม เงินสำรองค่าเสื่อมราคา เป็นต้น ซึ่งหากธุรกิจนำเงินเหล่านี้มาใช้ในการขยายกิจการของตนเอง ก็จะต้องรวมเข้าไว้เป็นอุปทานของเงินกู้ด้วย ดังนั้นอุปทานของเงินให้กู้ในที่นี้จึงหมายถึง เงินให้กู้ทั้งหมดในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งแก่ ผู้บริโภค รัฐบาล และหน่วยธุรกิจ โดยลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของเงินให้กู้ และอัตราดอกเบี้ยจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ หากอัตราดอกเบี้ยต่ำ ความต้องการให้กู้จะมีน้อย และหากอัตราดอกเบี้ยสูง ความต้องการให้กู้จะมีมาก หรือเส้นอุปทานของเงินให้กู้ยืมจะมีลักษณะเอียงจากทางขวาลงมาด้านซ้าย เช่นเดียวกับกรณีของอุปทานในสินค้าและบริการ (ประสพสุข โชคชัย, 2541: 10-12 อ้างถึง Harris, 1981: 303-321)

ตัวแปรที่มีบทบาทในการกำหนดอุปทานของเงินให้กู้ที่สำคัญ ได้แก่

1. รายได้ และอัตราส่วนความโน้มเอียงในการออมเมื่อเทียบกับรายได้ (Marginal Propensity to Save) ทั้งนี้เนื่องจากการที่ประชาชนจะสามารถให้กู้ได้มากน้อยแค่ไหนนั้น ย่อมขึ้นกับระดับของรายได้ที่ได้รับ และความโน้มเอียงที่จะออมในขณะนั้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความต้องการของประชาชนที่จะถือเงินสดไว้ในมือ เพื่อสำรองไว้ใช้จ่ายยามจำเป็นด้วย
2. เงินสดที่ได้จากหน่วยธุรกิจ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับกำไรที่ได้และนโยบายของหน่วยธุรกิจ
3. นโยบายของรัฐบาล และนโยบายการให้กู้ของธนาคารพาณิชย์

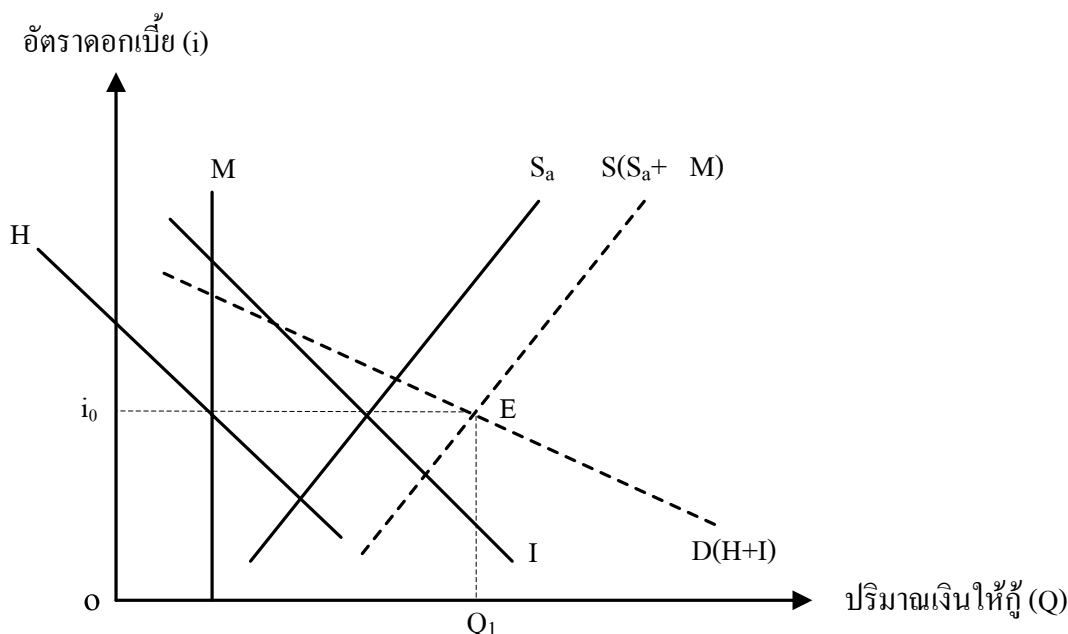
ในส่วนของความต้องการขอกู้นั้นจะเกิดมาจากการลงทุน และการใช้จ่ายที่เกินรายได้ และเนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วผู้ขอกู้จะมีความพอใจในการกู้มาก หากอัตราดอกเบี้ยต่ำในทางตรงกันข้าม จะมีการลดปริมาณการกู้ลง หากเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับสูง ดังนั้นเส้นอุปสงค์ในการขอกู้ จึงมีลักษณะเช่นเดียวกันกับเส้นอุปสงค์ในกรณีสินค้าและบริการ คือจะลาดเอียงลงจากด้านซ้ายมาด้านขวา โดยจากลักษณะของอุปทาน และอุปสงค์ของเงินให้กู้ข้างต้น จะสามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$S_a + \Delta M = H + I \quad (2.2)$$

เมื่อ	S_a	คือ เงินออม
	ΔM	คือ ปริมาณเงินที่เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น หรือลดลง โดยการขยายสินเชื่อ หรือลดสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในตลาดสินเชื่อ
	H	คือ จำนวนเงินที่ถือไว้เฉยๆ ในมือ และยังไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์
	I	คือ เงินทุนที่ต้องการเพื่อการลงทุน

โดยตัวแปรด้านซ้ายมือเป็นอุปทานของเงินให้กู้รวมทั้งหมด ที่ได้มาจากเงินออม และปริมาณเงินที่เปลี่ยนแปลงเนื่องจากนโยบายทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ ส่วนตัวแปรทางด้านขวามือเป็นอุปสงค์ของเงินให้กู้รวมทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการถือเงินไว้ในมือและ

ความต้องการเงินทุนเพื่อใช้ในการลงทุน จากสมการข้างต้นจะได้ระดับของอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ ซึ่งจะอยู่ที่จุดตัดกันของเส้นอุปสงค์ต่อเงินกู้ $D(H+I)$ และเส้นอุปทานของเงินให้กู้ $S(S_a + \Delta M)$ ดังภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 การกำหนดอัตราดอกเบี้ยจากอุปสงค์ต่อเงินกู้และอุปทานของเงินให้กู้

ที่มา: Laurence Harris (1981)

จากภาพที่ 2.2 แกนตั้งแสดงอัตราดอกเบี้ย แกนนอนแสดงปริมาณเงินให้กู้ เส้น ΔM แสดงปริมาณเงินที่เกิดขึ้นจากการขยายสินเชื่อ การที่เส้นนี้มีลักษณะตั้งฉากกับแกนนอน แสดงว่าปริมาณประเภทนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามอัตราดอกเบี้ย แต่จะเปลี่ยนแปลงไปตามนโยบายที่ถูกกำหนดมา โดยหากมีนโยบายผ่อนคลายการให้กู้มากขึ้นเส้นนี้จะเลื่อนไปทางขวาทั้งเส้น แต่หากนโยบายออกมาในลักษณะของการจำกัดปริมาณเงินให้กู้แล้ว เส้นนี้จะเลื่อนกลับมาทางด้านซ้ายมือของเส้นเดิม สำหรับเส้น H นั้น เป็นเส้นที่แสดงการถือเงินสดไว้ในมือ โดยไม่ได้นำไปก่อประโยชน์อย่างไร ทำให้มีค่าเสียโอกาสเกิดขึ้นดังนั้นเมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นแล้ว จะส่งผลให้การถือเงินประเภทนี้ลดลง โดยหากอัตราดอกเบี้ยเพิ่มสูงขึ้นถึงระดับหนึ่งแล้ว จะทำให้ปริมาณการถือเงินประเภทนี้ติดลบได้ หรือเกิดภาวะที่คนไม่ถือเงิน (Dishoarding) ขึ้น

เส้น I แสดงความต้องการเงินลงทุน ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยสูง ๆ ความต้องการเงินเพื่อการลงทุนจะลดลง เพราะผลจากต้นทุนที่สูงขึ้น และหากอัตราดอกเบี้ยต่ำ ความต้องการเงินเพื่อลงทุนจะเพิ่มขึ้น เส้น S_a คือ การออม ซึ่งจะมีลักษณะสัมพันธ์กับอัตราดอกเบี้ยในทางบวก จากตัวแปรเหล่านี้ทำให้ได้เส้นอุปทานของเงินให้กู้ยืม $S (S_a + \Delta M)$ และเส้นอุปสงค์ต่อเงินกู้รวม $D (H+I)$ จากเส้นทั้ง 2 ที่ได้ทำให้ได้ระดับอัตราดอกเบี้ยคุณภาพอยู่ที่ E หรือระดับดอกเบี้ยที่ i_0 และปริมาณการกู้เงินในคุณภาพจะอยู่ที่ปริมาณ OQ_1 ตามแนวคิดนี้ระดับอัตราดอกเบี้ยคุณภาพนี้จะมีเสถียรภาพ ดังนั้นหากเมื่อใดก็ตามที่มีสาเหตุที่ทำให้ระดับอัตราดอกเบี้ยเคลื่อนออกจากจุดคุณภาพก็จะเกิดการปรับของตลาดเงินที่ทำให้ระดับอัตราดอกเบี้ยกลับเข้าสู่อัตราดอกเบี้ยคุณภาพดั้งเดิม นอกจากนี้แนวคิดเกี่ยวกับการที่อัตราดอกเบี้ยถูกกำหนดโดย ปริมาณเงินให้กู้ ดังที่แสดงไปข้างต้นแล้ว ยังมีทฤษฎีเกี่ยวกับดอกเบี้ยอีกทฤษฎีหนึ่งที่มีความสำคัญและน่าสนใจ ซึ่งได้ถูกเสนอขึ้นโดย John Maynard Keynes โดยอาศัยการพัฒนาขึ้นมาจากทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ข้างต้น โดยเรียกว่า ทฤษฎีว่าด้วยความพอใจในสภาพคล่อง

ทฤษฎีว่าด้วยความพอใจในสภาพคล่อง

แนวคิดนี้ได้ให้ความหมายของดอกเบี้ยได้ว่า เป็นรางวัลที่ใจจูงใจให้บุคคลยินดีที่จะเสียสละความคล่องตัวของเงินที่มีอยู่ในครอบครอง โดยให้ผู้อื่นยืมไปใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ก่อน โดยอัตราดอกเบี้ยจะเป็นตัวชี้ถึงความต้องการทางการเงิน และปริมาณเงินในขณะใดขณะหนึ่ง ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยคุณภาพในตลาดเงินจะถูกกำหนดขึ้นโดย อุปสงค์ต่อเงิน (Demand for Money) และอุปทานของเงิน (Supply of Money) จะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้จะให้ความสำคัญกับอุปสงค์ต่อเงินเป็นอย่างมาก (ประสพสุข โชคชัย, 2541: 12-16 อ้างถึง Layard and Walters, 1978) โดยได้แยกประเภทอุปสงค์ในการถือเงินออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. ความต้องการถือเงินเพื่อจับจ่ายใช้สอย (Transaction Demand for Money) ความต้องการถือเงินประเภทนี้ของบุคคลจะเป็นไปโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ซื้อสินค้าที่จำเป็นแก่การดำรงชีพประจำวัน ในขณะที่การถือเงินประเภทนี้ของภาคธุรกิจจะเป็นไปเพื่อให้การดำเนินงานประจำของธุรกิจสามารถกระทำต่อไปได้ โดยตัวแปรที่มีบทบาทในการกำหนดการถือเงินประเภทนี้ ได้แก่ รายได้ และอัตราดอกเบี้ย โดยส่วนของรายได้นั้นจะมีอิทธิพลสูงสุด คือ หากรายได้เพิ่มขึ้นแล้ว ความต้องการถือเงินประเภทนี้จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เพราะเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นนั้นบุคคลจะเลือกที่จะนำส่วนของรายได้ที่เพิ่มขึ้นไปใช้จ่ายในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ หรือนำไปออม ซึ่งโดยปกติบุคคลจะมี

สัดส่วนระหว่างการใช้จ่ายและการออมอยู่ในระดับหนึ่งแล้ว ซึ่งเคนส์เชื่อว่าในระยะสั้นสัดส่วนดังกล่าวจะคงที่ ดังนั้นเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นบุคคลจะคงสัดส่วนการใช้จ่ายเช่นเดิมเอาไว้ในระยะหนึ่งก่อน ทำให้ปริมาณการถือเงินเพื่อจับจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้น ในส่วนของอัตราดอกเบี้ยนั้นถึงแม้ว่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการถือเงินก็ตาม แต่สำหรับการถือเงินประเภทนี้แล้วอัตราดอกเบี้ยจะมีอิทธิพลไม่มากนัก เนื่องจากการใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวัน

2. ความต้องการถือเงินเพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน (Precautionary Demand for Money)

ความต้องการถือเงินประเภทนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากความไม่มั่นใจของบุคคลในรายรับและรายจ่ายในอนาคต ดังนั้นจึงได้ทำการสำรองเงินส่วนหนึ่งไว้ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด โดยความต้องการถือเงินประเภทนี้จะขึ้นอยู่กับรายได้ และอัตราดอกเบี้ย เช่นกัน แต่ในกรณีนี้เนื่องจากเป็นกรณีที่เหตุการณ์ฉุกเฉินยังไม่เกิดขึ้น ดังนั้นทำให้การถือเงินประเภทนี้มีความสัมพันธ์กับอัตราดอกเบี้ยมากกว่ากรณีแรก โดยหากอัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับสูงแล้วความต้องการถือเงินประเภทนี้จะมีแนวโน้มลดลง เพราะจะทำให้สูญเสียรายได้จากดอกเบี้ยไป นั่นคือ ต้นทุนในการถือเงินเพิ่มขึ้น

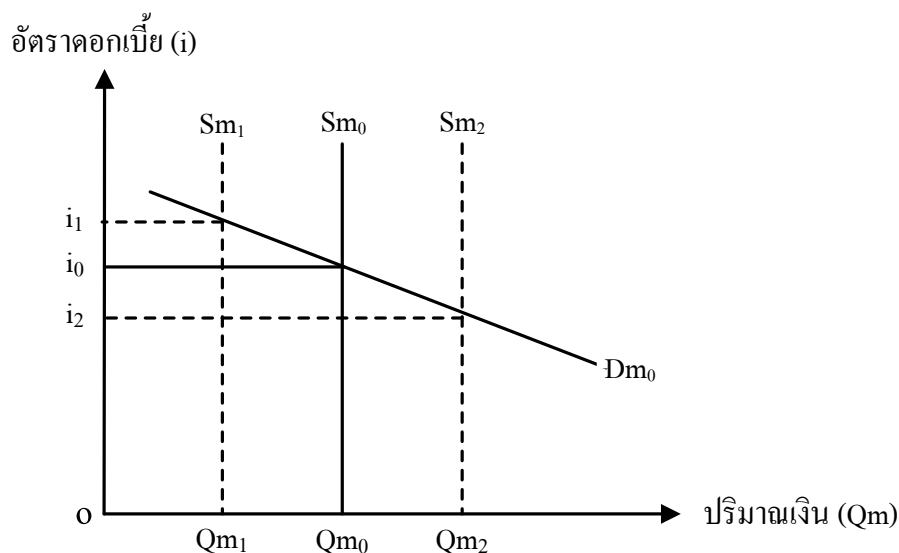
3. ความต้องการถือเงินเพื่อการเก็งกำไร (Speculative Demand for Money) แนวคิด

เกี่ยวกับการถือเงินเพื่อการเก็งกำไรนี้เกิดขึ้น เนื่องจากเคนส์ เห็นว่าอัตราดอกเบี้ยในอนาคตไม่มีความแน่นอน ดังนั้นการเก็งกำไรจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ยจึงเกิดขึ้น โดยหากกำหนดให้รายได้คงที่แล้ว ความต้องการถือเงินประเภทนี้จะขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ย คือ หากดอกเบี้ยลดลงความต้องการถือเงินประเภทนี้จะเพิ่มขึ้น เนื่องจากต้นทุนในการถือเงินลดลง แต่หากดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นความต้องการถือเงินประเภทนี้จะลดลง ซึ่งความต้องการถือเงินนี้จะมากหรือน้อยเพียงใดจะขึ้นกับการคาดคะเนอัตราดอกเบี้ยในอนาคตเป็นหลัก ทั้งนี้การคาดการณ์เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยในอนาคตนั้นจะมีการใช้อัตราดอกเบี้ยในปัจจุบันเป็นตัวช่วยในการวิเคราะห์

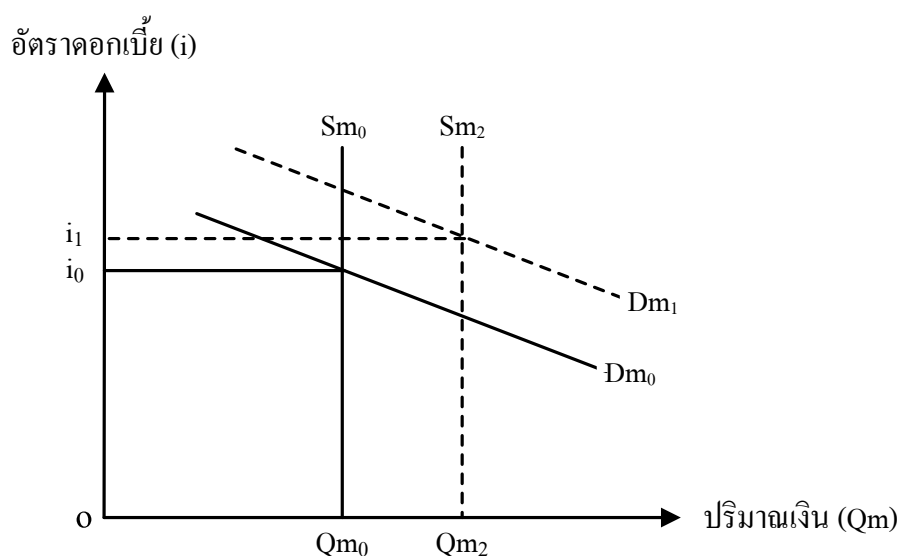
สำหรับอุปทานของเงินกรณีนี้ นั่น เป็นเงินที่มีหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเวลาใดเวลาหนึ่ง ได้แก่ ธนบัตร เหรียญกษาปณ์ และเงินฝากกระแสรายวันที่ธนาคารพาณิชย์ ซึ่งทำให้ธนาคารกลางสามารถควบคุมการเปลี่ยนแปลงในอุปทานของเงินได้ และอุปทานของเงินนั้นจะเปลี่ยนไปตามนโยบายของธนาคารกลาง โดยไม่ขึ้นกับอัตราดอกเบี้ยแต่อย่างใด

ตามแนวคิดของเคนส์นั้น การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยจากระดับดุลยภาพจะนำไปสู่ การซื้อ หรือขายหลักทรัพย์ ซึ่งราคาของหลักทรัพย์จะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับ อัตราดอกเบี้ย หรือก็คือมีลักษณะตรงกันข้ามกับการถือเงิน คือ หากอัตราดอกเบี้ยต่ำ ราคา หลักทรัพย์จะสูง ขณะที่ความต้องการถือเงินจะต่ำ และเมื่ออัตราดอกเบี้ยสูง ความต้องการถือเงิน จะสูงด้วย ในขณะที่ราคาหลักทรัพย์จะต่ำ สำหรับสาเหตุที่เกิดลักษณะเช่นนี้ก็เนื่องมาจาก เมื่อคนมีการคาดการณ์กันว่าอัตราดอกเบี้ยจะลดลงนั้น เขาจะนำเงินไปลงทุนซื้อหลักทรัพย์มากขึ้น ทำให้ราคาหลักทรัพย์เพิ่มขึ้น ทั้งนี้โดยคาดว่าเมื่อถึงเวลาที่ดอกเบี้ยลดลงจริง ๆ เขาจะได้มีกำไรจาก การขายหลักทรัพย์ในทางตรงกันข้ามถ้ามีการคาดการณ์ว่าอัตราดอกเบี้ยจะสูงขึ้น เขาก็จะมีการขาย หลักทรัพย์ออกมา ทำให้ราคาหลักทรัพย์ลดลง เพื่อไปหาผลตอบแทนจากอัตราดอกเบี้ยแทน

แนวคิดของเคนส์นั้น จะเห็นได้ว่าอัตราดอกเบี้ยจะมีบทบาทที่สำคัญในการกำหนด ความต้องการถือเงินเพื่อการเก็งกำไร ในขณะที่รายได้จะเป็นตัวกำหนดความต้องการถือเงิน เพื่อการใช้จ่ายใช้สอย และความต้องการถือเงินเพื่อป้องกันเหตุฉุกเฉิน เพื่อให้เข้าใจแนวคิดของ เคนส์ เกี่ยวกับการกำหนดขึ้นเป็นอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ โดยอุปสงค์และอุปทานของเงินดังกล่าว มาข้างต้น ในที่นี้จึงจะอธิบายโดยใช้ภาพที่ 2.3 และ 2.4 แสดงได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2.3 การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามแนวคิดของเคนส์เมื่อเส้นอุปทานเงินรวมเปลี่ยนแปลง
ที่มา: Layard and Walters (1978)

ภาพที่ 2.4 การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามแนวคิดของเคนส์ เมื่อเส้นอุปสงค์เงินรวมเปลี่ยนแปลง
ที่มา: Layard and Walters (1978)

จากภาพที่ 2.3 และ 2.4 เส้น D_m คือ เส้นอุปสงค์เงินรวม หรือก็คือความต้องการเงินรวมทั้ง 3 ประเภทตามแนวคิดของเคนส์ ซึ่งในแนวคิดนี้เส้นความต้องการเงินรวมนั้นจะมีความยืดหยุ่นต่ออัตราดอกเบี้ยค่อนข้างมาก และมักจะไม่วางอยู่ที่ ทั้งนี้เนื่องจากการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคตนั้นไม่แน่นอน และความต้องการถือเงินเพื่อการเก็งกำไรจะมีมากกว่าความต้องการถือเงินเพื่อการจับจ่ายใช้สอย และเพื่อเหตุฉุกเฉิน ในขณะที่เส้น S_m เป็นเส้นอุปทานเงินรวม ซึ่งในกรณีนี้ จะเห็นว่าเป็นเส้นที่ไม่มีมีความยืดหยุ่นต่ออัตราดอกเบี้ยเลย (Perfectly Inelastic) แต่จะขึ้นอยู่กับนโยบายของธนาคารกลางเป็นสำคัญ จากภาพที่ 2.3 จะเห็นว่าช่วงแรกอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพจะอยู่ที่ i_0 ซึ่งเป็นระดับอัตราดอกเบี้ยที่ทำให้อุปสงค์ของเงิน เท่ากับอุปทานของเงินพอดี ($D_{m_0} = S_{m_0}$) หากต่อมารัฐบาลเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยที่เป็นอยู่สูงเกินไป และมีนโยบายที่จะลดอัตราดอกเบี้ยลง ในที่นี้สามารถทำได้โดยผ่านธนาคารกลาง ซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลธนาคารพาณิชย์ โดยการเพิ่มปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจให้มากขึ้น ผลก็คือเส้นอุปทานของเงินจะเลื่อนไปเป็นเส้น S_{m_2} ซึ่งหากเป็นภาวะที่อุปสงค์ต่อเงินยังคงเดิมแล้ว ก็จะทำให้อัตราดอกเบี้ยลดลงจาก i_0 มาเป็น i_2 อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าในที่นี้อาจในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของธนาคารกลางจะลดลง เนื่องจากเส้นอุปสงค์มีความยืดหยุ่นต่ออัตราดอกเบี้ยสูง จะเห็นได้ว่าธนาคารกลางเพิ่มปริมาณเงินเข้ามามากถึงขนาด $Q_{m_0} - Q_{m_2}$ แต่อัตราดอกเบี้ยลดลงเพียงเล็กน้อยคือ $i_0 - i_2$ เท่านั้น และเช่นเดียวกันหากธนาคารกลางต้องการให้อัตราดอกเบี้ยในระบบเพิ่มขึ้นก็จะทำได้โดย การดูดซับปริมาณเงินออกจากระบบ ซึ่งจะทำให้เส้นอุปทานของเงินเปลี่ยนไปเป็น S_{m_1} และทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นเป็น i_1

สำหรับในกรณีที่เส้นอุปสงค์เงินรวมเปลี่ยนแปลง ดังภาพที่ 2.4 ด้วยนั้นพบว่าหากเส้น Dm_0 ขยับสูงขึ้นเป็น Dm_1 แล้วจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มสูงขึ้นเป็น i_1 แม้ว่าทางธนาคารกลางจะเพิ่มปริมาณเงินจาก Sm_0 เป็น Sm_2 ก็ตาม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแม้ธนาคารกลางจะสามารถควบคุมปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจได้ ซึ่งทำให้สามารถกำหนดทิศทางของอัตราดอกเบี้ยได้ก็ตาม แต่อิทธิพลในการกำหนดนั้นจะมีมากน้อยเพียงใดยังขึ้นอยู่กับความยืดหยุ่นของอุปสงค์ของเงินด้วย โดยหากอุปสงค์มีความยืดหยุ่นต่ออัตราดอกเบี้ยมากแล้ว อำนาจในการกำหนดทิศทางของอัตราดอกเบี้ยของธนาคารกลางก็จะลดลงดังภาพข้างต้น

แนวคิดของ Bernanke and Blinder

แม้ว่าธนาคารพาณิชย์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกลไกการทำงานของนโยบายการเงิน อย่างไรก็ตามวงการธนาคารกลางและเศรษฐศาสตร์ยังคงตั้งคำถามในช่วงที่ผ่านมาว่า ธนาคารพาณิชย์มีบทบาทในการส่งผ่านผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของภาวะการเงินในประเทศไปยังระดับการใช้จ่ายและกลุ่มธุรกิจในภาคเศรษฐกิจจริงหรือไม่ หากมีผลกระทบมีผลกระทบอย่างไร ผ่านกลไกอะไร และธนาคารพาณิชย์ปรับตัวอย่างไร สำหรับต้นเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดคำถามดังกล่าวมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่ทฤษฎีพื้นฐานเศรษฐกิจมหภาค IS-LM Model ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้กันเป็นที่แพร่หลายในวงการเศรษฐศาสตร์ แสดงให้เห็นว่ากลไกการทำงานของนโยบายการเงินนั้นจะส่งผ่านการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเป็นสำคัญ โดยสมมติฐานของทฤษฎีดังกล่าวเพื่อความเรียบง่ายต่อการคำนวณผลกระทบด้านต่าง ๆ จึงทำให้เกิดข้อสรุปว่าธนาคารพาณิชย์ไม่มีบทบาทในกลไกการทำงานของนโยบายการเงินมากไปกว่าตัวกลางที่ส่งผลให้เกิดการปรับอัตราดอกเบี้ยในระบบเท่านั้น (Bernanke and Blinder, 1988)

แต่ในทางเป็นจริงแล้ว ปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนในการกำหนดระดับกิจกรรมในระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา ดังเช่นประเทศไทย เนื่องจากกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและเล็กต้องพึ่งพาแหล่งเงินทุนจากธนาคารพาณิชย์เป็นสำคัญ ไม่สามารถกู้ยืมจากตลาดทุน หรือตลาดหลักทรัพย์ หรือแหล่งอื่น ๆ ได้ ดังนั้นเมื่อธนาคารพาณิชย์ได้รับผลกระทบจากการดำเนินนโยบายการเงินทำให้ปริมาณสินเชื่อในระบบลดลงแล้ว กลุ่มธุรกิจเหล่านี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องลดปริมาณการลงทุนและการใช้จ่ายลงตามไปด้วย ข้อสังเกตนี้จึงเป็นหลักการสำคัญที่ Bernanke and Blinder (1988, 1992) ใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการศึกษาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของภาวะการเงินต่อการทำงานของ

ธนาคารพาณิชย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคลของธนาคารพาณิชย์ (กอบศักดิ์, 2544: 9-10 อ้างถึง Bernanke and Blinder, 1988, 1992)

Bernanke and Blinder (1988) ได้พัฒนาแบบจำลองสถิต (Static Model) ภายใต้กรอบแนวคิดของ IS-LM โดยทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสินเชื่อกับประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งแบบจำลองดังกล่าวได้ให้ความสำคัญกับตัวแปรสินทรัพย์ทางการเงินทั้งหมด 3 ตัว คือ สินเชื่อ(Credit) เงิน(Money) และพันธบัตร (Bonds) แต่โดยปกติแล้วแบบจำลองทางเศรษฐกิจมหภาคโดยทั่วไป มักจะกำหนดสมมติฐานโดยใช้ตัวแปรสินทรัพย์ทางการเงินเพียง 2 ตัว เท่านั้น คือ พันธบัตร (Bonds) และเงิน (Money) ภายใต้กฎของ Walras (Walras Law) ซึ่งเห็นด้วยกับการศึกษาของ Bernanke and Blinder (1988) ที่ใช้การศึกษาทั้งทฤษฎี และเชิงประจักษ์ โดยการศึกษานี้พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์ในตลาดเงิน ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากแบบจำลองของ Stiglitz และ Weiss ในปี 1981 จึงเป็นตัวอย่างที่กระตุ้นให้ธนาคารให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกลไกการทำงานของนโยบายการเงิน

แบบจำลองของ Bernanke and Blinder (1988) จะไม่ให้ความสำคัญกับข้อสมมติภายใต้กรอบความคิดของตัวแปรสินทรัพย์ทางการเงินระหว่างพันธบัตรกับสินเชื่อ นอกจากนี้ข้อสมมติดังกล่าว ไม่ได้นำการปันส่วนสินเชื่อมาใช้ เพราะการปันส่วนสินเชื่อจะแสดงล่าช้าและไม่ครอบคลุมขอบเขตของสินเชื่อ ดังนั้นข้อสมมติของตลาดเครดิตจะสามารถใช้พิสูจน์ได้ ณ จุดใดจุดหนึ่งของเวลา

แบบจำลองของ Bernanke and Blinder (1988) จะประกอบด้วยสินทรัพย์ทั้งหมด 3 ตัว คือ เงินพันธบัตร และเงินกู้ โดยข้อสมมติของตลาดเงินกู้ คือ ผู้กู้ (Borrowers) และผู้ให้กู้ (Lenders) ต้องเลือกระหว่างการออกพันธบัตรกับเงินกู้ โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเป็นเครื่องมือช่วยวัดของทั้ง 2 สินเชื่อ ดังนั้นอุปสงค์ต่อสินเชื่อ (Demand for Credit) หรือความต้องการสินเชื่อ จะแสดงเป็นฟังก์ชัน ดังต่อไปนี้

$$L^d = L(\rho, i^-, i^+, y)$$

โดยกำหนดให้

- L^d คือ อุปสงค์ต่อสินเชื่อ (Demand for Credit)
 ρ คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (Interest Rate on Loans)
 i คือ อัตราดอกเบี้ยพันธบัตร (Interest Rate on Bonds)
 y คือ รายได้ (GNP) ของการทำธุรกรรมของบุคคลที่ต้องการสินเชื่อ
 ซึ่งพิจารณาจากความสามารถที่ดูได้จาก เช่น เงินทุนหมุนเวียน (Working Capital) หรือสภาพคล่อง (Liquidity) เป็นต้น

จากสมการอุปสงค์ต่อสินเชื่อ จะเห็นได้ว่าอุปสงค์ต่อสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร และรายได้ (GNP) แต่จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

อุปทานของสินเชื่อ (Supply of Credit) หรือปริมาณเงินให้สินเชื่อ เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น จึงควรศึกษาแหล่งที่มาของปริมาณเงินให้สินเชื่อก่อน โดยพิจารณาจากส่วนประกอบของงบดุล (Balance Sheet) ของธนาคารซึ่งประกอบด้วยสินทรัพย์และหนี้สิน ดังนี้

สินทรัพย์ (Assets)	หนี้สิน (Liabilities)
- เงินสำรองของธนาคาร (Bank Reserves: R)	- เงินฝาก (Deposits: D)
- อุปสงค์ต่อพันธบัตร (Demand for Bonds: B^D)	
- อุปทานของเงินกู้ (Supply of Loans: L^S)	

เนื่องจากเงินสำรองของธนาคารจะประกอบด้วย เงินสำรองตามกฎหมาย (Required Reserves: τD) บวกด้วย เงินสำรองส่วนเกินของธนาคาร (Excess Reserves: E) ดังนั้นอุปทานของสินเชื่อ จะมีข้อจำกัดดังต่อไปนี้

$$B^D + L^S + E = D(1 - \tau)$$

ข้อสมมติของสมการข้างต้น ต้องการให้สัดส่วนของการกระจายสินทรัพย์ขึ้นอยู่กับอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ข้างต้น ทำให้เงินสำรองส่วนเกินของธนาคารมีค่าเท่ากับศูนย์ ดังนั้นอุปทานของสินเชื่อจะแสดงเป็นฟังก์ชัน ดังต่อไปนี้

$$L^s = \lambda(\rho^+, i^-)D(1-\tau)$$

จากสมการอุปทานของสินเชื่อ จะเห็นได้ว่าอุปทานของสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ แต่จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร

สมการนี้จะเป็นส่วนผสมระหว่าง อุปสงค์ต่อพันธบัตร (B^D) และเงินสำรองส่วนเกินของธนาคาร (E) ดังนั้นเงื่อนไขที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ สามารถพิสูจน์ภาวะดุลยภาพในตลาดสินเชื่อได้ดังสมการต่อไปนี้

$$\begin{aligned} L^d &= L^s \\ L(\rho, i, y) &= \lambda(\rho, i)D(1-\tau) \end{aligned} \quad (2.3)$$

ตลาดเงิน โดยทั่วไปจะอธิบายด้วย เส้น LM ซึ่งสนับสนุนให้ธนาคารถือเงินสำรองส่วนเกินของธนาคาร เท่ากับ $\varepsilon(i)D(1-\tau)$ ดังนั้นอุปทานของเงินฝาก (Supply of Deposits) ซึ่งไม่รวมเงินสดจะเท่ากับเงินสำรองของธนาคาร (R) ดังนั้นตัวคูณทางการเงิน คือ $m(i) = [\varepsilon(i)(1-\tau) + \tau]^{-1}$ ส่วนอุปสงค์ต่อเงินฝาก (Demand for Deposits) เป็นผลมาจากการทำธุรกรรมทางการเงิน และขึ้นอยู่กับ อัตราดอกเบี้ย รายได้ และความมั่งคั่งทั้งหมด โดยที่ความมั่งคั่งทั้งหมดจะถูกกำหนดให้คงที่ ดังนั้นอุปสงค์ต่อเงินฝากจะขึ้นอยู่กับตัวแปร 2 ตัว คือ อัตราดอกเบี้ยและรายได้ โดยสรุปดุลยภาพของเงินฝาก จะแสดงดังสมการต่อไปนี้

$$D(i^-, y^+) = m(i^+)R \quad (2.4)$$

โดยความหมายของ $D(i, y)$ และ $L(\rho, i, y)$ ถูกกำหนดจากสถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคาร เป็นอุปสงค์ต่อพันธบัตร และเนื่องด้วยความต้องการถือเงินบวกด้วยความต้องการถือพันธบัตรลบด้วยความต้องการสินเชื่อจะเท่ากับความมั่งคั่งทางการเงินทั้งหมด

ตลาดสินค้า โดยทั่วไปจะอธิบายด้วย เส้น IS ดังนั้นอุปสงค์ต่อสินค้า จะแสดงดังสมการต่อไปนี

$$y = Y(\bar{i}, \bar{\rho}) \quad (2.5)$$

ใช้สมการที่ (2.4) แทนค่าลงใน $D(1-\tau)$ ทางขวามือของสมการที่ (2.3) ด้วย $(1-\tau)m(i)R$ จะได้

$$L(\rho, i, y) = \lambda(\rho, i)(1-\tau)m(i)R$$

ดังนั้นสมการที่ (2.3) สามารถหา ρ ได้จากฟังก์ชันของ i, y และ R จะได้

$$\rho = \phi(i, y, R) \quad (2.6)$$

และสมการสุดท้าย แทนค่าสมการที่ (2.6) ลงในสมการที่ (2.5) จะได้

$$y = Y(i, \phi(i, y, R)) \quad (2.7)$$

โดยสรุปแบบจำลองของ Bernanke and Blinder (1988) จะช่วยให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจ โดยสามารถแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังนี้ ความสัมพันธ์ของเงินสำรองของธนาคาร กับรายได้ ปริมาณเงิน และปริมาณสินเชื่อจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ความสัมพันธ์ของความต้องการถือเงิน กับปริมาณเงิน และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนรายได้ ปริมาณสินเชื่อ และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ความสัมพันธ์ของอุปทานของสินเชื่อกับรายได้ ปริมาณเงิน ปริมาณสินเชื่อ และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินกู้จะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ความสัมพันธ์ของอุปสงค์ต่อสินเชื่อกับปริมาณสินเชื่อและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนรายได้ ปริมาณเงิน และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตร จะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน และความสัมพันธ์ของอุปสงค์ต่อสินค้านำกับรายได้ ปริมาณเงิน ปริมาณ

สินเชื่อ อัตราดอกเบี้ยพันธบัตร และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจ ตามแบบจำลองของ Bernanke and Blinder

	รายได้ (Income: y)	ปริมาณ เงิน (Money: M)	ปริมาณ สินเชื่อ (Credit: L)	อัตราดอกเบี้ย พันธบัตร (Interest Rate on Bonds: i)	อัตราดอกเบี้ย เงินกู้ (Interest Rate on Loans: p)
1. เงินสำรองของธนาคาร (Bank Reserves: R) เพิ่มขึ้น (+)	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(-) ลดลง	(-) ลดลง
2. ความต้องการถือเงิน (Demand for Money: M ^d) เพิ่มขึ้น (+)	(-) ลดลง	(+) เพิ่มขึ้น	(-) ลดลง	(+) เพิ่มขึ้น	(-) ลดลง
3. อุปทานของสินเชื่อ (Supply of Credit : L ^s) เพิ่มขึ้น (+)	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(-) ลดลง
4. อุปสงค์ต่อสินเชื่อ (Demand for Credit: L ^d) เพิ่มขึ้น (+)	(-) ลดลง	(-) ลดลง	(+) เพิ่มขึ้น	(-) ลดลง	(+) เพิ่มขึ้น
5. อุปสงค์ต่อสินค้า (Demand for Commodity/Goods: Y) เพิ่มขึ้น (+)	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น	(+) เพิ่มขึ้น

ที่มา: Bernanke and Blinder (1988)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องนี้ได้มีผู้ทำการศึกษาในรายละเอียดบางประเด็นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ โดยแบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 งานวิจัยของประเทศไทย

ปัญญาภรณ์ เสียงเจริญ (2535) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินภายในประเทศ ภาคอุตสาหกรรมนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ภาคอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ การที่ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวอย่างต่อเนื่องนี้ จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญประการหนึ่งคือ เงินทุน ซึ่งได้มาจากสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินภายในประเทศ วัตถุประสงค์หลักของการศึกษานี้ก็เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินภายในประเทศ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายปี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2521 ถึง ปี พ.ศ. 2532 และเนื่องจากธนาคารพาณิชย์เป็นแหล่งให้สินเชื่อแก่ภาคอุตสาหกรรมเป็นอันดับหนึ่ง จึงศึกษาปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากธนาคารพาณิชย์ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายปี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2520 ถึง ปี พ.ศ. 2532 และแยกออกมาให้เห็นเด่นชัดขึ้น โดยได้จำแนกศึกษาสินเชื่อรายประเภทอุตสาหกรรมด้วย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายปี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2524 ถึง ปี พ.ศ. 2532 และใช้วิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square Method: OLS)

ผลการศึกษาแบบจำลองของปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินในประเทศ พบว่า ปัจจัยที่สามารถกำหนดความต้องการสินเชื่อดังกล่าว โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ได้แก่ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศภาคอุตสาหกรรมในปีที่ผ่านมา และอัตราเงินเฟ้อ ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ สำหรับในส่วนของปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากธนาคารพาณิชย์ โดยจำแนกรายประเภทอุตสาหกรรมนั้น พบว่า ปัจจัยที่สามารถกำหนดความต้องการสินเชื่อ ดังกล่าวในทุกประเภทอุตสาหกรรมยกเว้นอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากธัญพืช น้ำตาล อาหาร อื่น ๆ มีเพียงปัจจัยเดียว โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันคือ ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศภาคอุตสาหกรรมในปีที่ผ่านมา

อำนาจ แดงเรือ (2537) ทำการศึกษาเรื่องแหล่งเงินทุนและตลาดสินเชื่อของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) ศึกษาลักษณะของตลาดสินเชื่อของอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้งในระบบและนอกระบบ 2) ศึกษาปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดการได้กู้หรือไม่ได้กู้เงินในตลาดสินเชื่อในระบบและนอกระบบ 3) ศึกษาประเภทอุตสาหกรรมที่มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการได้กู้ยืมจากแหล่งสินเชื่อต่าง ๆ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสอบถามกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จำนวน 80 ตัวอย่าง และคัดเลือกสัมภาษณ์ผู้ให้กู้เงินนอกระบบแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมจำนวน 5 ราย การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณกระทำโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบ logit analysis และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยอาศัยแนวคิดเรื่องการจัดองค์กรทางอุตสาหกรรม (industrial organization) ร่วมกับความรู้ทางเศรษฐศาสตร์สารสนเทศ (economic information) ต้นทุนธุรกรรม (transaction cost) ต้นทุนค่าเสียโอกาสของเงินทุน และค่าตอบแทนความเสี่ยง (risk premium)

ผลการศึกษาพบว่าแหล่งเงินทุนภายนอกที่ใช้ในการเริ่มกิจการของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ ได้จากแหล่งเงินทุนในระบบและแหล่งเงินทุนนอกระบบในปริมาณใกล้เคียงกัน โดยส่วนใหญ่ของแหล่งเงินทุนในระบบ ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ และแหล่งเงินทุนนอกระบบ ได้แก่ บุคคลในครอบครัวหรือญาติ และแหล่งเงินทุนภายนอกที่ใช้ในการดำเนินกิจการ ได้จากแหล่งเงินทุนในระบบเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ส่วนการศึกษาปัจจัยกำหนดการได้รับสินเชื่อเริ่มกิจการโดยใช้การประมาณสมการแบบ logit นั้น พบว่าปัจจัยกำหนดการได้รับสินเชื่อดังกล่าวที่สำคัญ ได้แก่ ตลาด แหล่งวัตถุดิบ ประสบการณ์การทำงานของผู้ประกอบการ และสถานภาพของกิจการ และปัจจัยกำหนดการได้รับสินเชื่อในการดำเนินกิจการของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีวิเคราะห์เดียวกัน พบว่าปัจจัยกำหนดการได้รับสินเชื่อที่สำคัญ ได้แก่ ตลาด แหล่งวัตถุดิบ สถานภาพของกิจการ อัตราส่วนสินทรัพย์สุทธิต่อหนี้สินทั้งหมดและภูมิฐานะของผู้ประกอบการ สำหรับประเภทอุตสาหกรรมมิใช่ปัจจัยสำคัญในการกำหนดการได้รับสินเชื่อ และการศึกษาตลาดสินเชื่อของอุตสาหกรรมขนาดย่อมพบว่า ตลาดสินเชื่อมีลักษณะคล้ายตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด โดยผู้ให้กู้มีพฤติกรรมการรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับตัวผู้กู้ และร่วมกันกำหนดอัตราดอกเบี้ยในรูปแบบคาร์เทล (Cartel) แบบไม่เข้มงวด มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้แบบลำเอียง (price discrimination) ทั้งแบบ First และ Second Degree Price Discrimination นอกจากนี้ยังพบว่า การติดตามบังคับหนี้มักกระทำจากทั้งตัวผู้กู้และผู้ให้กู้ และโดยอาศัยกระบวนการบังคับหนี้ทางสังคมเป็นส่วนใหญ่

อมร จิระชัยประสิทธิ์ (2545) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์และอุปทานในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษารูปแบบและลักษณะของสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ไทย รวมทั้งผลกระทบของอิทธิพลปัจจัยภายในประเทศ และภายนอกประเทศที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์และอุปทานของเงินทุนในตลาดสินเชื่อ การศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ จากธนาคารแห่งประเทศไทย รวมทั้งธนาคารพาณิชย์ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายครึ่งปี ตั้งแต่มีนาคมปี พ.ศ. 2524 ถึง ธันวาคมปี พ.ศ. 2544 รวม 42 ตัวอย่าง เพื่อทำการวิเคราะห์ถึงผลของการเปลี่ยนแปลงตัวแปรปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ย ปริมาณความต้องการเงินทุน และปริมาณเงินทุนให้กู้ในตลาดสินเชื่อ โดยใช้วิธี Three Stages Least Square (3 SLS) จะประมาณระบบสมการอุปสงค์และอุปทานของเงินทุนในตลาดสินเชื่อ เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ผลการศึกษาพบว่า อุปสงค์ของเงินทุน ค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่ออัตราดอกเบี้ย มีค่าเท่ากับ -0.270 กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ปริมาณความต้องการเงินทุนในตลาดสินเชื่อจะลดลงร้อยละ 0.270 ในทางตรงกันข้าม เมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อลดลงร้อยละ 1 ปริมาณความต้องการเงินทุนในตลาดสินเชื่อจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.270 ในทำนองเดียวกัน ค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น อัตราเงินเฟ้อ และสัดส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก มีค่าเท่ากับ 1.053, 0.035 และ 1.209 ตามลำดับ ส่วนอุปทานของเงินทุน ค่าความยืดหยุ่นของอุปทานต่ออัตราดอกเบี้ย มีค่าเท่ากับ 2.498 กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณเงินทุนให้สินเชื่อเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.498 เมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อลดลงร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณเงินทุนให้สินเชื่อลดลงร้อยละ 2.498 ในทำนองเดียวกัน ค่าความยืดหยุ่นของอุปทานต่อปริมาณเงิน อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ และอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ มีค่าเท่ากับ -2.533, 0.057 และ 0.151 ตามลำดับ

ชวลีพร ไกรสมเดช (2546) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษานี้ ได้ใช้สถิติเชิงพรรณนา และสมการถดถอยพหุคูณในรูปแบบเชิงเส้นตรง โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2542 ถึง ธันวาคมปี พ.ศ. 2545 เป็นจำนวนทั้งหมด 16 ตัวอย่าง ซึ่งตัวแปรอธิบายในแบบจำลองประกอบไปด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงในไตรมาสที่ผ่านมา (GDP_{t-1}) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในไตรมาสที่ผ่านมา ($MLR-1\%_{t-1}$) เงินสำรองส่วนเกิน และตัวแปรตาม

ในไตรมาสที่ผ่านมา และใช้วิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square Method: OLS)

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงในไตรมาสที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 เช่นเดียวกันกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ตามข้อกำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยในไตรมาสที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับการให้สินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 และเงินสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์ มีความสัมพันธ์กับการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

ฉัตรนันทน์ บุตรศรี (2547) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ไทย ระหว่างมกราคม 2540 ถึง มิถุนายน 2546 ซึ่งเป็นช่วงหลังเกิดวิกฤตเศรษฐกิจมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ ศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ไทย และทดสอบปัจจัยที่ทำให้เกิดการชะลอตัวของเงินกู้ทั้งด้านอุปสงค์และอุปทาน โดยใช้ข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลารายไตรมาสตั้งแต่ มกราคม ปี พ.ศ. 2540 ถึง มิถุนายน ปี พ.ศ.2546 และใช้วิธีการประมาณค่าโดยระบบสมการถดถอยด้วยวิธี Three Stages Least Square (3 SLS) ในการอธิบายภาวะดุลยภาพในตลาดเงินกู้

ผลการศึกษาพบว่าเงินฝากจำนวนมากกดดันให้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดต่ำลง โดยเงินฝากเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ทำให้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงร้อยละ 1.63 และปริมาณเงินฝากที่คาดว่าจะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ในอีก 6 เดือนข้างหน้าจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงร้อยละ 2.27 ขณะที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้อุปทานเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.45 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำทำให้ธนาคารเพิ่มสัดส่วนเงินลงทุนในหลักทรัพย์มากขึ้น โดยที่สภาพคล่องส่วนเกินทำให้ธนาคารสามารถลงทุนเพิ่มได้โดยไม่ต้องลดปริมาณเงินให้กู้ลงด้านอุปสงค์เงินกู้ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 อุปสงค์เงินกู้จะลดลงถึงร้อยละ 0.58 สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของอุปทานเงินกู้ที่ขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ทั้งนี้เนื่องจากมีการบิดเบือนราคาตลาดด้วยการที่ธนาคารพาณิชย์ชดเชยต้นทุนการจัดการปัญหาความเสี่ยงในกองสินทรัพย์ของธนาคารที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ด้วยการกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นถึงร้อยละ 1.72 ทำให้ธุรกิจเอกชนซึ่งมีแนวโน้มความต้องการลงทุนสูงขึ้นมีการคาดการณ์การจัดหาทุนในอนาคต

จากการใช้เงินทุนส่วนตัว การออกหลักทรัพย์ใหม่ รวมถึงการออกหุ้นสามัญในตลาดหลักทรัพย์มากขึ้น

ส่วนที่ 2 งานวิจัยของต่างประเทศ

Munoz (2000) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของสินเชื่อที่ไม่ต่อเนื่องภายใต้ภาวะวิกฤตธนาคาร โดยวิเคราะห์ข้อมูลกรณีศึกษาจากหลายประเทศที่เกิดวิกฤตธนาคารในช่วงปี ค.ศ. 1970-1998 ผลการศึกษาปัจจัยกำหนดความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตธนาคาร แสดงว่าเมื่อลดการควบคุมอัตราดอกเบี้ย ค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดวิกฤตธนาคารมีแนวโน้มสูงขึ้น โดยเฉพาะประเทศที่เปิดเสรีทางการเงินโดยไม่มีโครงสร้างพื้นฐานด้านกฎระเบียบรองรับอย่างเพียงพอ ทำให้การควบคุมธนาคารมีความผิดพลาดจนเกิดความเสียหาย ตัวแปรวัดความล่าช้าของสินเชื่อภาคเอกชนเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกับการเกิดวิกฤตธนาคารอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเศรษฐกิจขยายตัวธนาคารจะให้สินเชื่อสูงขึ้น โดยขาดการบริหารความเสี่ยงอย่างเข้มงวด อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการเกิดวิกฤต ดอกเบี้ยระยะสั้นที่สูงขึ้น ทำให้งบดุลของธนาคารด้อยลง เนื่องจากต้นทุนเงินฝากสูงขึ้น ขณะที่ผลตอบแทนสินทรัพย์ปรับตัวช้ากว่า และดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้นทำให้เกิดหนี้ NPL สูงขึ้นด้วย

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของเงินให้สินเชื่อภาคเอกชน อธิบายได้ว่าปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อในภาวะปกติมีความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไป โดยอัตราดอกเบี้ยไม่ใช่ตัวแปรที่สำคัญในการกำหนดเงินให้กู้ในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่ธนาคารเต็มใจให้กู้น้อยลง และเมื่อมีการตื่นตระหนกจนมีการถอนเงินออกจากธนาคารมากยิ่งขึ้น ทำให้ธนาคารมีแหล่งที่มาของเงินเพื่อให้สินเชื่อลดลงด้วย นอกจากนี้การลดลงของเงินให้สินเชื่อยังอาจเกิดจากความต้องการเงินกู้น้อยลงด้วย โดยแบบจำลองใช้อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแทนความต้องการสินเชื่อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับอุปทานสินเชื่อและมีนัยสำคัญ ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้เป็นตัวแทนวัฏจักรของต้นทุนที่เพิ่มขึ้นจากการจัดการความเสี่ยงพบว่า อัตราดอกเบี้ยเงินกู้กับเงินให้สินเชื่อ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามอย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่ตัวแปรด้านเศรษฐกิจมหภาคคือ การคาดการณ์เงินเฟ้อ และการคาดการณ์การลงทุนพบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้สินเชื่อ เนื่องจากมีความไม่แน่ใจระดับเงินเฟ้อในอนาคตซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้น และการลงทุนในอนาคตทำได้ยากทำให้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

Calza, Gartner and Sousa (2001) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดความต้องการการกู้ของภาคเอกชนในทวีปยุโรป ซึ่งใช้การวิเคราะห์แบบ Cointegration ตามวิธีของ Johansen โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการกู้ที่แท้จริง (Real Loans) กับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (Real GDP) และศึกษาความแตกต่างของความต้องการกู้ที่แท้จริง ระหว่างอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะสั้น (Real Short-term Interest Rate) กับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะยาว (Real Long-term Interest Rate) โดยการศึกษาความสัมพันธ์ของความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะยาว จะใช้วิธี Cointegration ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ของความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะสั้น จะใช้วิธี Vector Error Correction Model (VECM) ทำการศึกษาโดยใช้ข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลารายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี ค.ศ. 1980 ถึง ไตรมาสที่ 2 ปี ค.ศ. 1999 ของทวีปยุโรป

ผลการศึกษาปัจจัยที่กำหนดความต้องการกู้ของภาคเอกชนในทวีปยุโรป พบว่าพฤติกรรม การกู้ที่แท้จริงเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ เช่น ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะสั้น และอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะยาว โดยที่ สัมประสิทธิ์ของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะสั้น และสัมประสิทธิ์อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะยาว มีความสัมพันธ์ตรงกันข้ามกับความต้องการกู้ที่แท้จริง กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ระยะสั้นและระยะยาวเพิ่มขึ้น จะทำให้ความต้องการกู้ที่แท้จริงลดลง และเมื่ออัตราดอกเบี้ยที่ แท้จริงระยะสั้นและระยะยาวลดลง จะทำให้ความต้องการกู้ที่แท้จริงเพิ่มขึ้น สัมประสิทธิ์ของอัตรา ดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะยาว มีระดับนัยสำคัญสูงกว่า สัมประสิทธิ์อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงระยะสั้น ซึ่งสอดคล้องและสามารถพิสูจน์ได้จากโครงสร้างระยะเวลากำหนดการไถ่ถอนของการกู้ของ ภาคเอกชนในทวีปยุโรป อย่างไรก็ตามมีปัญหาเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1986 เมื่อความต้องการกู้ที่ แท้จริงระยะยาว มีระดับเท่ากับครึ่งหนึ่งของปี ค.ศ. 1999 ดังนั้นจึงมีอิทธิพลบางอย่างที่ทำให้ ความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะยาว เท่ากับความต้องการกู้ที่คาดหวัง ส่วนการใช้วิธี VECM พบว่า ความต้องการกู้ระยะสั้นที่แท้จริง มีระดับนัยสำคัญเป็นศูนย์ แสดงว่าความต้องการกู้ที่แท้จริง ระยะยาวมีความสัมพันธ์กับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง และ อัตราดอกเบี้ยที่ แท้จริง

Calza, Manrique and Sousa (2003) ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมความต้องการกู้รวมของ ภาคเอกชนในทวีปยุโรป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดความต้องการกู้ที่เป็นตัวเงิน และมีปัจจัยกำหนดความต้องการกู้ คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (Real GDP)

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคาร และอัตราเงินเฟ้อ ทำการศึกษาโดยใช้ข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรม เวลารายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี ค.ศ. 1980 ถึง ไตรมาสที่ 3 ปี ค.ศ. 2001 ของทวีปยุโรป เป็นระยะเวลา 20 ปี ใช้การวิเคราะห์แบบ Cointegration

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่านอกจากความสัมพันธ์ของความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะยาว กับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง และระดับราคา แล้ว ยังมีอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารถ่วงเฉลี่ย อีกด้วย เหตุผลทั้งหมดนี้สนับสนุนให้เกิดการประมาณค่าความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะยาว โดยอาศัยพื้นฐานความต้องการถือเงินในการอธิบายความสัมพันธ์ของความต้องการกู้ที่แท้จริงระยะยาว ดังจะเห็นได้จาก ปี ค.ศ. 2000 เกิดปัญหาขึ้นในระบบเศรษฐกิจในทวีปยุโรป เหตุการณ์ครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคาร มีผลต่อความต้องการกู้อย่างมาก โดยสามารถหาความคลาดเคลื่อนของความต้องการกู้ครั้งนี้ ได้จากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาคูณด้วย 4 ซึ่งก็คือ การเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเฟ้อในอนาคต ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่กำหนดความต้องการกู้ที่แท้จริงนั่นเอง

สำหรับประโยชน์ที่ได้รับจากการตรวจเอกสารในครั้งนี้ โดยจากผลงานของ อำนาจ แดงเรือ (2537) สามารถใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการศึกษาถึงแหล่งที่มาของสินเชื่อต่าง ๆ ที่ให้กับธุรกิจ SMEs ส่วนผลงานของ Munoz (2000) สามารถใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการพิจารณาสถานการณ์ทางการเงินของธนาคาร เช่น เมื่อเกิดวิกฤตของธนาคาร ซึ่งส่งผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อโดยตรง และนอกจากนี้ยังมีผลงานของ ปัญญาภรณ์ เสียงเจริญ (2535); อมร จิระชัยประสิทธิ์ (2545); ชุติพร ไกรสมเดช (2546); ถิรนนท์ บุตรศรี (2547); Calza, Gartner and Sousa (2001) และ Calza, Manrique and Sousa (2003) สามารถใช้ในการคัดเลือกตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสินามิ ประกอบด้วยได้อาศัยทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของฟิชเชอร์ ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ ทฤษฎีว่าด้วยความพอใจในสภาพคล่อง และแบบจำลองตามแนวคิดของ Bernanke and Blinder ที่ได้ศึกษามาแล้วข้างต้น มาปรับใช้เพื่อสร้างแบบจำลองสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

สำหรับวิธีการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบไปด้วย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย วิธีประมาณแบบจำลอง และสมมติฐานการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจาก ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง มาใช้ในการศึกษาวิจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

ส่วนข้อมูลความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม จะเก็บรวบรวมข้อมูลจาก กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย ส่วนการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย และสำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ในเรื่องนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ทั้งแบบเชิงพรรณนา (Descriptive Method) และเชิงปริมาณ (Quantitative Method) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์เชิงพรรณนา เป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ

การวิเคราะห์เชิงปริมาณ เป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้ มาทำการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ และใช้วิธีประมาณการระบบสมการตัวแบบหลายสมการ (Simultaneous Equation: SEQ) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองชั้น (Two Stage Least Square: 2SLS)

แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย

แบบจำลองที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้อาศัยแบบจำลองตามแนวคิดของ Bernanke and Blinder รวมทั้ง ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของฟิชเชอร์ ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ ทฤษฎีว่าด้วยความพอใจในสภาพคล่อง และผลงานวิจัยที่ผ่านมาทั้งในและต่างประเทศ มาปรับเพื่อใช้ในการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ซึ่งประกอบด้วย

สมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

โดยสามารถเขียนแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ ได้ดังนี้

$$QSME_t^d = f(R, GDP) \quad (3.1)$$

และสามารถเขียนแบบจำลองทางสถิติ ได้ดังนี้

$$QSME_t^d = \alpha_0 + \alpha_1 R_t + \alpha_2 GDP_t + u_{1t} \quad (3.2)$$

โดยกำหนดให้

$QSME_t^d$	คือ อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ ประสภภัยสินามิ จากสถาบันการเงินไทย
R_t	คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้แบบมีระยะเวลาที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจาก ลูกค้ารายใหญ่ขั้นต่ำ (Minimum Loan Rate: MLR)
GDP_t	คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต ณ ราคาประจำปี
u_{1t}	คือ ตัวแปรความคลาดเคลื่อน หรือตัวแปรสุ่ม

สมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสภภัยสินามิ

โดยสามารถเขียนแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ ได้ดังนี้

$$QSME_t^s = f(R, M1) \quad (3.3)$$

และสามารถเขียนแบบจำลองทางสถิติ ได้ดังนี้

$$QSME_t^s = \beta_0 + \beta_1 R_t + \beta_2 M1_t + u_{2t} \quad (3.4)$$

โดยกำหนดให้

$QSME_t^s$	คือ อุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ ประสภภัยสินามิ จากสถาบันการเงินไทย
R_t	คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้แบบมีระยะเวลาที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจาก ลูกค้ารายใหญ่ขั้นต่ำ (Minimum Loan Rate: MLR)
$M1_t$	คือ ปริมาณเงินในความหมายแคบ หมายถึงปริมาณเงินที่หมุนเวียนในมือ ประชาชน ประกอบด้วยธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ในมือประชาชนและ เงินฝากเพื่อเรียกของประชาชนที่ระบบธนาคาร
u_{2t}	คือ ตัวแปรความคลาดเคลื่อน หรือตัวแปรสุ่ม

โดยตัวแปรที่อยู่ทางซ้ายของสมการคือ $QSME_t^s$ และ $QSME_t^d$ เป็นตัวแปรที่ถือว่าอยู่ในตลาดย่อย ในที่นี้คือ ตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิที่ประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง ระนอง และสตูล ส่วนตัวแปรที่อยู่ทางขวาของสมการคือ R_t , GDP_t และ $M1_t$ เป็นตัวแปรที่ถือว่าอยู่ในตลาดทั่วไป ในที่นี้คือข้อมูลในระดับประเทศของประเทศไทย

วิธีประมาณแบบจำลอง

ในการศึกษาครั้งนี้จะใช้วิธีการประมาณการระบบสมการตัวแบบหลายสมการ (Simultaneous Equation: SEQ) ดังสมการที่ 3.2 และ 3.4 ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองขั้น (Two Stage Least Square: 2SLS) จะได้สมการดังนี้

สมการดุลยภาพ (Equilibrium Equation) ของอุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ในที่นี้คือ จำนวนวงเงินสินเชื่อที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิได้รับการอนุมัติจากสถาบันการเงินไทย

$$QSME_t^d = QSME_t^s \quad (3.5)$$

แทนค่าสมการที่ (3.2) และ (3.4) ในสมการที่ (3.5) จะได้

$$\alpha_0 + \alpha_1 R_t + \alpha_2 GDP_t + u_{1t} = \beta_0 + \beta_1 R_t + \beta_2 M1_t + u_{2t}$$

$$(\alpha_1 - \beta_1) R_t = \beta_0 - \alpha_0 - \alpha_2 GDP_t - u_{1t} + \beta_2 M1_t + u_{2t}$$

$$R_t = \frac{\beta_0 - \alpha_0}{\alpha_1 - \beta_1} - \frac{\alpha_2 GDP_t}{\alpha_1 - \beta_1} + \frac{\beta_2 M1_t}{\alpha_1 - \beta_1} + \frac{u_{2t} - u_{1t}}{\alpha_1 - \beta_1} \quad (3.6)$$

$$\hat{R}_t = \hat{\Pi}_0 + \hat{\Pi}_1 GDP_t + \hat{\Pi}_2 M1_t + \hat{v}_t \quad (3.7)$$

สมการที่ (3.7) คือ อัตราดอกเบี้ยที่ดุลยภาพในรูปแบบของสมการลดรูป (Reduced Form) โดยที่สัมประสิทธิ์ลดรูป คือ

$$\begin{aligned}\hat{\Pi}_0 &= \frac{\beta_0 - \alpha_0}{\alpha_1 - \beta_1} & , & & \hat{\Pi}_1 &= \frac{-\alpha_2}{\alpha_1 - \beta_1} \\ \hat{\Pi}_2 &= \frac{\beta_2}{\alpha_1 - \beta_1} & , & & \hat{v}_t &= \frac{u_{2t} - u_{1t}}{\alpha_1 - \beta_1}\end{aligned}$$

แทนค่าสมการที่ (3.6) คือ อัตราดอกเบี้ยที่ดุลยภาพ (\hat{R}_t) กลับเข้าไปในสมการที่ (3.2) หรือ (3.4) เพื่อหาปริมาณสินเชื่อดุลยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ (\hat{QSME}_t) จะได้ว่า

$$\begin{aligned}QSME_t &= \beta_0 + \beta_1 \left[\frac{\beta_0 - \alpha_0 - \alpha_2 GDP_t + \beta_2 M1_t + u_{2t} - u_{1t}}{\alpha_1 - \beta_1} \right] + \beta_2 M1_t + u_{2t} \\ &= \frac{\alpha_1 \beta_0 - \beta_1 \beta_0 + \beta_1 \beta_0 - \beta_1 \alpha_0 - \beta_1 \alpha_2 GDP_t + \beta_1 \beta_2 M1_t + \beta_1 u_{2t} - \beta_1 u_{1t} + \alpha_1 \beta_2 M1_t - \beta_1 \beta_2 M1_t + \alpha_1 u_{2t} - \beta_1 u_{2t}}{\alpha_1 - \beta_1} \\ &= \frac{\alpha_1 \beta_0 - \alpha_0 \beta_1}{\alpha_1 - \beta_1} - \frac{\beta_1 \alpha_2 GDP_t}{\alpha_1 - \beta_1} + \frac{\alpha_1 \beta_2 M1_t}{\alpha_1 - \beta_1} + \frac{\alpha_1 u_{2t} - \beta_1 u_{1t}}{\alpha_1 - \beta_1}\end{aligned}\quad (3.8)$$

$$\hat{QSME}_t = \hat{\Pi}_3 + \hat{\Pi}_4 GDP_t + \hat{\Pi}_5 M1_t + \hat{w}_t \quad (3.9)$$

สมการที่ (3.9) คือ ปริมาณสินเชื่อดุลยภาพในรูปแบบของสมการลดรูป (Reduced Form) โดยที่สัมประสิทธิ์ลดรูป คือ

$$\begin{aligned}\hat{\Pi}_3 &= \frac{\alpha_1 \beta_0 - \alpha_0 \beta_1}{\alpha_1 - \beta_1} & , & & \hat{\Pi}_4 &= \frac{-\beta_1 \alpha_2}{\alpha_1 - \beta_1} \\ \hat{\Pi}_5 &= \frac{\alpha_1 \beta_2}{\alpha_1 - \beta_1} & , & & \hat{w}_t &= \frac{\alpha_1 u_{2t} - \beta_1 u_{1t}}{\alpha_1 - \beta_1}\end{aligned}$$

ดังนั้นจะได้สมการด้านอุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ซึ่งเป็นแบบจำลองที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

สมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ คือ

$$\hat{Q}SME_t^d = \alpha_0 + \alpha_1 \hat{R}_t + \alpha_2 GDP_t + u_{1t} \quad (3.10)$$

สมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ คือ

$$\hat{Q}SME_t^s = \beta_0 + \beta_1 \hat{R}_t + \beta_2 M1_t + u_{2t} \quad (3.11)$$

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า ในการศึกษาี้จะประมาณแบบจำลองด้วย วิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองชั้น โดยมีขั้นตอนในการทดสอบดังนี้

1. Unit Root Test

1.1 การทดสอบความนิ่งของข้อมูล

การทดสอบ Unit Root Test เป็นการทดสอบว่าข้อมูลแต่ละตัวที่ใช้ในการศึกษามีความนิ่ง (Stationary) หรือไม่ โดยในการศึกษานี้จะใช้วิธีการทดสอบ Unit Root Test แบบ Augmented Dickey Fuller (ADF) ซึ่งมีสมการที่ต้องการทดสอบอยู่ 3 สมการ (At level) คือ

Random walk process: None

$$\Delta X_t = \alpha_2^* X_{t-1} + \sum_{i=1}^p \beta_i \Delta X_{t-i} + u_t \quad (3.1.1)$$

Random walk with drift: Intercept

$$\Delta X_t = \alpha_0 + \alpha_2^* X_{t-1} + \sum_{i=1}^P \beta_i \Delta X_{t-i} + u_t \quad (3.1.2)$$

Random walk with drift และมี linear time trend: Trend and intercept

$$\Delta X_t = \alpha_0 + \alpha_1 T + \alpha_2^* X_{t-1} + \sum_{i=1}^P \beta_i \Delta X_{t-i} + u_t \quad (3.1.3)$$

โดยเลือกทดสอบจากสมการที่ 3.1.3 ก่อน ว่าข้อมูลมีความนิ่ง (Stationary) หรือไม่ ถ้าข้อมูลไม่มีความนิ่ง (Non-stationary) จึงเลือกทดสอบจากสมการที่ 3.1.2 และ 3.1.1 ตามลำดับ

1.2 ทดสอบสมมติฐาน

$$H_0 : \alpha_2^* = 0 \quad (X_t \text{ Non-stationary})$$

$$H_1 : \alpha_2^* < 0 \quad (X_t \text{ Stationary})$$

โดยคำนวณ T-stat ของ $\alpha_2^*(\tau)$ และถ้า $|\tau|$ น้อยกว่าค่าสัมบูรณ์ของ Critical Value (CV) จากตาราง Critical Value ของ MacKinnon และค่า Prob. มากกว่าระดับนัยสำคัญ แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธ H_0 หรือ X_t Non-stationary at level ($X_t \sim I(1)$)

แต่ถ้า $|\tau|$ มากกว่าค่าสัมบูรณ์ของ Critical Value (CV) จากตาราง Critical Value ของ MacKinnon และค่า Prob. น้อยกว่าระดับนัยสำคัญ แสดงว่ามีหลักฐานเพียงพอที่จะปฏิเสธ H_0 หรือ X_t Stationary at level ($X_t \sim I(0)$)

ถ้าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า X_t Non-stationary at level จะทดสอบ X_t ในอันดับความสัมพันธ์ของข้อมูล (Orders of integration) ที่สูงขึ้น โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้เขียนจะปรับข้อมูลโดยการใช้วิธีการทำ First-differencing (คือ $\Delta X_t = X_t - X_{t-1}$) ข้อมูลก่อน แล้วจึงนำข้อมูลที่ผ่านการทำ First-differencing มาทำการขั้นตอนที่ 1.1 และ 1.2 อีกครั้ง ถ้าไม่สามารถ

ปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า X_t Non-stationary at level อีก ก็ให้ทำ Second-differencing จนกว่าข้อมูล X_t จะ Stationary at level แล้วจึงจะนำข้อมูลดังกล่าวไปประมวลผลทางเศรษฐมิติต่อไป

2. ทดสอบแบบจำลองด้วยวิธี 2SLS

2.1 สมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัย
สินามิ ณ จุดดุลยภาพ คือ

$$\hat{Q}SME_t^d = \alpha_0 + \alpha_1 \hat{R}_t + \alpha_2 GDP_t + u_{1t} \quad (3.2.1)$$

2.2 สมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัย
สินามิ ณ จุดดุลยภาพ คือ

$$\hat{Q}SME_t^s = \beta_0 + \beta_1 \hat{R}_t + \beta_2 M1_t + u_{2t} \quad (3.2.2)$$

3. การตรวจสอบปัญหา และการแก้ปัญหของแบบจำลอง

3.1 การตรวจสอบปัญหาสหสัมพันธ์ข้ามเวลาของตัวแปรความคลาดเคลื่อน
(Autocorrelation) ด้วยวิธี Breusch-Godfrey Serial Correlation LM Test และแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธี
Cochrane-Orcutt Procedure (Order of Autoregressive)

3.2 การตรวจสอบปัญหาความแปรปรวนของตัวแปรคลาดเคลื่อนไม่คงที่
(Heteroscedasticity) ด้วยวิธี White's test และแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธี White's Heteroscedasticity
Corrected Standard Error

สมมติฐานการวิจัย

จากแบบจำลองแสดงปริมาณสินเชื่อคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ จากสถาบันการเงินไทย สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ ดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) มี 2 กรณี คือ

1.1 มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำลง ทำให้ต้นทุนในการผลิตต่ำลงด้วย ดังนั้นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจึงมีความต้องการลงทุนสูงขึ้น ทำให้ความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิเพิ่มขึ้น และในทางตรงกันข้าม เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงขึ้น ทำให้ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้นด้วย ดังนั้นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ จึงมีความต้องการลงทุนน้อยลง ทำให้ความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิลดลงด้วย

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^d}{\partial \hat{R}_t} = \alpha_1 < 0$$

1.2 มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำลง ทำให้ธนาคารต้องการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิลดลง และเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงขึ้น ทำให้ธนาคารต้องการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิเพิ่มขึ้น

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^s}{\partial \hat{R}_t} = \beta_1 > 0$$

2. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต (GDP_t) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ กล่าวคือ เมื่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิตมีมูลค่าสูงขึ้น แสดงว่า

หน่วยธุรกิจขายสินค้าดีขึ้น ภาวะการณ์ขยายตัวของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่
 ประสพภัยสึนามิมีมากขึ้น จึงทำให้มีความต้องการขยายกำลังการผลิต อันมีผลทำให้มี
 ความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิเพิ่มขึ้น

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^d}{\partial GDP_t} = \alpha_2 > 0$$

3. ปริมาณเงินในความหมายแคบ ($M1_t$) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอุปทาน
 ของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ กล่าวคือ
 เมื่อปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ทำให้ธนาคารต้องการปล่อยเงินกู้เพิ่มขึ้น และในทางตรงกันข้ามเมื่อปริมาณ
 เงินลดลง ทำให้ธนาคารต้องการปล่อยเงินกู้ลดลงไปด้วย

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^s}{\partial M1_t} = \beta_2 > 0$$

บทที่ 4

ความเสียหาย ความช่วยเหลือด้านการเงิน และปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการ ที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน

ความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม

สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย หลังจากการเกิดภัยพิบัติสึนามิ ในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ซึ่งประกอบไปด้วย พื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ จำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย และผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้ มีรายละเอียดดังนี้

พื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ

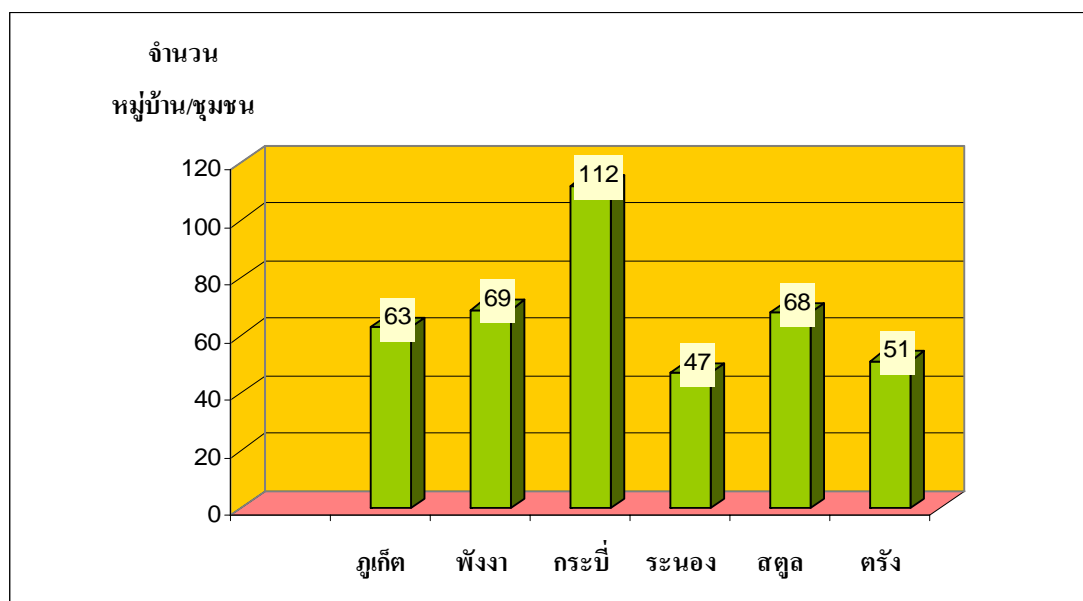
ในส่วนของพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิของประเทศไทย จะอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งอันดามัน ซึ่งประกอบด้วย 6 จังหวัดภาคใต้ คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง รวมทั้งหมด 25 อำเภอ/กิ่งอำเภอ 94 ตำบล และ 410 หมู่บ้าน/ชุมชน ดังตารางที่ 4.1 สำหรับจังหวัดที่มีจำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนได้รับความเสียหายมากที่สุด คือ กระบี่ รองลงมาคือ พังงา สตูล ภูเก็ต ตรัง และระนอง ตามลำดับ ดังภาพที่ 4.1

พื้นที่จังหวัดภูเก็ตที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 3 อำเภอ 14 ตำบล และ 63 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมืองภูเก็ต ได้แก่ ตำบลกระรน วิจิต ฉลอง รัชฎา เกาะแก้ว และราไวย์ อำเภอถลาง ได้แก่ ตำบลเชิงทะเล สาธุ ไม้ขาว ป่าตอก และเทพกษัตรี และอำเภอกระบุรี ได้แก่ ตำบลป่าตอง และกมลา ดังภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.1 พื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ ข้อมูล ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548

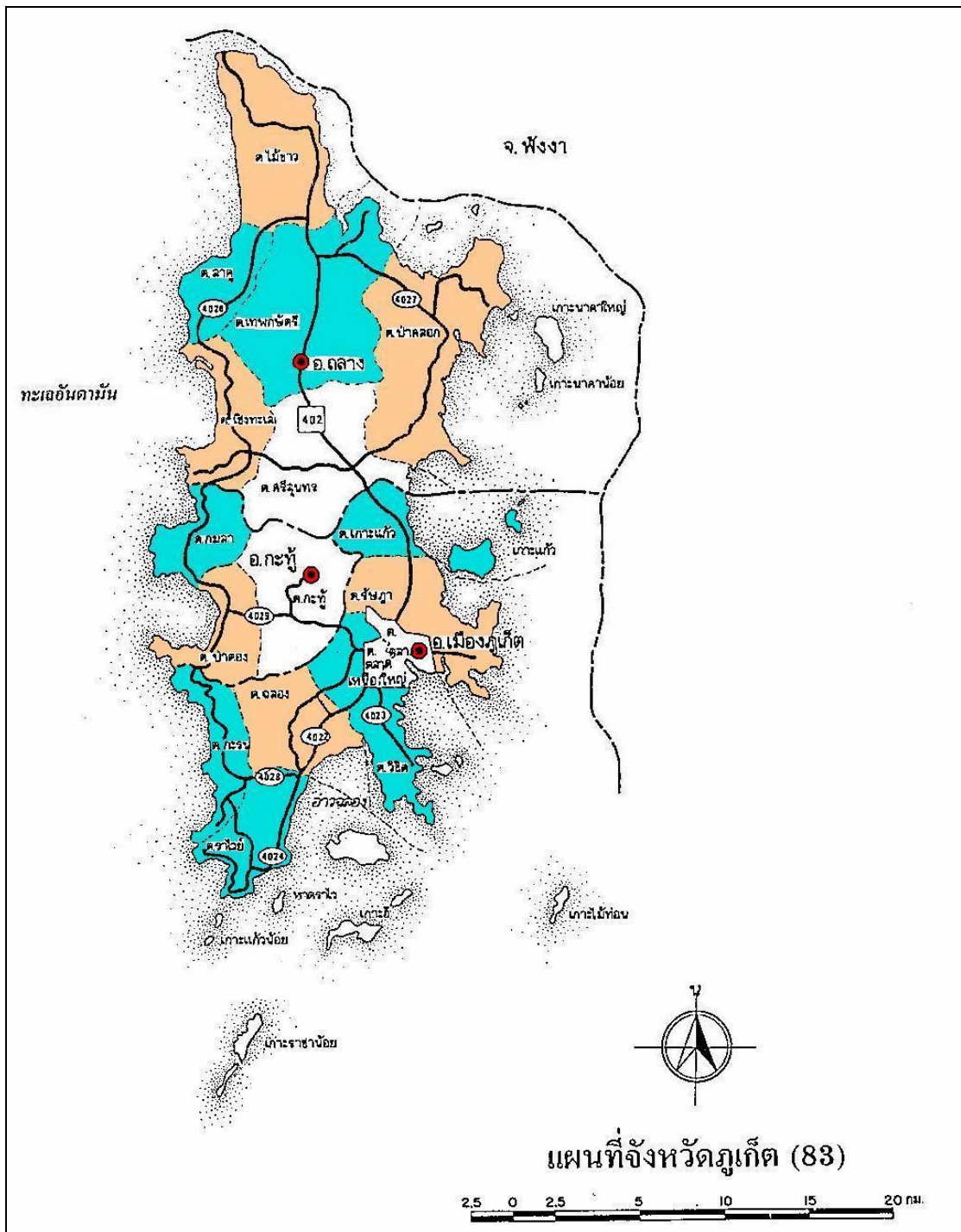
ลำดับที่	จังหวัด	พื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ		
		อำเภอ/กิ่งอำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน/ชุมชน
1	ภูเก็ต	3	14	63
2	พังงา	6	19	69
3	กระบี่	5	22	112
4	ระนอง	3	10	47
5	สตูล	4	16	68
6	ตรัง	4	13	51
รวม		25	94	410

ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.1 จำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้

ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.2 พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดภูเก็ต
 ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต
 กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

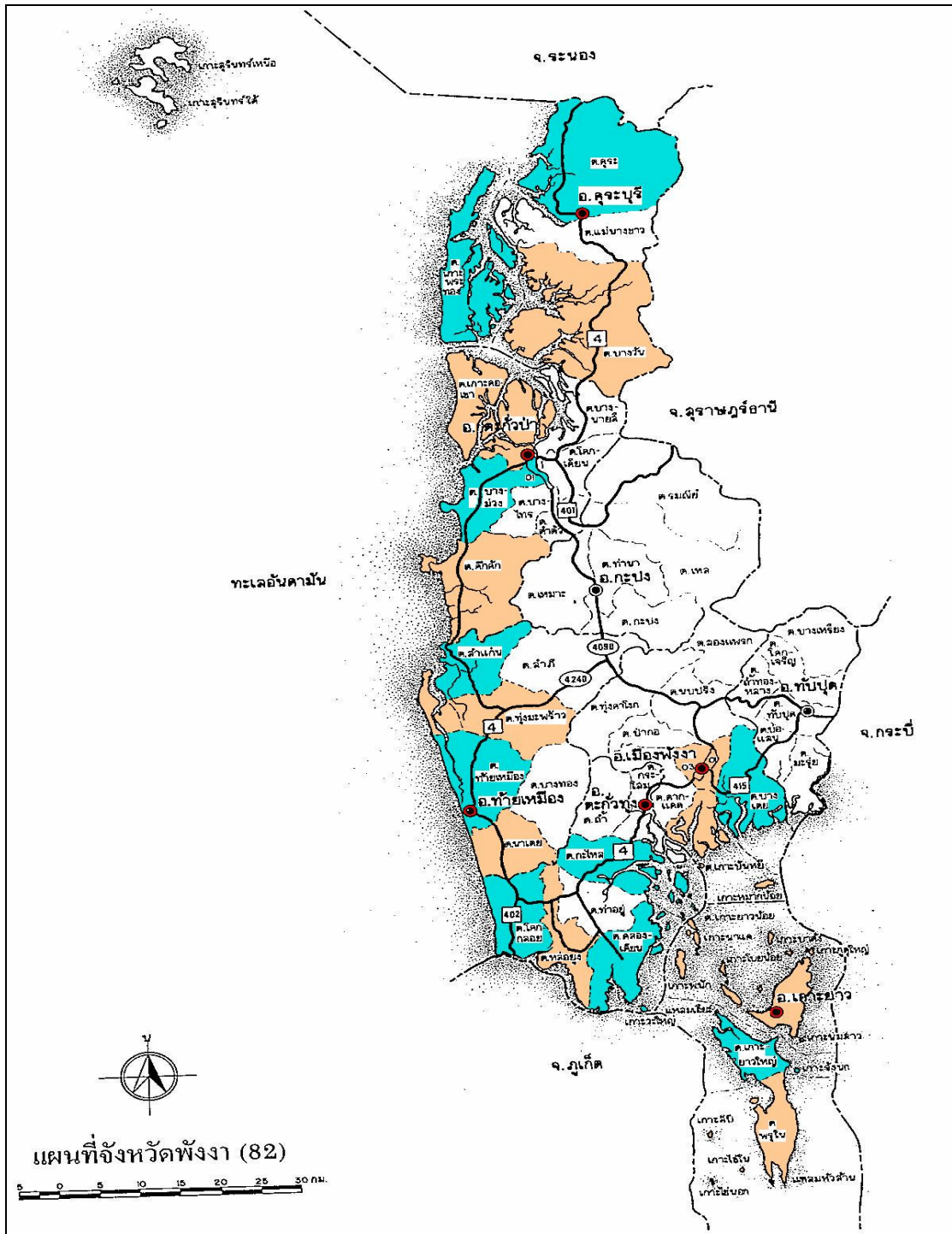
พื้นที่จังหวัดพังงาที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 6 อำเภอ 19 ตำบล และ 69 หมู่บ้าน คือ อำเภอตะกั่วทุ่ง ได้แก่ ตำบลโคกกลอย หล่อยุง คลองเกียน และกะไหล อำเภอตะกั่วป่า ได้แก่ ตำบลคึกคัก เกาะคอเขา และบางม่วง อำเภอเกาะยาว ได้แก่ ตำบลเกาะยาวใหญ่ เกาะยาวน้อย และพรุใน อำเภอท้ายเหมือง ได้แก่ ตำบลท้ายเหมือง นาเตย ลำแก่น และทุ่งมะพร้าว อำเภอคุระบุรี ได้แก่ ตำบลเกาะพระทอง คุระ และบางวัน และอำเภอเมืองพังงา ได้แก่ ตำบลบางเตย และเกาะปันหยี ดังภาพที่ 4.3

พื้นที่จังหวัดกระบี่ที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 5 อำเภอ 22 ตำบล และ 112 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมืองกระบี่ ได้แก่ ตำบลอ่าวนาง เขาคราม คลองประสงค์ ใสไทย เขาทอง และหนองทะเล อำเภอเหนือคลอง ได้แก่ ตำบลเหนือคลอง คลองขนาน เกาะศรีบอยา ตลิ่งชัน และคลองเขม่า อำเภอเกาะลันตา ได้แก่ เกาะลันตาใหญ่ เกาะลันตาน้อย เกาะกลาง ศาลาด่าน และคลองยาง อำเภอคลองท่อม ได้แก่ คลองท่อมใต้ ห้วยน้ำขาว คลองพน และทรายขาว และอำเภออ่าวลึก ได้แก่ ตำบลแหลมสัก และอ่าวลิกน้อย ดังภาพที่ 4.4

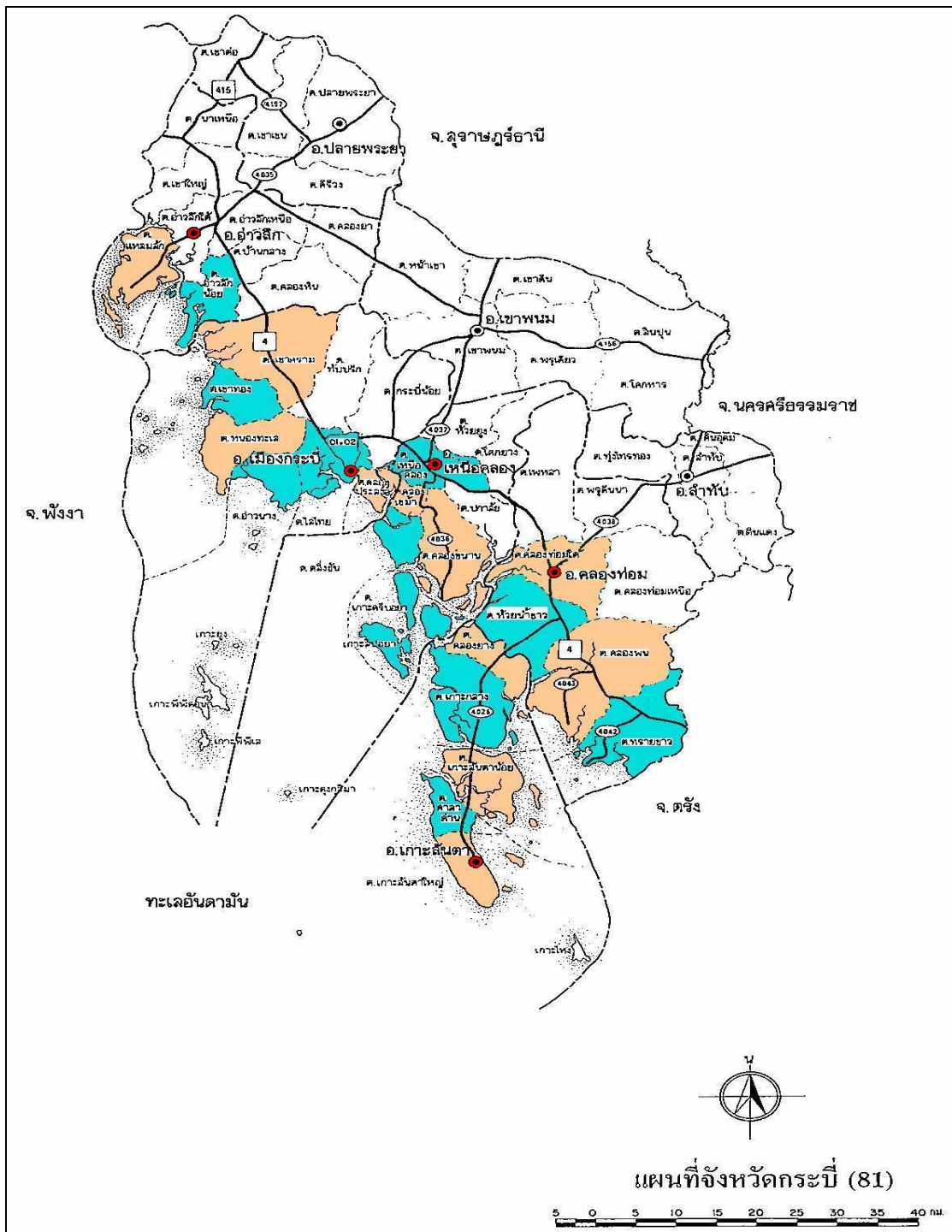
พื้นที่จังหวัดระนองที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 3 อำเภอ 10 ตำบล และ 47 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมืองระนอง ได้แก่ ตำบลเกาะพยาม ปากน้ำ หงาว ราชกรูด และทรายแดง อำเภอกะเปอร์ ได้แก่ ตำบลม่วงกลาง กะเปอร์ และบางหิน และกิ่งอำเภอสุขสำราญ ได้แก่ ตำบลกำพวน และนาคา ดังภาพที่ 4.5

พื้นที่จังหวัดสตูลที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 4 อำเภอ 16 ตำบล และ 68 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมืองสตูล ได้แก่ ตำบลเกาะสาหร่าย ปูยู ต้นหยงโป เจ๊ะบิลัง ควนขัน และคลองขุด อำเภอละงู ได้แก่ ตำบลปากน้ำ ละงู กำแพง และแหลมสน อำเภอทุ่งหว้า ได้แก่ ตำบลชอนคลาน นาทอน และทุ่งบุหลัง และอำเภอท่าแพ ได้แก่ ตำบลสาคร ท่าเรือ และท่าแพ ดังภาพที่ 4.6

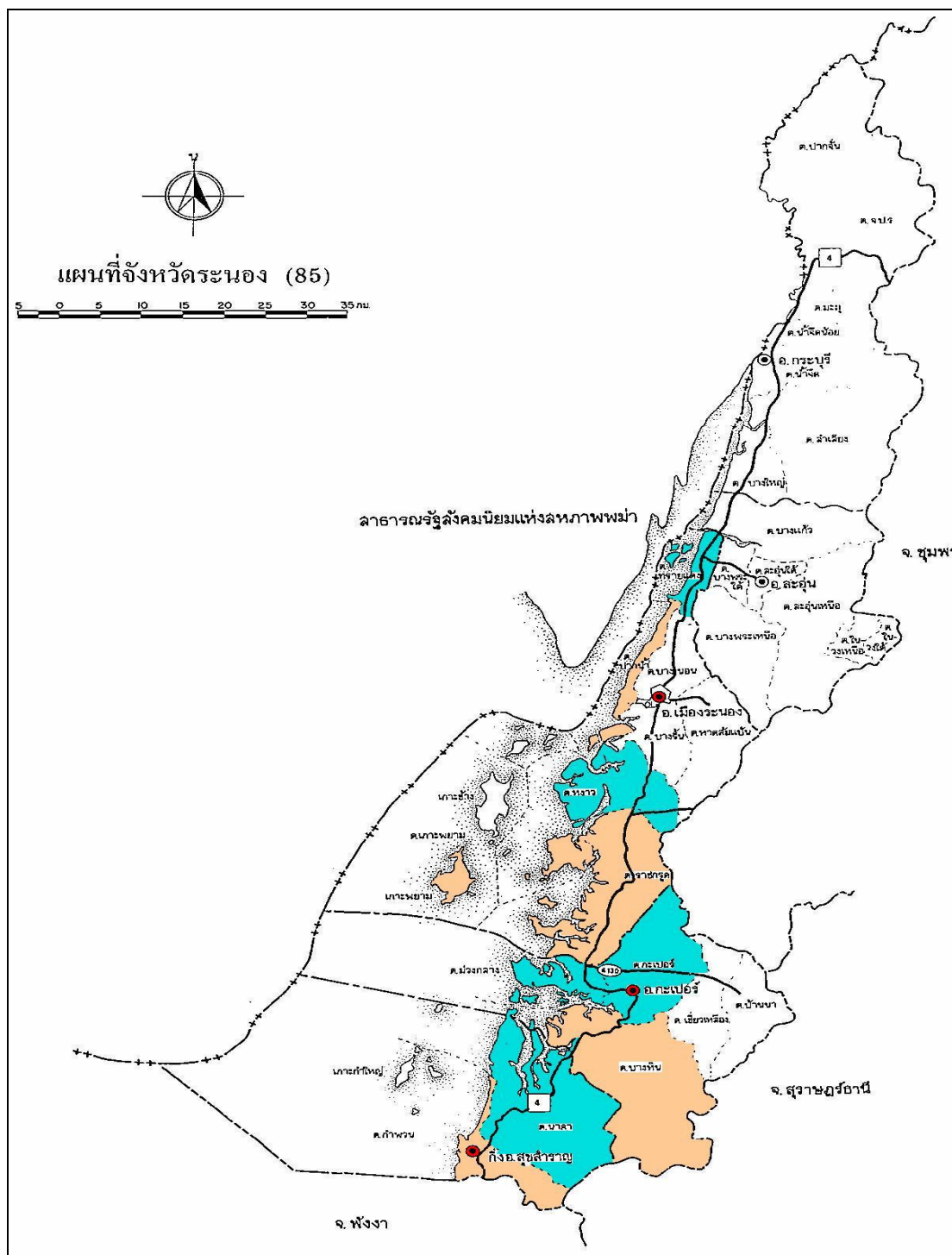
พื้นที่จังหวัดตรังที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย 4 อำเภอ 13 ตำบล และ 51 หมู่บ้าน คือ กิ่งอำเภอหาดสำราญ ได้แก่ ตำบลตะเสะ และหาดสำราญ อำเภอกันตัง ได้แก่ ตำบลเกาะลิบง บางสัก นาเกลือ และกันตังใต้ อำเภอลิเกา ได้แก่ ตำบลเขาไม้แก้ว ไม้ฝาด และบ่อหิน และอำเภอปะเหลียน ได้แก่ ตำบลท่าข้าม สุโสะ บ้านนา และเกาะสุกร ดังภาพที่ 4.7

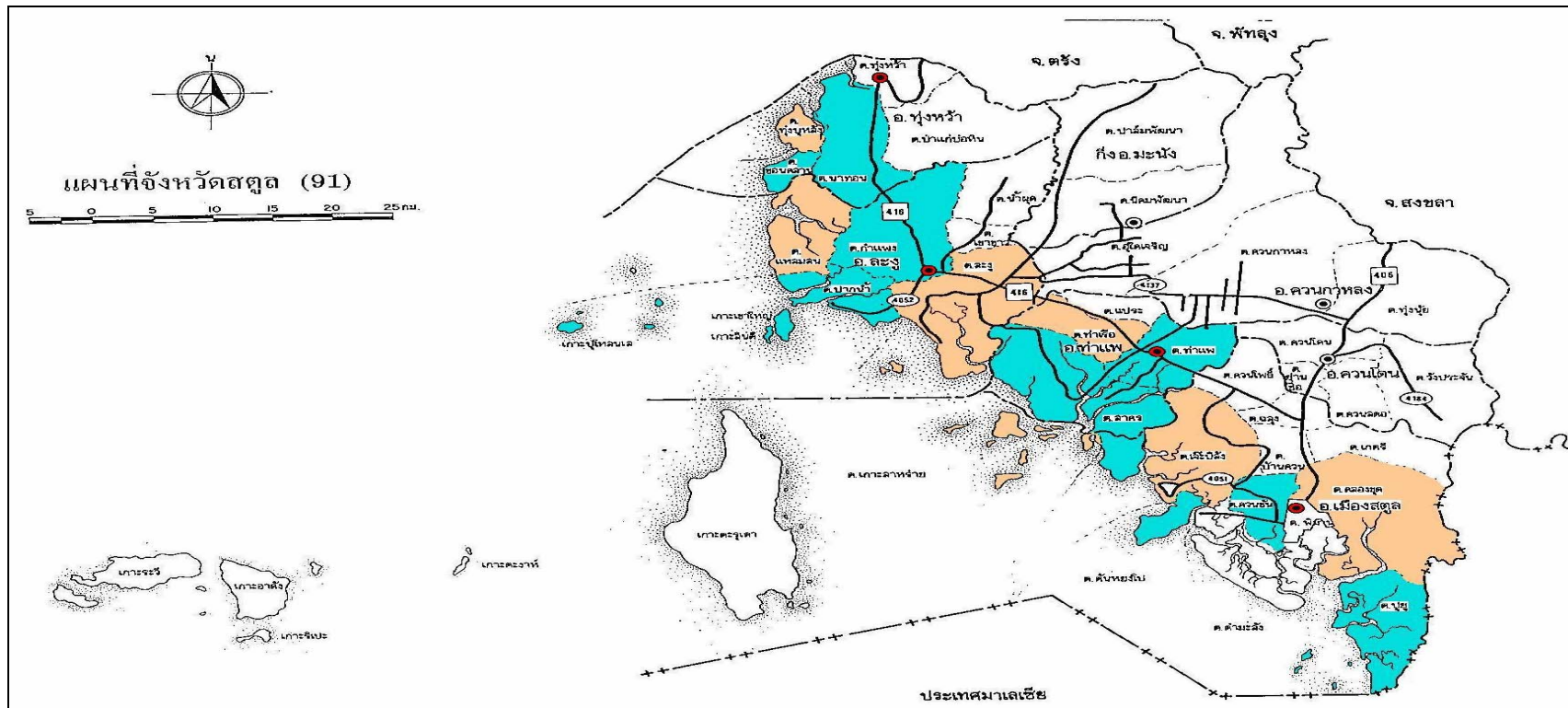
ภาพที่ 4.3 พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดพังงา
ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต
กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.4 พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดกระบี่
ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต
กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.5 พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดระนอง
ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต
กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.6 พื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัดสตูล
 ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต
 กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

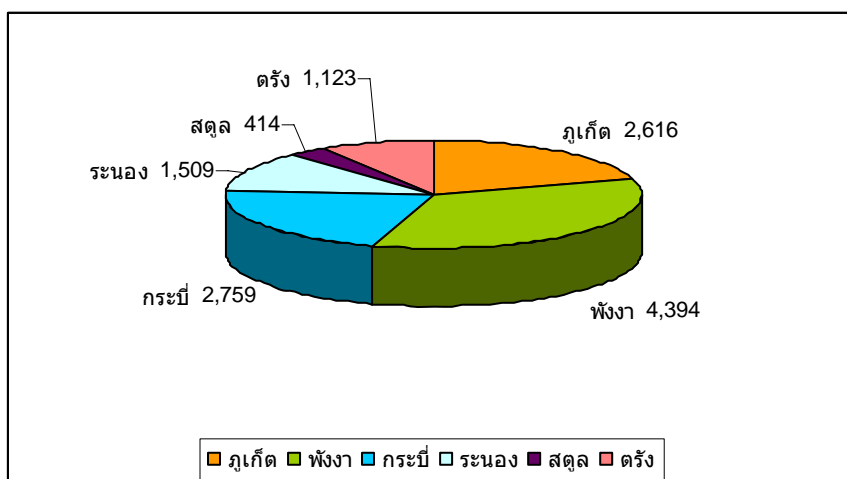
จำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย

หลังการเกิดภัยพิบัติสึนามิได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎรไทยใน 6 จังหวัดที่ประสบภัยเป็นอย่างมาก โดยสรุปจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนรวมทั้งหมด 12,815 ครอบครัว 58,550 คน ซึ่งจังหวัดที่มีจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดกระบี่ ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.2 และภาพที่ 4.8 ส่วนจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนรวมทั้งหมด 4,806 หลัง ซึ่งจังหวัดที่มีจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.2 และภาพที่ 4.9

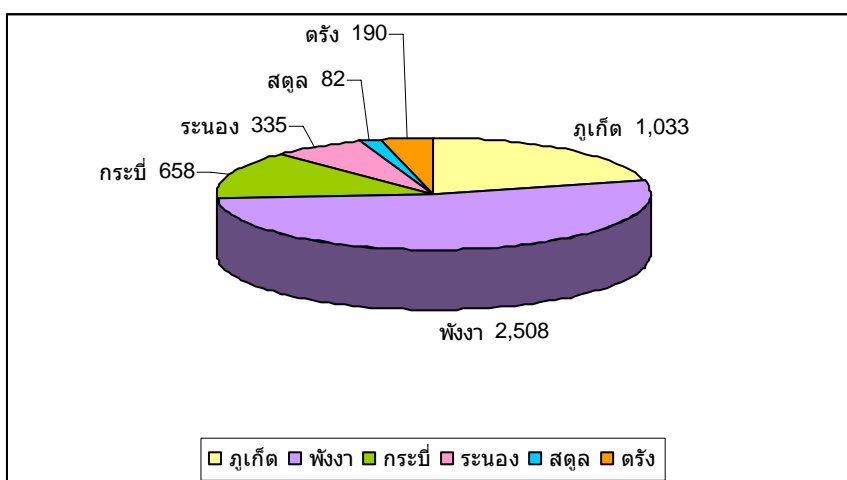
ตารางที่ 4.2 จำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย ข้อมูล ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนราษฎรที่เดือดร้อน		บ้าน/ที่พักอาศัย (หลัง)		รวมทั้งสิ้น (หลัง)
		คน	ครอบครัว	ทั้งหมด	บางส่วน	
1	ภูเก็ต	13,065	2,616	742	291	1,033
2	พังงา	19,509	4,394	1,904	604	2,508
3	กระบี่	15,812	2,759	396	262	658
4	ระนอง	5,942	1,509	224	111	335
5	สตูล	2,920	414	2	80	82
6	ตรัง	1,302	1,123	34	156	190
รวม		58,550	12,815	3,302	1,504	4,806

ที่มา: สำนักงานเลขาธิการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดภูเก็ต กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.8 จำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้
 ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดกุ๊กเกิด
 กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ภาพที่ 4.9 จำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนที่ประสบภัยสึนามิใน 6 จังหวัดภาคใต้
 ที่มา: สำนักงานเลขานุการศูนย์อำนวยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ ณ จังหวัดกุ๊กเกิด
 กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2548)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้

ผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้ จากความเสียหายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) พบว่ากิจกรรมการผลิตใน 6 จังหวัดจะลดลงจำนวน 16,874.78 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.257 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) และคิดเป็นร้อยละ 7.289 ของอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Regional and Provincial Product: GPP) 6 จังหวัด โดยการผลิตของสาขาอุตสาหกรรมจะมีการลดลงของผลผลิตมากที่สุด จำนวน 8,916.63 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.135 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 3.852 ของ GPP 6 จังหวัด ทั้งนี้อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ อุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งผลผลิตลดลงจำนวน 1,242.68 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.019 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.537 ของ GPP 6 จังหวัด

สำหรับสาขาการค้าและบริการ มีผลผลิตลดลงรองจากสาขาอุตสาหกรรม โดยผลผลิตสาขาการค้าและบริการลดลงจำนวน 7,015.72 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.108 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 3.030 ของ GPP 6 จังหวัด โดยสาขาโรงแรม และภัตตาคารเป็นสาขาที่มีมูลค่าการค้าลดลงมากที่สุด ซึ่งมีมูลค่าเท่ากับ 1,627.24 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.025 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.703 ของ GPP 6 จังหวัด สำหรับสาขาที่มีมูลค่าการค้าลดลงรองจากโรงแรมและภัตตาคารคือ สาขาการค้า ที่มีมูลค่าการค้าลดลงเท่ากับ 1,501.44 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.023 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.649 ของ GPP 6 จังหวัด สาขาธุรกิจบริการ และสถาบันการเงินเป็นอีกสาขาหนึ่งที่มีมูลค่าการค้าลดลงในสัดส่วนที่สูง รองจากสาขาโรงแรมและภัตตาคารและสาขาการค้า โดยสาขาธุรกิจบริการและสถาบันการเงินมีมูลค่าการค้าเท่ากับ 1,173.79 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.018 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.507 ของ GPP 6 จังหวัด นอกจากนี้สาขาการขนส่ง และสื่อสารก็เป็นสาขาหนึ่งที่มีมูลค่าการค้าลดลงอย่างมาก แม้ว่าจะต่ำกว่า 3 สาขาที่กล่าวไปแล้ว โดยสาขาการขนส่ง และสื่อสารมีมูลค่าการค้าลดลงเท่ากับ 1,051.34 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.016 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.454 ของ GPP 6 จังหวัด

สาขาเกษตรกรรม เป็นสาขาที่ได้รับผลกระทบน้อยสุดเมื่อเทียบกับสาขาอุตสาหกรรมและสาขาการค้าและบริการ โดยสาขาเกษตรกรรมมีผลผลิตลดลงเท่ากับ 942.43 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.014 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.407 ของ GPP 6 จังหวัด

เมื่อพิจารณาในส่วนของปัจจัยการผลิตพบว่า มูลค่าของเงินเดือน และค่าจ้างลดลงมากที่สุดเท่ากับ 1,887.95 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.029 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 0.815 ของ GPP 6 จังหวัด สำหรับรายได้ของครัวเรือนพบว่า รายได้ครัวเรือนนอกเกษตรลดลงอย่างมาก เมื่อมูลค่าการผลิตของ SMEs ลดลง โดยรายได้ครัวเรือนนอกเกษตรลดลงเท่ากับ 2,900.93 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.044 ของ GDP และคิดเป็นร้อยละ 1.253 ของ GPP 6 จังหวัด ซึ่งรายละเอียดที่กล่าวมาในข้างต้นสามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลกระทบทางเศรษฐกิจของ 6 จังหวัด จากความเสียหายของ SMEs หลังเกิดสึนามิ

รายการ	ผลกระทบ (ล้านบาท)	สัดส่วนต่อ GPP 6 จังหวัด (ร้อยละ)	สัดส่วน ต่อ GPP (ร้อยละ)
กิจกรรมการผลิต (Activity Account)	16,874.78	7.289	0.257
1. เกษตรกรรม (Agriculture)	942.43	0.407	0.014
1.1 พืช (Crops)	605.94	0.262	0.009
1.2 ปศุสัตว์ (Livestock)	133.49	0.058	0.002
1.3 ป่าไม้ (Forestry)	24.07	0.010	0.000
1.4 ประมง (Fishery)	178.93	0.077	0.003
2. อุตสาหกรรม (Manufacturing)	8,916.63	3.852	0.135
2.1 เหมืองแร่ (Mining)	507.13	0.219	0.008
2.2 อุตสาหกรรมอาหาร (Food Manufacture)	1,242.68	0.537	0.019
2.3 เครื่องดื่ม และยาสูบ (Beverage and Tobacco)	842.98	0.364	0.013
2.4 สิ่งทอ (Textiles)	882.22	0.381	0.013
2.5 เครื่องหนัง (Leathers)	306.52	0.132	0.005
2.6 ไม้ และผลิตภัณฑ์ไม้ (Wood and Wood Products)	324.49	0.140	0.005
2.7 การผลิตกระดาษ และผลิตภัณฑ์ (Paper and Products)	552.92	0.239	0.008
2.8 เคมี (Chemical)	892.53	0.386	0.014
2.9 ปิโตรเลียม (Petroleum)	538.62	0.233	0.008
2.10 ยาง และพลาสติก (Rubber and Plastic)	414.69	0.179	0.006

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

รายการ	ผลกระทบ (ล้านบาท)	สัดส่วนต่อ GPP 6 จังหวัด (ร้อยละ)	สัดส่วน ต่อ GDP (ร้อยละ)
2.11 วัสดุคิบบอโลหะ (Non Metal)	262.59	0.113	0.004
2.12 โลหะพื้นฐาน (Basic Metal)	647.12	0.280	0.010
2.13 เครื่องจักร (Machinery)	223.54	0.097	0.003
2.14 ผลิตภัณฑ์โลหะประดิษฐ์ (Fabric Metal Products)	456.51	0.197	0.007
2.15 ไฟฟ้า และน้ำประปา (Electricity and Water)	822.09	0.355	0.012
3. การค้าและบริการ (Trade and Services)	7,015.72	3.030	0.108
3.1 ก่อสร้าง (Construction)	586.65	0.253	0.009
3.2 การค้า (Trade)	1,501.44	0.649	0.023
3.3 โรงแรม และภัตตาคาร (Hotel and Restaurant)	1,627.24	0.703	0.025
3.4 การขนส่ง และสื่อสาร (Transportation and Communication)	1,051.34	0.454	0.016
3.5 ธุรกิจบริการ และสถาบันการเงิน (Business Services and Finance)	1,173.79	0.507	0.018
3.6 อสังหาริมทรัพย์ (Real Estate)	232.40	0.100	0.004
3.7 บริหารราชการ (Public Administration)	406.00	0.175	0.006
3.8 อื่นๆ (Other)	436.86	0.189	0.007
ปัจจัยในการผลิต (Factor Account)	3,871.14	1.672	0.060
1. เงินเดือน และค่าจ้าง (Wages and salary)	1,887.95	0.815	0.029
2. รายได้ของกิจการที่ไม่ใช่บริษัท (Unincorporated income)	1,305.56	0.564	0.020
3. รายได้ของฟาร์ม (Farm income)	372.66	0.161	0.006
4. รายได้จากสินทรัพย์ (Properties income)	304.97	0.132	0.005
สถาบันครัวเรือน (Household)	3,676.89	1.588	0.056
1. ครัวเรือนเกษตร (Agricultural Household)	775.96	0.335	0.012
2. ครัวเรือนนอกเกษตร (Non-agricultural Household)	2,900.93	1.253	0.044

ที่มา: ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2548)

โดยสรุปความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ภายหลังจากการเกิดภัยพิบัติสึนามินั้น พบว่าพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิจะอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งอันดามัน โดยจังหวัดที่มีจำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนได้รับความเสียหายมากที่สุด คือ กระบี่ พังงา สตูล ภูเก็ต ตรัง และระนอง ตามลำดับ ส่วนจำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย โดยจังหวัดที่มีจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ พังงา กระบี่ ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ จังหวัดที่มีจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ พังงา ภูเก็ต กระบี่ ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ และผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้ จากความเสียหายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) พบว่ากิจกรรมการผลิตใน 6 จังหวัด จะลดลงจำนวน 16,874.78 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.257 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) และคิดเป็นร้อยละ 7.289 ของอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Regional and Provincial Product: GPP) 6 จังหวัด โดยการผลิตของสาขาอุตสาหกรรมจะมีการลดลงของผลผลิตมากที่สุด ทั้งนี้ อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ อุตสาหกรรมอาหาร รองลงมาคือ สาขาการค้า และบริการ โดยสาขาการค้าและบริการที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ โรงแรม และภัตตาคาร และสาขาเกษตรกรรม เป็นสาขาที่ได้รับผลกระทบน้อยสุดเมื่อเทียบกับสาขาอุตสาหกรรม และสาขาการค้า และบริการ

เมื่อพิจารณาจากพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ และจำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย จะเห็นได้ว่าจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต ได้รับความเสียหายสูงสุด และเนื่องจาก 3 จังหวัดดังกล่าวนี้มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ เพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น เกาะพีพี เขาหลัก และหาดป่าตอง ซึ่งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวถือว่าเป็นรายได้หลักของผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่ แต่หลังเกิดภัยพิบัติสึนามิขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และภัตตาคาร จึงได้รับผลกระทบอย่างมาก ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมที่ดิน กรมโยธาธิการ การประสานส่วนภูมิภาค และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ควรเข้าไปแก้ปัญหาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางสังคม ส่วนกระทรวงการคลัง สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ควรเข้าไปแก้ปัญหาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจในการให้ความช่วยเหลือทางด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ เพื่อช่วยกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจในพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิให้ฟื้นกลับมาโดยเร็วที่สุด

การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ

สำหรับการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ นั้นจะประกอบไปด้วย หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ และการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ

จากการเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ ของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ซึ่งใช้เป็นตัวแทนของสถาบันการเงินเฉพาะกิจ และธนาคารกรุงไทย ซึ่งใช้เป็นตัวแทนของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.4 พบว่าธนาคารทั้งสองแห่งนี้มีการพิจารณาหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อที่แตกต่างกันในหลายประเด็น โดยมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งได้แก่ประเด็นแรกคือ คุณสมบัติของผู้กู้ โดยธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะพิจารณาการให้สินเชื่อจากคุณสมบัติของผู้กู้ทั้งที่เป็นลูกค้ายุติธรรมและลูกค้ายุติธรรมใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทั้งทางตรงและทางอ้อม ในขณะที่ธนาคารกรุงไทย จะพิจารณาการให้สินเชื่อจากคุณสมบัติของผู้กู้เฉพาะที่เป็นลูกค้ายุติธรรมที่มีภาระสินเชื่อกับธนาคาร และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางตรงเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าในประเด็นนี้ ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะมีข้อแตกต่างที่เป็นข้อดีกว่าธนาคารกรุงไทย โดยจะรับพิจารณาผู้กู้ที่เป็นลูกค้ายุติธรรมใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางอ้อมด้วย ดังนั้นธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิที่เป็นลูกค้ายุติธรรมใหม่

ประเด็นที่สองคือ เงื่อนไขการใช้งิน (P/N Soft Loan) โดยธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย มีประเภทตัวสัญญาใช้งิน (P/N Soft Loan) ที่มีระยะเวลาในตัวสัญญาใช้งินแต่ละฉบับไม่เกิน 365 วัน และมีระยะเวลาครบกำหนดชำระต้องไม่เกินวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ในขณะที่ธนาคารกรุงไทย มีประเภทตัวสัญญาใช้งิน (P/N Soft Loan) ที่มีระยะเวลาในตัวสัญญาใช้งิน โดยแยกเป็นภาคการผลิตกำหนดไม่เกิน 360 วัน กิจการอื่น ๆ ไม่เกิน 180 วัน และสามารถ Rollover ได้ และมีระยะเวลาครบกำหนดชำระต้องไม่เกินวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 จะเห็นได้ว่าในประเด็นนี้ธนาคารกรุงไทย จะให้ระยะเวลาการชำระหนี้คืนกับธนาคารแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ นานกว่าธนาคารพัฒนาวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ดังนั้นเมื่อพิจารณาพร้อมกับประเด็นแรก สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิที่เป็นลูกค้ารายเดิมของธนาคารกรุงไทย จะมีข้อดีกว่าลูกค้ารายเดิมของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยในการชำระหนี้คืนที่มีระยะเวลาที่ยาวนานกว่า นอกจากนี้ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะจำกัดวงเงินสินเชื่อไม่เกิน 100 ล้านบาทต่อราย (รวมสินเชื่อเดิม) กรณีลูกค้ารายเดิมของธนาคารที่ไม่มีหลักทรัพย์จำนองเป็นประกัน อนุมัติได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของวงเงินเดิม แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 500,000 บาท แต่ธนาคารกรุงไทยไม่ได้แจกแจงรายละเอียดในส่วนนี้ไว้

ประเด็นที่สามคือ ค่าธรรมเนียม และหลักประกัน โดยธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะมีรายละเอียดของค่าธรรมเนียม และหลักประกันให้ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ เพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้สินเชื่อ แต่ธนาคารกรุงไทยไม่ได้แจกแจงรายละเอียดในส่วนนี้ไว้

โดยสรุปสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ เมื่อเปรียบเทียบรายละเอียดของหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ ระหว่างธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย กับธนาคารกรุงไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยเฉพาะลูกค้ารายใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางอ้อมด้วย และนอกจากนี้ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยยังมีรายละเอียดของค่าธรรมเนียมและหลักประกัน เพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิอีกด้วย

ตารางที่ 4.4 การเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ แก่ผู้ประกอบการ
ที่ประสบภัยสึนามิ

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข การให้สินเชื่อ	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	ธนาคารกรุงไทย
1. คุณสมบัติของผู้กู้	- เป็นลูกค้ายาเดิม หรือลูกค้ายาใหม่	- เป็นลูกค้ายาเดิม ที่มีภาระสินเชื่อกับ ธนาคาร
	1.1 เป็นผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบ อาชีพในพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ ประกอบด้วยจังหวัดระนอง พังงา กระบี่ ภูเก็ต ตรัง และสตูล และได้รับความเสียหาย จากธรณีพิบัติภัยสึนามิทั้งทางตรงและ ทางอ้อม	1.1 เป็นผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบ อาชีพในพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ ประกอบด้วยจังหวัดระนอง พังงา กระบี่ ภูเก็ต ตรัง และสตูล และได้รับความเสียหาย จากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางตรงเท่านั้น
	- ความเสียหายทางตรง หมายถึง กิจการ/อาชีพที่สถานประกอบการได้รับ ความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ ทั้งเสียหายบางส่วนและเสียหายทั้งหมด ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้	
	- ความเสียหายทางอ้อม หมายถึง กิจการ/อาชีพที่ติดต่อกับและทำธุรกิจกับ กิจการที่ได้รับ ความเสียหายทางตรง ทำให้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ ธรณีพิบัติภัยสึนามิ หรือกิจการ/อาชีพที่ ได้รับความเสียหาย เนื่องจากภาวะธุรกิจ อุตสาหกรรมโดยรวมในพื้นที่ดังกล่าว	

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข การให้สินเชื่อ	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	ธนาคารกรุงไทย
	<p>1.2 บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย หรือนิติบุคคลจดทะเบียนในประเทศไทย ซึ่งมีบุคคลสัญชาติไทยถือหุ้นเกินกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียน</p> <p>หมายเหตุ: กรณีเป็นลูกค้ายุติธรรมของธนาคาร ต้องเป็นหนี้ที่ธนาคารจัดชั้น ณ 30 พฤศจิกายน 2547 ไม่ต่ำกว่าชั้นสงสัยจะสูญ</p>	
2. วัตถุประสงค์การใช้ วงเงินสินเชื่อ	- เพื่อใช้ในการลงทุนประกอบกิจการ SMEs หรือประกอบอาชีพอิสระ ทั้งการจัดตั้ง ขยาย ปรับปรุง และฟื้นฟูกิจการ และเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดระนอง พังงา กระบี่ ภูเก็ต ตรัง และสตูล	- เพื่อให้ลูกค้าที่มีภาระสินเชื่อกับธนาคาร และได้รับความเสียหายโดยตรงจากกรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยตัวสัญญาใช้เงิน (P/N Soft Loan) เพื่อนำไปชำระหนี้เดิม (Refinance) และเป็นทุนหมุนเวียนในการฟื้นฟูกิจการ ในพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดระนอง พังงา กระบี่ ภูเก็ต ตรัง และสตูล
3. เงื่อนไขการใช้วงเงิน (P/N Soft Loan)	- ประเภทสินเชื่อ เป็นสินเชื่อระยะสั้น ประเภทตัวสัญญาใช้เงิน (P/N Soft Loan) ที่มีระยะเวลาในตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับไม่เกิน 365 วัน ทั้งนี้ ระยะเวลาครบกำหนดชำระต้องไม่เกินวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 วงเงินตัวสัญญาใช้เงินให้พิจารณาตามความจำเป็นของการใช้เงิน	- ประเภทสินเชื่อ เป็นสินเชื่อระยะสั้น ประเภทตัวสัญญาใช้เงิน (P/N Soft Loan) ที่มีระยะเวลาในตัวสัญญาใช้เงินภาคการผลิตกำหนดไม่เกิน 360 วัน กิจการอื่นๆ ไม่เกิน 180 วัน และสามารถ Rollover ได้ ทั้งนี้วันครบกำหนดตัวฉบับสุดท้ายต้องไม่เกินวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข การให้สินเชื่อ	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	ธนาคารกรุงไทย
	<p>- วงเงินสินเชื่อ ไม่เกิน 100 ล้านบาทต่อราย (รวมสินเชื่อเดิม) กรณีลูกค้ารายเดิมของธนาคารที่ไม่มีหลักทรัพย์จำนองเป็นประกัน อนุมัติได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของวงเงินเดิม แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 500,000 บาท</p>	<p>- ต้องส่งรายชื่อลูกค้าที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขตามแบบฟอร์มกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทย พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ผู้ประกอบการที่เพิ่งเชื่อถือได้ ภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 โดยส่งผ่านมาทางฝ่ายพิธีการสินเชื่อ</p>
4. อัตราดอกเบี้ย	<p>- คิดอัตราดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 2.0 ต่อปี โดยชำระหนี้คืนทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยครั้งเดียว เมื่อตัวสัญญาใช้เงินครบกำหนด</p> <p>- อัตราดอกเบี้ยคิดนัด ให้เป็นไปตามระเบียบคำสั่งของธนาคาร</p>	<p>- คิดอัตราดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 2.0 ต่อปี โดยชำระหนี้คืนทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยคราวเดียวกัน ณ วันที่ตัวครบกำหนด</p>
5. ค่าธรรมเนียม	<p>- กรณีวงเงินขออนุมัติสินเชื่อไม่เกิน 500,000 บาท</p> <p>5.1 ยกเว้นค่าธรรมเนียมวิเคราะห์โครงการ</p> <p>5.2 ยกเว้นค่าธรรมเนียมชำระคืนเงินกู้ก่อนกำหนด</p> <p>5.3 ยกเว้นค่าธรรมเนียมการใช้วงเงินตัวสัญญาใช้เงิน</p> <p>5.4 ค่าธรรมเนียมการค้ำประกันของบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) ให้เรียกเก็บตามที่ บสย. กำหนด</p> <p>- กรณีวงเงินขออนุมัติสินเชื่อเกินกว่า 500,000 บาท</p> <p>ไม่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมตามข้อ 5.1 ถึง 5.3 และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการค้ำประกันของบสย. ตามที่บสย. กำหนด</p>	

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข การให้สินเชื่อ	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	ธนาคารกรุงไทย
6. หลักประกัน	<p>6.1 กรณีวงเงินขออนุมัติสินเชื่อไม่เกิน 500,000 บาท</p> <p>6.1.1 กรณีเป็นลูกค้ายุติธรรมของธนาคาร</p> <p>1) กรณีมีหลักทรัพย์จำนองเป็นประกันอยู่แล้ว ให้บสย. ค้ำประกัน โดยไม่ต้องใช้หลักประกันหรือบุคคลค้ำประกัน</p> <p>กรณีบสย. ไม่อนุญาติการค้ำประกัน หรือค้ำประกันแล้วมีส่วนที่ขาดหลักประกัน ธนาคารจะเป็นผู้รับความเสี่ยงในส่วนที่ขาดหลักประกันนั้น</p> <p>2) กรณีไม่มีหลักทรัพย์จำนองเป็นหลักประกัน ต้องมีบุคคล/นิติบุคคลค้ำประกันอย่างน้อย 1 ราย (ต้องไม่เป็นการค้ำประกันไขว้ระหว่างลูกหนี้ หรือค้ำประกันซึ่งกันและกัน (Cross Guarantee)) และให้มี บสย. ค้ำประกัน</p> <p>กรณี บสย. ไม่อนุญาติการค้ำประกัน หรือค้ำประกันแล้วมีส่วนที่ขาดหลักประกัน ธนาคารจะเป็นผู้รับความเสี่ยงในส่วนที่ขาดหลักประกันนั้น</p> <p>6.1.2 กรณีเป็นลูกค้ายุติธรรมใหม่</p> <p>ต้องมีบุคคล/นิติบุคคลค้ำประกันอย่างน้อย 1 ราย (ต้องไม่เป็นการค้ำประกันไขว้ระหว่างลูกหนี้ หรือค้ำประกันซึ่งกัน</p>	

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข การให้สินเชื่อ	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	ธนาคารกรุงไทย
	<p>และกัน (Cross Guarantee)) และให้มี บสย. กำประกัน</p> <p>กรณีบสย. ไม่อนุมัติการค้า ประกัน หรือค้าประกันแล้วมีส่วนที่ขาด หลักประกัน ธนาคารจะเป็นผู้รับความ เสี่ยงในส่วนที่ขาดหลักประกันนั้น</p> <p>6.1.3 คุณสมบัติของผู้ค้าประกัน</p> <p>1) บุคคลค้าประกัน</p> <p>1.1) ต้องเป็นบุคคลที่ ประกอบอาชีพ และมีรายได้ที่แน่นอน</p> <p>1.2) มีสถานที่อยู่เป็นหลัก แหล่ง และสามารถ</p> <p>ติดต่อได้</p> <p>6.2 กรณีวงเงินขออนุมัติสินเชื่อเกินกว่า 500,000 บาท (ทั้งกรณีลูกค้ารายเดิม และรายใหม่) ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบ/ คำสั่งของธนาคารเกี่ยวกับเรื่องการ พิจารณาหลักประกันและคุณสมบัติผู้ค้า ประกันตามปกติที่ปฏิบัติอยู่เดิม</p>	

ที่มา: ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย และธนาคารกรุงไทย (2548)

การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน

ในส่วนของ การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน โดยกระทรวงการคลัง ได้ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งได้แก่ การให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน และรายจังหวัด การร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุน และมาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

การให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน

สำหรับความคืบหน้าในการให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูพื้นที่ที่ประสบภัยพิบัติสึนามิของ กระทรวงการคลัง ในส่วนของ การให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน ซึ่งแบ่งสินเชื่อเป็น 3 ประเภท คือ วงเงินเพื่อการขอกู้ใหม่ (Refinance) วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ และการพักชำระหนี้/การผ่อนปรนหนี้และอื่น ๆ ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. การขอใช้เงินกู้ตามเงื่อนไขผ่อนปรน (Soft Loan) จากธนาคารแห่งประเทศไทย

ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้อนุมัติวงเงินสินเชื่อตามเงื่อนไขผ่อนปรนให้กับสถาบันการเงินเพื่อนำไปปล่อยกู้กับลูกค้าแล้วจำนวน 9,100 ราย หรือร้อยละ 98.63 ของสถาบันการเงินที่ยื่นคำขอทั้งหมด คิดเป็นวงเงินที่ ธปท.อนุมัติแล้ว 47,339.51 ล้านบาท หรือร้อยละ 88.52 ของวงเงินที่สถาบันการเงินยื่นคำขอ และสถาบันการเงินเบิกเงินกู้แล้วจำนวน 5,821 ราย หรือร้อยละ 63.97 ของจำนวนรายที่อนุมัติทั้งหมด คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 28,520.48 ล้านบาท หรือร้อยละ 60.25 ของวงเงินที่ ธปท. อนุมัติ รวมความช่วยเหลือทั้งสิ้นจำนวน 5,821 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 28,520.48 ล้านบาท ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน
(การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย					
	สถาบันการเงินยื่นคำขอ		วงเงินที่ ธปท. อนุมัติ		สถาบันการเงินเบิกเงินกู้	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	573.91	17	523.30	17	521.22	17
ธนาคารพาณิชย์	40,435.58	1,995	35,975.60	1,838	24,381.06	1,280
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	41,009.49	2,012	36,498.90	1,855	24,902.28	1,297
(ร้อยละ)			89.00	92.20	68.23	69.92
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,212.93	6,791	1,212.93	6,791	519.06	4,140
ธนาคารพาณิชย์	11,254.61	916	9,627.68	897	3,205.77	372
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	12,467.54	7,707	10,840.61	7,688	3,724.83	4,512
(ร้อยละ)			86.95	99.75	34.36	58.69

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย					
	สถาบันการเงินยื่นคำขอ		วงเงินที่ สปท. อนุมัติ		สถาบันการเงินเบิกเงินกู้	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,786.84	6,808	1,736.23	6,808	1,040.28	4,157
ธนาคารพาณิชย์	51,690.20	2,418	45,603.28	2,292	27,480.20	1,664
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	53,477.04	9,226	47,339.51	9,100	28,520.48	5,821
(ร้อยละ)			88.52	98.63	60.25	63.97
4. การพักชำระหนี้/การผ่อนปรนหนี้ และ อื่นๆ						
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	37.34	7	37.34	7	-	-
รวมความช่วยเหลือทั้งสิ้น	53,514.38	9,233	47,376.85	9,107	28,520.48	5,821

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

2. การขอสินเชื่อจากลูกค้า

สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (Special Financial Institutions: SFIs) ใ้ค้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 9,763 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 2,556.45 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 7,125 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 2,242.47 ล้านบาท ส่วนธนาคารพาณิชย์ ใ้ค้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 2,393 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 48,696.70 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 1,957 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 38,842.24 ล้านบาท ดังตารางที่ 4.6

รวมความช่วยเหลือด้านสินเชื่อจากสถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs) และธนาคารพาณิชย์ทั้งหมด ใ้ค้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 12,156 ราย หรือร้อยละ 98 ของจำนวนผู้ยื่นคำขอทั้งหมด คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 51,253.15 ล้านบาท หรือร้อยละ 86.47 ของวงเงินที่ยื่นคำขอ และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 9,082 ราย หรือร้อยละ 74.71 ของจำนวนรายที่อนุมัติทั้งหมด คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 41,084.71 ล้านบาท หรือร้อยละ 80.16 ของวงเงินที่อนุมัติ รวมความช่วยเหลือที่อนุมัติทั้งสิ้นจำนวน 19,539 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 54,284.95 ล้านบาท และความช่วยเหลือที่เบิกจ่ายทั้งสิ้นจำนวน 9,489 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 42,310.21 ล้านบาท ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน

(การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ					
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท.		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม	
			รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance								
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,661.90	1,129	654.14	18	738.83	1,103	1,392.97	1,121
ธนาคารพาณิชย์	44,927.97	2,017	39,042.38	1,701	914.76	164	39,957.14	1,865
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	46,589.87	3,146	39,696.52	1,719	1,653.59	1,267	41,350.11	2,986
(ร้อยละ)			85.20	54.64	3.55	40.27	88.75	94.91
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ								
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,284.58	8,950	984.77	6,807	178.71	1,835	1,163.48	8,642
ธนาคารพาณิชย์	11,395.67	539	8,663.15	404	76.41	44	8,739.56	448
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	12,680.25	9,489	9,647.92	7,211	255.12	1,879	9,903.04	9,090
(ร้อยละ)			76.09	75.99	2.01	19.80	78.10	95.80

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ					
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม	
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู								
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	2,946.47	10,079	1,638.91	6,825	917.54	2,938	2,556.45	9,763
ธนาคารพาณิชย์	56,323.64	2,325	47,705.53	2,191	991.17	202	48,696.70	2,393
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	59,270.11	12,404	49,344.44	9,016	1,908.71	3,140	51,253.15	12,156
(ร้อยละ)			83.25	72.69	3.22	25.31	86.47	98.00
4. การพักชำระหนี้/การผ่อนปรนหนี้ และอื่นๆ								
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	2,037.13	538	-	-	3,031.80	7,383	3,031.80	7,383
รวมความช่วยเหลือทั้งสิ้น	61,307.24	12,942	49,344.44	9,016	4,940.51	10,523	54,284.95	19,539

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอสินเชื่อจากลูกค้า								
	ยอดคำขอจากลูกค้า		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)					รวม	
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		วงเงิน		
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย			
1. วงเงินเพื่อการ Refinance									
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,661.90	1,129	1,265.37	1,074	125.00	47	1,390.37	1,121	
ธนาคารพาณิชย์	44,927.97	2,017	34,062.80	1,396	873.24	153	34,936.04	1,549	
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	46,589.87	3,146	35,328.17	2,470	998.24	200	36,326.41	2,670	
(ร้อยละ)			85.44	82.72	2.41	6.70	87.85	89.42	
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ									
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,284.58	8,950	675.18	4,169	176.92	1,835	852.10	6,004	
ธนาคารพาณิชย์	11,395.67	539	3,858.55	356	47.65	37	3,906.20	393	
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	12,680.25	9,489	4,533.73	4,525	224.57	1,872	4,758.30	6,397	
(ร้อยละ)			45.78	49.78	2.27	20.59	48.05	70.37	

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าจากลูกค้า		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)				รวม	
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด			
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู								
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	2,946.47	10,079	1,940.55	5,243	301.92	1,882	2,242.47	7,125
ธนาคารพาณิชย์	56,323.64	2,325	37,921.35	1,771	920.89	186	38,842.24	1,957
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	59,270.11	12,404	39,861.90	7,014	1,222.81	2,068	41,084.71	9,082
(ร้อยละ)			77.77	57.70	2.39	17.01	80.16	74.71
4. การพักชำระหนี้/การผ่อนปรน หนี้ และอื่นๆ								
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	2,037.13	538	-	-	1,225.50	407	1,225.50	407
รวมความช่วยเหลือทั้งสิ้น	61,307.24	12,942	39,861.90	7,014	2,448.31	2,475	42,310.21	9,489

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

การให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามรายจังหวัด

สำหรับความคืบหน้าในการให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูพื้นที่ที่ประสบภัยพิบัติสึนามิของกระทรวงการคลัง ในส่วนของการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. การขอใช้เงินกู้ตามเงื่อนไขผ่อนปรน (Soft Loan) จากธนาคารแห่งประเทศไทย

ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้อนุมัติวงเงินสินเชื่อตามเงื่อนไขผ่อนปรนให้กับสถาบันการเงินเพื่อนำไปปล่อยกู้กับลูกค้าแล้วจำนวน 9,544 ราย คิดเป็นวงเงินที่ ธปท.อนุมัติแล้ว 46,340.26 ล้านบาท และสถาบันการเงินเบิกเงินกู้แล้วจำนวน 5,804 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 28,521.24 ล้านบาท ดังตารางที่ 4.7

2. การขอสินเชื่อจากลูกค้า

สถาบันการเงินได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้ารวม 6 จังหวัดแล้วรวมทั้งสิ้น จำนวน 12,077 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้วรวมทั้งสิ้น 51,254.16 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชนรวมทั้งสิ้น จำนวน 8,009 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้วรวมทั้งสิ้น 40,470 ล้านบาท ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.7 ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิของรายจังหวัด
(การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย					
	สถาบันการเงินยื่นคำขอ		วงเงินที่ ธปท. อนุมัติ		สถาบันการเงินเบิกเงินกู้	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance						
- ภูเก็ต	26,769.87	1,265	23,253.46	1,141	17,808.83	782
- พังงา	8,193.19	304	7,912.33	281	4,093.65	202
- กระบี่	5,923.91	407	5,223.43	398	2,932.55	290
- ระนอง	35.60	15	35.09	14.00	3.69	12.00
- สตูล	12.27	8	11.43	8	8.53	6
- ตรัง	74.64	13	63.16	13	55.01	5
รวม	41,009.48	2,012	36,498.90	1,855	24,902.26	1,297
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ						
- ภูเก็ต	5,472.00	1,743	4,522.98	1,727	1,884.42	977
- พังงา	4,860.31	2,732	4,327.06	2,732	1,210.38	2,043
- กระบี่	1,108.19	1,109	965.22	1,106	461.79	650
- ระนอง	9.11	673	8.76	673.00	32.32	376

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอใช้เงินกู้ Soft Loan จากธนาคารแห่งประเทศไทย					
	สถาบันการเงินยื่นคำขอ		วงเงินที่ ธปท. อนุมัติ		สถาบันการเงินเบิกเงินกู้	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
- สตูด	8.79	884	8.34	884	12.50	191
- ตรัง	10.09	567	9.00	567	17.57	270
รวม	11,468.49	7,708	9,841.36	7,689	3,618.98	4,507
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู						
- กู้เกื้อ	32,241.87	3,008	27,776.44	2,868	19,693.25	1,759
- พังงา	13,053.50	3,036	12,239.39	3,013	5,304.03	2,245
- กระบี่	7,032.10	1,516	6,188.65	1,504	3,394.34	940
- ระนอง	44.71	688	43.85	687.00	36.01	388.00
- สตูด	21.06	892	19.77	892	21.03	197
- ตรัง	84.73	580	72.16	580	72.58	275
รวม	52,477.97	9,720	46,340.26	9,544	28,521.24	5,804

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

ตารางที่ 4.8 ความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิของรายจังหวัด

(การขอสินเชื่อจากลูกค้า) ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ					
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท.		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม	
			รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	
1. วงเงินเพื่อการ Refinance								
- กู้เก็ต	32,580.94	2,206	26,830.58	1,028	1,464.51	1,084	28,295.09	2,112
- พังงา	7,388.89	376	7,274.04	262	63.23	43	7,337.27	305
- กระบี่	6,513.43	508	5,495.16	395	121.86	121	5,617.02	516
- ระนอง	5.78	16	5.42	13	0.36	3	5.78	16
- สตูล	19.59	11	13.66	8	0.06	2	13.72	10
- ตรัง	81.24	29	77.67	13	3.57	14	81.24	27
รวม	46,589.87	3,146	39,696.53	1,719	1,653.59	1,267	41,350.12	2,986

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ					
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม	
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ								
- ภูเก็ต	5,551.00	1,695	3,945.45	1,416	188.86	1,098	4,134.31	2,514
- พังงา	4,953.62	871	4,607.65	2,666	47.27	524	4,654.92	3,190
- กระบี่	1,455.49	598	906.39	1,014	13.96	164	920.35	1,178
- ระนอง	21.70	60	41.25	673	-	-	41.25	673.00
- สตูล	7.19	25	19.92	881	0.52	7	20.44	888
- ตรัง	19.26	151	128.26	562	4.51	86	132.77	648
รวม	12,008.26	3,400	9,648.92	7,212	255.12	1,879	9,904.04	9,091

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า								
	ยอดคำขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ						
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท.		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม		
			รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	
วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน					ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู									
- กู้เกื้อ	38,131.94	3,901	30,776.03	2,444	1,653.37	2,182	32,429.40	4,626	
- พังงา	12,342.51	1,247	11,881.69	2,928	110.50	567	11,992.19	3,495	
- กระบี่	7,968.92	1,106	6,401.55	1,409	135.82	285	6,537.37	1,694	
- ระนอง	27.48	76	46.67	686	0.36	3	47.03	689.00	
- สตูล	26.78	36	33.58	889	0.58	9	34.16	898	
- ตรัง	100.50	180	205.93	575	8.08	100	214.01	675	
รวม	58,598.13	6,546	49,345.45	8,931	1,908.71	3,146	51,254.16	12,077	

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดคำขอจากลูกค้า		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)				รวม	
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท.		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด			
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance								
- ภูเก็ต	32,580.94	2,206	23,316.81	865	898.39	127	24,215.20	992
- พังงา	7,388.89	376	6,469.71	213	43.73	20	6,513.44	233
- กระบี่	6,513.43	508	4,844.07	312	55.05	46	4,899.12	358
- ระนอง	5.78	16	4.62	13	0.05	1	4.67	14.00
- สตูล	19.59	11	10.42	6	0.06	2	10.48	8.00
- ตรัง	81.24	29	68.73	5	0.96	4	69.69	9
รวม	46,589.87	3,146	34,714	1,414	998	200	35,713	1,614

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดค้าขจากลูกค้า		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)				รวม	
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด			
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ								
- ภูเก็ต	5,551.00	1,695	2,418.28	1,001	179.80	1,094	2,598.08	2,095
- พังงา	4,953.62	871	1,480.70	2,053	24.48	521	1,505.18	2,574
- กระบี่	1,455.49	598	552.28	632	13.76	161	566.04	793
- ระนอง	21.70	60	41.46	379	-	-	41.46	379
- สตูล	7.19	25	15.75	193	0.52	7	16.27	200
- ตรัง	19.26	151	26.26	268	4.51	86	30.77	354
รวม	12,008.26	3,400	4,535	4,526	223	1,869	4,758	6,395

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า							
	ยอดคำขอลูกค้า		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)					
	วงเงิน	ราย	วงเงินจาก Soft Loan (80%) ของ ธปท. รวมเงินสมทบจากธนาคาร (20%)		ใช้วงเงินของธนาคารเองทั้งหมด		รวม	
			วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู								
- กู้เกื้อ	38,131.94	3,901	25,735.09	1,866	1,078.19	1,221	26,813.28	3,087
- พังงา	12,342.51	1,247	7,950.41	2,266	68.21	541	8,018.62	2,807
- กระบี่	7,968.92	1,106	5,396.35	944	68.81	207	5,465.16	1,151
- ระนอง	27.48	76	46.08	392	0.05	1	46.13	393
- สตูล	26.78	36	26.17	199	0.58	9	26.75	208
- ตรัง	100.50	180	94.99	273	5.47	90	100.46	363
รวม	58,598.13	6,546	39,249	5,940	1,221	2,069	40,470	8,009

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

การร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุน

กองทุนร่วมลงทุน SMEs ที่ประสภักดิ์สินามิคือ กองทุนที่ให้การสนับสนุนด้านเงินทุน (Equity Financing) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยการเข้าถือหุ้น ในกิจการดังกล่าวในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้กิจการนำเงินไปใช้ในการลงทุน/ซ่อมแซม/ขยายงาน หรือเป็นเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ ซึ่งเมื่อฐานะการเงินของกิจการมีความเข้มแข็งเพียงพอ กองทุนก็จะถอนตัวจากการถือหุ้นในกิจการ โดยมีได้มุ่งหวังที่จะครอบครองกิจการของ SMEs แต่อย่างใด โดยมีหลักเกณฑ์ เงื่อนไขการร่วมลงทุน ดังนี้

1. การขอรับการสนับสนุน

กำหนดเงื่อนไขเวลาให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ประสภักดิ์ สามารถยื่นแสดงความจำนงขอรับการสนับสนุนเงินร่วมลงทุน หรือสมัครเข้าร่วมโครงการ (Applicable Period) โดยผ่าน ธนาคารพาณิชย์/สถาบันการเงินที่เป็นเจ้าหนี้ หรือยื่นด้วยตนเองโดยตรง (ในกรณีที่มีได้เป็นลูกหนี้ ธนาคารพาณิชย์/สถาบันการเงิน) ภายในวันที่ 31 มีนาคม 2548

2. วงเงินร่วมลงทุนต่อราย

- ต่ำสุด 1 ล้านบาท
- สูงสุด ไม่เกิน 100 ล้านบาท
- ตามแต่คณะกรรมการฯ เห็นสมควร

3. สัดส่วนการร่วมลงทุนต่อราย

- ประมาณร้อยละ 25 ถึง 49 ของทุนจดทะเบียนภายหลังการเพิ่มทุน หรือ
- ตามแต่คณะกรรมการฯ เห็นสมควร

4. การเข้าร่วมลงทุนในกิจการ (การซื้อหุ้น)

กองทุนฯ จะพิจารณาราคาซื้อหุ้นของกิจการตามมูลค่าทางบัญชี (Book Value) และคำนวณตามหลักการการวิเคราะห์พยากรณ์ทางการเงิน (Income Approach) แต่ทั้งนี้เมื่อรวมราคาสุทธิแล้วจะต้องไม่เกินกว่ามูลค่าหุ้นที่ตราไว้ (Par Value)

5. การถอนตัวจากการร่วมลงทุน

5.1 กรณีที่มีการถอนตัวจากการร่วมลงทุนภายในระยะเวลา 5 ปี (ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2552) กองทุนฯ จะพิจารณาขายหุ้นคืนด้วยราคา ดังนี้

- ราคาต้นทุนบวก Carrying Cost 1% ต่อปี หรือ
- ราคาตามมูลค่าทางบัญชี (Book Value) หรือ
- ราคาตามมูลค่าตลาด (Market Value)

5.2 กรณีที่มีการถอนตัวจากการร่วมลงทุนเกินกว่าระยะเวลาตามข้อ 5.1 กองทุนฯ จะสงวนสิทธิ์ในการขายคืนหุ้นด้วยราคา ดังนี้

- ราคาตามมูลค่าทางบัญชี (Book Value) หรือ
- ต้นทุนบวก MLR เฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (5 ธนาคารใหญ่) ต่อปี

นับตั้งแต่พ้นกำหนดระยะเวลาตามข้อ 5.1 หรือ

- ราคาตามมูลค่าตลาด (Market Value)

5.3 นำหุ้นของกิจการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ (SET/MAI)

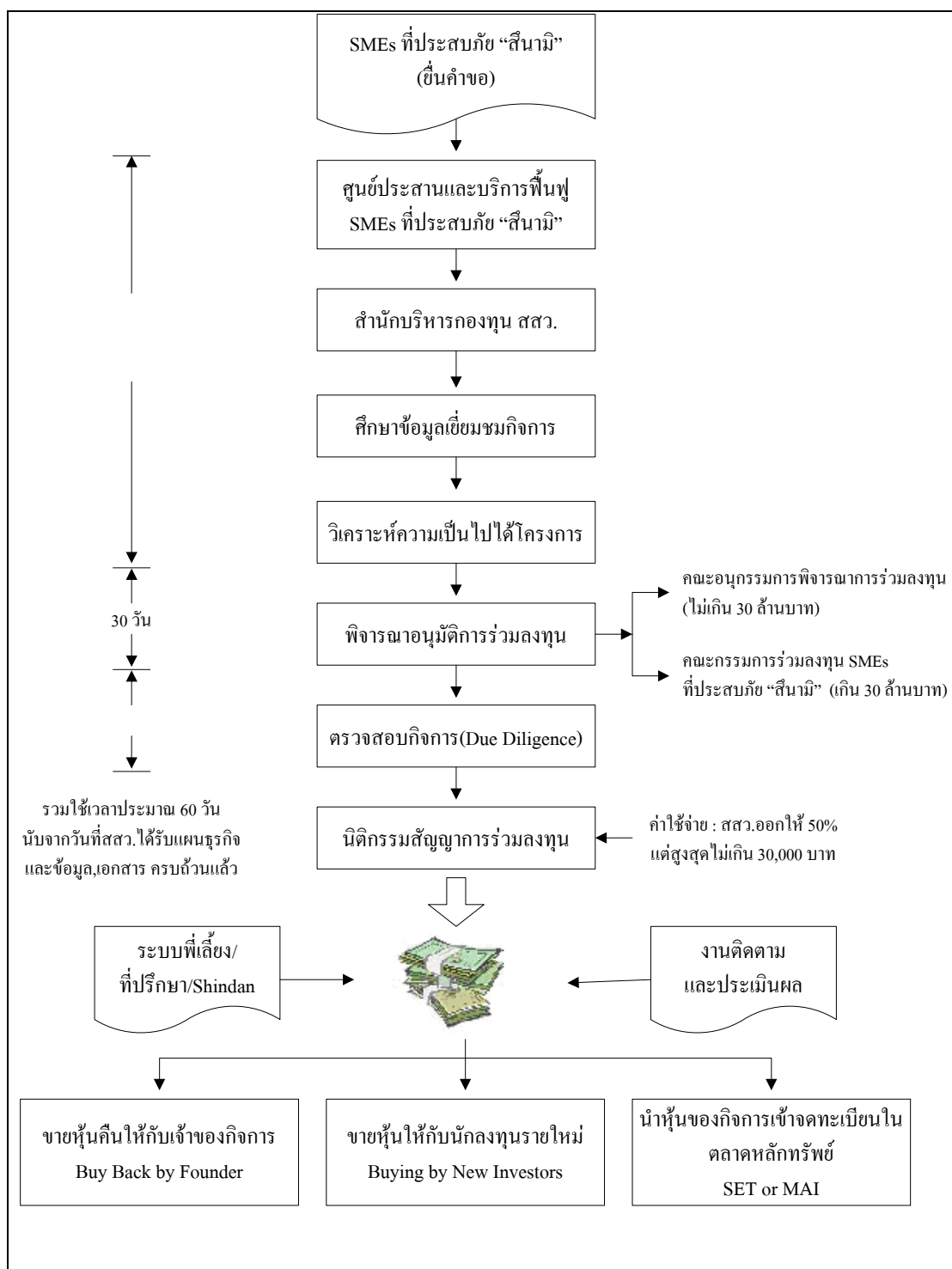
ทั้งนี้ คณะกรรมการกองทุนฯ สงวนสิทธิ์ในการพิจารณากำหนดเงื่อนไขการถอนตัวจากการร่วมลงทุน นอกเหนือจากแนวทางตามข้อ 5.1 ถึง 5.3 แล้วแต่กรณีความจำเป็น

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) จะเข้าไปช่วยเหลือโดยจัดตั้ง ศูนย์ประสานงานและบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ เพื่อร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการ และ ประสานงานกับสถาบันการเงินต่างๆ ให้ความช่วยเหลือแก่ SMEs โดยในส่วนของความร่วมมือ มีหลักการพิจารณาเพื่ออนุมัติการร่วมลงทุน โดยเริ่มจากการยื่นคำขอมาที่ศูนย์ประสานงานและ บริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ จากนั้น สสว. จะศึกษาข้อมูลเยี่ยมชมกิจการ วิเคราะห์ ความเป็นไปได้ของโครงการ และทำสัญญาร่วมลงทุน หลังจากกิจการฟื้นตัวแล้ว สสว. จะถอนตัว จากการร่วมลงทุน ส่วนของหุ้นที่สสว.ถืออยู่อาจจะนำหุ้นของกิจการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือขายหุ้นคืนให้กับเจ้าของกิจการ หรือขายหุ้นคืนให้กับนักลงทุนรายใหม่ ดังภาพที่ 4.10

การให้ความช่วยเหลือของสสว. จะให้ความช่วยเหลือด้านการเงินผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท โดยมีความคืบหน้าของการให้ความช่วยเหลือ ดังนี้

1. กองทุนร่วมทุนเพื่อผู้ประสบภัยสึนามิ (Tsunami SMEs Fund) มีการอนุมัติร่วมลงทุน แล้ว 24 ราย หรือร้อยละ 17.65 ของจำนวนผู้ยื่นคำขอต้งหมด คิดเป็นวงเงิน 440.70 ล้านบาท หรือ ร้อยละ 12.15 ของวงเงินที่ยื่นคำขอ โดยส่วนที่ยังไม่ได้อนุมัติ ขณะนี้อยู่ระหว่างการวิเคราะห์ข้อมูล ตามหลักการก่อนดำเนินการต่อไป ทั้งนี้มีการเบิกเม็ดเงินให้ผู้ประกอบการแล้ว 5 ราย หรือร้อยละ 20.83 ของจำนวนรายที่อนุมัติทั้งหมด คิดเป็นเงินที่เบิกแล้ว 215 ล้านบาท หรือร้อยละ 48.79 ของ วงเงินที่อนุมัติ (ข้อมูล ณ วันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2548)

2. กองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ (Tsunami Recovery Fund) มีการอนุมัติกรอบเงินให้ความช่วยเหลือประมาณ 2,290 ล้านบาท จำนวน 17 ราย ซึ่งสูงกว่าวงเงินระดมทุนในรอบแรกที่มีจำนวน 1,400 ล้านบาท ทั้งนี้จากกรอบลงทุนที่อนุมัติไว้ มีการเบิกเงินแล้ว 9 ราย จำนวน 575 ล้านบาท ไม่เปลี่ยนแปลงจากสิ้นเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2548 โดยมีวงเงินอีกจำนวน 590 ล้านบาท ที่จะมีการเบิกจ่ายตามความคืบหน้าของการก่อสร้างของลูก้า ต่อไป ส่วนที่เหลือจำนวน 8 ราย คิดเป็นวงเงิน 1,125 ล้านบาท ส่วนหนึ่งอยู่ระหว่างการหารือเรื่อง ออกหุ้นกู้และหลักประกัน และอีกส่วนหนึ่งอยู่ระหว่างการตรวจสอบของผู้สอบบัญชี (ข้อมูล ณ วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2548)

ภาพที่ 4.10 กระบวนการอำนวยความสะดวกร่วมลงทุนสำหรับ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ

ที่มา: ศูนย์ประสานและบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2548)

มาตรการภาษี และค่าธรรมเนียม

คณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2547 มีมติเห็นชอบให้ดำเนินมาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม ซึ่งสรุปสถานะล่าสุด ณ วันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ดังนี้

1. มาตรการภาษีและค่าธรรมเนียมที่มีผลบังคับใช้แล้ว ได้แก่

- 1.1 การหักผลเสียหายในทรัพย์สินเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ
- 1.2 การขยายกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ
- 1.3 การเสียภาษีของผู้เสียภาษีและผู้ประกอบการที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ใน 6 จังหวัด
- 1.4 การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ผู้ประกอบ 6 จังหวัดภาคใต้ สำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2547
- 1.5 การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินบริจาคให้แก่ส่วนราชการ
- 1.6 การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินบริจาคให้แก่ส่วนราชการ โดยผ่านเอกชน
- 1.7 การลดหย่อนค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการโอนอสังหาริมทรัพย์

2. มาตรการภาษีและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ที่อยู่ระหว่างดำเนินการเพื่อให้มีผลบังคับใช้โดยเร็วต่อไป ได้แก่

2.1 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลจากค่าสินไหมทดแทนที่ได้รับจากกิจการประกันภัยในส่วนที่เกินมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นชอบร่างพระราชกฤษฎีกาตามที่กระทรวงการคลังเสนอเมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 ขณะนี้อยู่ระหว่างการรอลงราชกิจจานุเบกษา

2.2 การยกเว้นภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะและอากรแสตมป์ และการลดหย่อนค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการโอนและการจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์ สำหรับกรณีการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ กรณีลูกหนี้ที่ได้รับความเสียหายจากกรณีพิบัติภัย ขณะนี้กระทรวงการคลังอยู่ระหว่างดำเนินการนำเสนอคณะรัฐมนตรี

โดยสรุปการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ โดยกระทรวงการคลังนั้นจะประกอบด้วย ประการที่หนึ่งคือ การให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน พบว่าสถาบันการเงินเฉพาะกิจ (Special Financial Institutions: SFIs) ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 9,763 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 2,556.45 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 7,125 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 2,242.47 ล้านบาท ส่วนธนาคารพาณิชย์ ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 2,393 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 48,696.70 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 1,957 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 38,842.24 ล้านบาท จากวงเงินที่ธนาคารอนุมัติจะเห็นได้ว่าธนาคารพาณิชย์ มีบทบาทอย่างมากในการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ ส่วนการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง พบว่าสถาบันการเงินได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้ารวม 6 จังหวัด แล้วรวมทั้งสิ้นจำนวน 12,077 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้วรวมทั้งสิ้น 51,254.16 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชนรวมทั้งสิ้น จำนวน 8,009 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้วรวมทั้งสิ้น 40,470 ล้านบาท จากวงเงินที่ธนาคารอนุมัติ จะเห็นได้ว่าจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ได้รับการอนุมัติสินเชื่อมากที่สุดเมื่อเทียบกับจังหวัดตรัง ระนอง และสตูล ที่เป็นเช่นนี้เพราะจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างสูงจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ จึงมีผู้ประกอบการที่ทำธุรกิจอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น โรงแรม/เกสต์เฮาส์ ภัตตาคาร/ร้านอาหาร เป็นต้น ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการ

ใน 3 จังหวัดนี้ ได้รับผลกระทบเป็นจำนวนมาก จึงเป็นที่มาของจำนวนวงเงินที่ถูกค้าขอสินเชื่อ และได้รับการอนุมัติสินเชื่อเป็นจำนวนมาก

ประการที่สองคือ การร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุน จาก สสว. ผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมลงทุนเพื่อผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูง มีการอนุมัติร่วมลงทุนแล้ว 24 ราย คิดเป็นวงเงิน 440.70 ล้านบาท และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ มีการอนุมัติร่วมลงทุนแล้ว 17 ราย คิดเป็นวงเงิน 2,290 ล้านบาท จากเปรียบเทียบการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูง ระหว่างเงินร่วมลงทุน (Venture Capital) และเงินกู้ยืม (Loans) ดังตารางที่ 4.9 จะเห็นว่าเงินจากกองทุนร่วมลงทุนจะมีประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ SMEs ที่มีศักยภาพสูงมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสินเชื่อหรือการกู้ยืมเงินจากธนาคาร หรือสถาบันการเงิน ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน และยังไม่สามารถรับภาระดอกเบี้ยได้ เนื่องจากยังไม่ทราบว่าธุรกิจของตนที่ลงทุนไปนั้นจะคืนกำไรในระยะเวลาอันสั้นหรือไม่ ทำให้เงินร่วมลงทุนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูงในครั้งนี้

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างเงินร่วมลงทุน (Venture Capital) กับเงินกู้ยืม (Loans)

เงินร่วมลงทุน (Venture Capital)	เงินกู้ยืม (Loans)
- เป็นการระดมเงินทุนที่ปราศจากการค้ำประกัน	- เกิดการค้ำประกันที่ผู้กู้ยืมเงินจากดอกเบี้ยจ่าย ธนาคาร หรือสถาบันการเงิน
- ไม่ต้องใช้หลักทรัพย์ หรือหลักประกันใด ๆ ในการระดมเงินทุน	- ต้องใช้หลักทรัพย์ หรือหลักประกันใดๆ เพื่อเป็นการประกันการกู้ยืมเงิน
- ผู้ร่วมลงทุนทุกฝ่ายมีฐานะเป็นเจ้าของกิจการ และรับผิดชอบร่วมกัน	- ผู้ให้กู้ยืมเงินมีฐานะเป็นเจ้าของหนี้และไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสี่ยงใดๆ ของกิจการ
- มีระบบที่เสี่ยงและที่ปรึกษา เพื่อให้การช่วยเหลือสนับสนุน คำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของ SMEs	- ส่วนใหญ่มักจะไม่มีระบบที่เสี่ยงและที่ปรึกษา เพื่อให้การช่วยเหลือสนับสนุนการดำเนินงานของ SMEs

ที่มา: ฝ่ายบริหารจัดการกองทุนร่วมลงทุน

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2549)

ประการที่สามคือ มาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิ อีกทางหนึ่ง เช่น การขยายกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ผู้ประสบภัย 6 จังหวัดภาคใต้ สำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2547 เป็นต้น

ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ ได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน

สำหรับปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน จะเห็นได้ว่าสามารถแยกพิจารณาจากความเสียหาย 2 ส่วนด้วยกันคือ ความเสียหายทางสังคม และความเสียหายทางเศรษฐกิจ ในส่วนของความเสียหายทางสังคม ได้แก่ ความชัดเจนเชิงนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยความชัดเจนของพื้นที่ในการปลูกสร้าง สิ่งก่อสร้าง และการจัดทำโซนนิ่ง ความชัดเจนในการจัดการกรรมสิทธิ์ที่ดิน และการอนุญาตพื้นที่การก่อสร้าง ความชัดเจนในการจัดการพื้นที่สำหรับชุมชน และชาวบ้านที่อยู่ดั้งเดิม ความพร้อมด้านสาธารณสุขโรค และการจัดการสิ่งแวดล้อม และการจัดการด้านระบบเตือนภัยและป้องกันภัย เพื่อลดความเสี่ยงหากเกิดเหตุการณ์พิบัติภัย โดยสรุปแล้วปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจะเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน สาธารณูปโภค สิ่งแวดล้อม และระบบเตือนภัย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมที่ดิน กรมโยธาธิการ การประปาส่วนภูมิภาค และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ที่จะเข้าไปช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ ในส่วนของความเสียหายทางเศรษฐกิจ ได้แก่ หลักประกันการกู้ยืมเงิน ความชัดเจนและความยืดหยุ่นของมาตรการช่วยเหลือ ความพร้อมและความสามารถของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการจัดทำแผนธุรกิจการบริหารจัดการ/Chain การบริหารจากมืออาชีพ หน่วยงานที่รับผิดชอบกับปัญหาข้างต้นนี้ เช่น กระทรวงการคลัง สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ดังแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน

ปัจจัย	ปัญหาในปัจจุบัน	วิธีการแก้ไข	หน่วยงานเกี่ยวข้อง/ระยะเวลา
1. ความชัดเจนเชิงนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง			
1.1 ความชัดเจนของพื้นที่ในการปลูกสร้างสิ่งก่อสร้าง และการจัดทำโซนนิ่ง	<ul style="list-style-type: none"> - การจัดรูปที่ดินใหม่ และปรับภูมิทัศน์ยังรอความชัดเจน (เริ่มหารือ) - แนวทางจัดรูปที่ดินไม่สอดคล้องสำหรับรูปแบบการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ - ขอให้ผู้ประกอบการ และชุมชนเข้ามีส่วนร่วมในการออกแบบการพัฒนา และจัดโซนนิ่ง 	<ul style="list-style-type: none"> - กรมโยธาฯ จะมีการประชุมร่วมกับผู้ประกอบการในวันที่ 18 ก.พ. 2548 ที่เขาหลัก เพื่อหาข้อสรุปในเรื่องกฎระเบียบ ระยะถอยร่น ความสูงอาคาร รูปแบบอาคาร ฯลฯ - หากมีการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับ อบต. ในพื้นที่ ควรประสานให้ดำเนินการอย่างรวดเร็ว 	<ul style="list-style-type: none"> - อบต. - กรมโยธาธิการฯ (ภายในมีนาคม 2548)
1.2 ความชัดเจนในการจัดการกรรมสิทธิ์ที่ดิน และการอนุญาตพื้นที่การก่อสร้าง	<ul style="list-style-type: none"> - ที่ดินมีการเปลี่ยนแปลงรูป และอาณาเขต (หลักหมุด) สูญหายหรือไม่ชัดเจน - ความชัดเจนของเอกสารสิทธิ์ของผู้ประกอบการประเภทต่างๆ 	<ul style="list-style-type: none"> - อยู่ในระหว่างการดำเนินงานของกรมที่ดิน (หลักหมุด และเอกสารสิทธิ์) 	<ul style="list-style-type: none"> - กรมที่ดิน (ภายในมีนาคม 2548)
1.3 ความชัดเจนในการจัดการพื้นที่สำหรับชุมชน และชาวบ้านที่อยู่ดั้งเดิม	<ul style="list-style-type: none"> - รอความชัดเจนเรื่องที่ตั้งของชุมชนที่เคยอาศัยพื้นที่ชายทะเลมาแต่เดิม โดยผู้ประกอบการเห็นว่า ชุมชนต่างๆ เป็นเอกลักษณ์ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว 	<ul style="list-style-type: none"> - คณะกรรมการอำนวยการเพื่อการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมและชุมชน ดูแลงานดังกล่าวอยู่แล้ว - เสนอให้ชุมชนหรือชาวบ้านที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินอยู่แล้วให้สามารถกลับมาอยู่ดั้งเดิม 	<ul style="list-style-type: none"> - กรมที่ดิน - กรมโยธาธิการฯ - คณะกรรมการฯ (ภายในมีนาคม 2548)

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ปัจจัย	ปัญหาในปัจจุบัน	วิธีการแก้ไข	หน่วยงานเกี่ยวข้อง/ระยะเวลา
	- การจัดภูมิทัศน์ให้สอดคล้องกับการดำรงชีวิตของชุมชน		
1.4 ความพร้อมด้านสาธารณูปโภค และการจัดการสิ่งแวดล้อม	- ขอให้มีการจัดการระบบน้ำประปา (ปัจจุบันใช้น้ำบาดาล) - ขอให้หน่วยงานที่จัดการด้านสิ่งแวดล้อม โดยให้ผู้ประกอบการ และชุมชนมีส่วนร่วม แสดงความเห็น	- ให้เร่งรัดการพัฒนาประปาในพื้นที่ - คณะกรรมการอำนวยการเพื่อการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมและชุมชน คู่มือทางด้านสิ่งแวดล้อม อยู่แล้ว	- การประปาส่วนภูมิภาค (ภายในตุลาคม 2548) - คณะกรรมการฯ (ภายในมีนาคม 2548)
1.5 การจัดการด้านระบบเตือนภัย และป้องกันภัยเพื่อลดความเสี่ยงหากเกิดเหตุการณ์พิบัติภัย	- รอคอยชัดเจนในการจัดทำที่หลบภัย เช่น พื้นที่สูงสำหรับหนีคลื่น และระบบเตือนภัย - ขณะนี้ผู้ประกอบการมีแนวคิดจะดำเนินการ ด้วยตนเอง	- ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเร่งติดตั้งระบบเตือนภัยที่สมบูรณ์ - ให้ อบต. หรือหน่วยงานในพื้นที่ สร้างที่หลบภัย ร่วม	- อบต. และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง (ภายในตุลาคม 2548)
2. หลักประกันการกู้ยืมเงิน	- หลักประกันไม่คุ้มวงเงินกู้ - ไม่สามารถหาหลักประกันเพิ่มเติม โดยที่ดิน เดิมเป็นหลักประกันของธนาคารเดิมที่ให้กู้ อยู่แล้ว	- ใช้บริการของกองทุนร่วมลงทุน ทั้ง 2 แห่งที่ตั้ง แล้ว - ส่งเสริมการดำเนินงานของ บสย. โดยปรับเกณฑ์ การคิดความเสี่ยงของสินเชื่อที่มี บสย. ค้ำประกัน ของสถาบันการเงิน	- กระทรวงการคลัง (ภายในมีนาคม 2548)

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ปัจจัย	ปัญหาในปัจจุบัน	วิธีการแก้ไข	หน่วยงานเกี่ยวข้อง/ระยะเวลา
3. ความชัดเจนและความยืดหยุ่นของมาตรการช่วยเหลือ	<ul style="list-style-type: none"> - ต้องการความชัดเจนและรายละเอียดของการดำเนินงานของกองทุนร่วมทุน - ผู้ประกอบการบางรายไม่ต้องการการร่วมลงทุน เนื่องจากจะต้องปรับระบบการบริหารจัดการ - Soft Loan ในประเด็น การต่ออายุตัว PN ทุก 6 เดือน ยังเป็นภาระ และระยะเวลาให้ความช่วยเหลือสั้นเกินไป 	<ul style="list-style-type: none"> - ให้อำนาจที่ชัดเจน ลงในรายละเอียดของมาตรการต่างๆ และแหล่งเงินทุนทางเลือกอื่นๆ เช่น กองทุนเพื่อการร่วมทุน - กระทรวงการคลังจะจัดตั้ง Property Fund เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ไม่สามารถได้รับเงินสินเชื่อเพื่อฟื้นฟูกิจการ 	<ul style="list-style-type: none"> - กระทรวงการคลัง - ผู้จัดการกองทุน (ภายในมีนาคม 2548)
4. ความพร้อมและความสามารถของผู้ประกอบการ	<ul style="list-style-type: none"> - ธนาคารไม่สามารถอนุมัติการกู้เพิ่ม เพราะไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ - ผู้ประกอบการขาดข้อมูล/ความรู้จึงไม่สามารถจัดทำแผนธุรกิจที่ดี ซึ่งไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ ทำให้ไม่ได้รับเงินกู้เพิ่ม 	<ul style="list-style-type: none"> - ขณะนี้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม(สสว.) ได้ลงพื้นที่เพื่อช่วยผู้ประกอบการในการเขียนแผนธุรกิจแล้ว - ขณะนี้หน่วยงานเกี่ยวข้อง เช่น ททท. หรือ สศช. มีการประมวลข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดในการจัดทำแผนธุรกิจของเอกชน ซึ่งอาจต้องมีการเผยแพร่มากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - สสว. (ภายในมีนาคม 2548) - ททท./สศช. (ภายในมีนาคม 2548)

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

จากตารางที่ 4.10 จะเห็นได้ว่าประเด็นสำคัญของปัจจัยที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงินมีอยู่ 2 ประการด้วยกัน ประการที่หนึ่งคือ หลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยส่วนใหญ่หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นปัจจัยมาตรฐานของการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ เนื่องจากในระบบธนาคารหรือสถาบันการเงินใดก็ตามจำเป็นต้องมีการเรียกหลักประกันสำหรับค้ำประกันสินเชื่อทั้งสิ้น เพียงแต่หลักประกันที่ธนาคารเรียกเพื่อการค้ำประกันสินเชื่อนั้นจะอยู่ในรูปแบบใดเท่านั้นเอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วหลักประกันจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ อันได้แก่ ที่ดิน อาคาร สิ่งปลูกสร้าง รองลงมาก็อาจจะเป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เป็นต้น สำหรับการใช้นुकคคค้ำประกันก็นับเป็นหลักประกันชนิดหนึ่ง เพราะถ้าเกิดกรณีผู้กู้ไม่สามารถชำระเงินกู้ได้ ผู้ค้ำประกันก็มีหน้าที่ที่จะต้องชำระเงินกู้แทนผู้กู้หรือชำระหนี้แทน ซึ่งก็จะมีสภาพเดียวกันกับการขายทรัพย์สินที่ใช้เป็นหลักประกันเพื่อชำระหนี้นั่นเอง นอกจากนี้แล้วในปัจจุบัน โครงการการให้กู้สำหรับผู้ประกอบการ โดยใช้นुकคค้ำประกันมักพบว่าผู้ประกอบการไม่สามารถผ่อนชำระหรือผิดนัดชำระในสัดส่วนค่อนข้างมาก ซึ่งทำให้เกิดกรณีที่ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบในภาระหนี้แทนผู้กู้ และเป็นภาระเกี่ยวกับเรื่องหนี้เสียของธนาคาร ผู้ปล่อยกู้ จึงปรากฏว่าในปัจจุบันมักจะไม่มี การอนุมัติสินเชื่อในรูปแบบดังกล่าวนี้ และการหาผู้ค้ำประกันก็เป็นเรื่องลำบาก เนื่องจากการผิดนัดชำระจนทำให้ผู้ค้ำประกันต้องมารับภาระหนี้ดังกล่าว

ดังเช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ โดยการใช้บุกคคค/นิติบุกคคค้ำประกันแทนการใช้หลักทรัพย์ค้ำประกัน เช่น ข้าราชการระดับตั้งแต่ C6 ถึง C8 พนักงานผู้มีรายได้ประจำ และนิติบุกคคคที่มีคุณสมบัติตามที่ธนาคารกำหนด เป็นต้น แต่ในความเป็นจริงแล้วการที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ จะหาผู้ค้ำประกันในคุณสมบัติตามที่กำหนดนั้นถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะได้ตามเกณฑ์ดังกล่าว ดังนั้นปัญหาของหลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยปัญหาที่พบ คือ มีหลักประกันไม่คุ้มวงเงินกู้ และการไม่สามารถหาหลักประกันเพิ่มเติม โดยที่ดินเดิมเป็นหลักประกันของธนาคารเดิมที่ให้ผู้กู้ยืมแล้ว จึงไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ เพื่อแก้ปัญหที่เกิดขึ้นนี้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) จึงเปิดบริการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมทุนเพื่อผู้ประสบภัยสึนามิ (Tsunami SMEs Fund) และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ (Tsunami Recovery Fund) เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ

SMEs ที่ประสบภัยสินามิที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน โดยเฉพาะ นอกจากนี้จะส่งเสริมการดำเนินงานของบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) โดยปรับเกณฑ์การคิดความเสี่ยงของสินเชื่อที่มี บสย. ค้ำประกันของสถาบันการเงินอีกด้วย

ประการที่สองคือ ความพร้อมและความสามารถของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการจัดทำแผนธุรกิจ และการบริหารจัดการ/Chain การบริหารจากมืออาชีพ ซึ่งปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิคือ ธนาคารไม่สามารถอนุมัติการกู้เพิ่ม เพราะไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ และผู้ประกอบการขาดข้อมูล/ความรู้จึงไม่สามารถจัดทำแผนธุรกิจที่ดี ซึ่งไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ ทำให้ไม่ได้รับเงินกู้เพิ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเขียนแผนธุรกิจนั้นเป็นปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิในครั้งนี้ การจัดทำแผนธุรกิจถือว่าเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่จะมีผลให้ผู้ประกอบการสามารถกู้เงินจากธนาคารได้สำเร็จตามที่ต้องการ หรืออาจจะทำให้ได้รับคำปฏิเสธในการกู้เงินจากทางธนาคารก็ได้เช่นเดียวกัน โดยเกือบทุกธนาคารถ้าเป็นการขอกู้เพื่อการทำธุรกิจ ทางธนาคารจะขอให้ผู้ประกอบการทุกรายจัดทำแผนธุรกิจหรืออาจจะใช้คำพูดว่าเสนอโครงการเข้ามา ซึ่งถือว่าเป็นเอกสารประกอบในการพิจารณาสินเชื่อว่าธุรกิจมีลักษณะในการดำเนินการอย่างไร ารยรับ รายจ่ายเป็นเท่าใด การลงทุนในธุรกิจ จุดคุ้มทุน ผลกำไรของธุรกิจเป็นเท่าใด โดยเฉพาะการดำเนินการของธุรกิจต่อไปในอนาคต

ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิส่วนใหญ่โดยเฉพาะรายเล็กจะมีปัญหาในเรื่องของการจัดทำแผนธุรกิจนี้มาก โดยไม่รู้จะเขียนให้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องได้อย่างไร โดยอาจจะแจ้งกับทางเจ้าหน้าที่สินเชื่อทราบว่าจะให้อธิบายถึงธุรกิจของคนนั้นสามารถอธิบายได้ทุกขั้นตอน แต่ถ้าจะให้จัดทำหรือเขียนออกมาเป็นรูปเล่มตนเองไม่สามารถที่จะเขียนออกมาหรือจัดทำได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ถ้าเขียนเองก็จะเขียนตามความเข้าใจของคนและส่วนใหญ่ก็จะมีความสับสนในหัวข้อหรือรายละเอียดต่าง ๆ จนทำให้เจ้าหน้าที่สินเชื่อเมื่อพิจารณาจากรายละเอียดที่ระบุในแผนธุรกิจที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิจัดทำอย่างไม่มีระบบ อาจพบว่าเป็นคนละเรื่องกับจากการสัมภาษณ์หรือการให้ข้อมูลของผู้ประกอบการ ไปเลย และในกรณีที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิ ไม่ได้เขียนแผนธุรกิจด้วยตนเองโดยอาจว่าจ้างบุคคล หรือบริษัทที่รับจ้างทำแผนธุรกิจ ในการเขียนแผนเพื่อที่จะไปเสนอต่อธนาคารเพื่อขอเงิน แต่ตนเองไม่เคยเข้าใจในรายละเอียดเกี่ยวกับแผนธุรกิจที่ว่าจ้างมืออาชีพเหล่านี้จัดทำขึ้นเลย ก็จะกลายเป็นว่าเมื่อถูกซักถามในรายละเอียดในแผนธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องของการเงินก็มักจะไม่สามารถตอบคำถามดังกล่าวได้ ซึ่งจะกลายเป็นผลเสียยิ่งกว่าการไม่มี

แผนธุรกิจเสียอีกสำหรับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่สินเชื่อ ดังนั้นเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ต้องลงพื้นที่เพื่อช่วยผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ในการเขียนแผนธุรกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) หรือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ต้องมีการประมวลข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดในการจัดทำแผนธุรกิจของเอกชน ซึ่งอาจต้องมีการเผยแพร่มากขึ้น

บทที่ 5

ผลการวิจัย และข้อวิจารณ์

ผลการศึกษาเชิงพรรณนา

ในการศึกษาเชิงพรรณนาคครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสินามิ โดยทำการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีผลการศึกษาเป็นดังนี้

ความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม

สำหรับพื้นที่ที่ประสบภัยสินามิของประเทศไทย จะอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งอันดามัน ซึ่งประกอบด้วย 6 จังหวัดภาคใต้ คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง รวมทั้งหมด 25 อำเภอ/กิ่งอำเภอ 94 ตำบล และ 410 หมู่บ้าน/ชุมชน และจังหวัดที่มีจำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนได้รับความเสียหายมากที่สุด คือ กระบี่ รองลงมาคือ พังงา สตูล ภูเก็ต ตรัง และระนอง ตามลำดับ ส่วนจำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย โดยสรุปจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนรวมทั้งหมด 12,815 ครอบครัว 58,550 คน ซึ่งจังหวัดที่มีจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดกระบี่ ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ และจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนรวมทั้งหมด 4,806 หลัง ซึ่งจังหวัดที่มีจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ และผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้ จากความเสียหายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) พบว่ากิจกรรมการผลิตใน 6 จังหวัด จะลดลงจำนวน 16,874.78 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.257 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) และคิดเป็นร้อยละ 7.289 ของอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Regional and Provincial Product: GPP) 6 จังหวัด โดยการผลิตของสาขาอุตสาหกรรมจะมีการลดลงของผลผลิตมากที่สุด ทั้งนี้ อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ อุตสาหกรรมอาหาร รองลงมาคือ สาขาการค้าและบริการ โดยสาขาการค้าและบริการที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ โรงแรม และภัตตาคาร และ

สาขาเกษตรกรรม เป็นสาขาที่ได้รับผลกระทบน้อยสุดเมื่อเทียบกับ สาขาอุตสาหกรรม และสาขาการค้าและบริการ

เมื่อพิจารณาจากพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิ และจำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้าน/ที่พักอาศัยได้รับความเสียหาย จะเห็นได้ว่าจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต ได้รับความเสียหายสูงสุด และเนื่องจาก 3 จังหวัดดังกล่าวนี้มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ เพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเป็นถิ่นนิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น เกาะพีพี เขาหลัก และหาดป่าตอง ซึ่งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวถือว่าเป็นรายได้หลักของผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่ แต่หลังเกิดภัยพิบัติสึนามิขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และภัตตาคาร จึงได้รับผลกระทบอย่างมาก ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมที่ดิน กรมโยธาธิการ การประสานส่วนภูมิภาค และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ควรเข้าไปแก้ปัญหาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางสังคม ส่วน กระทรวงการคลัง สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ควรเข้าไปแก้ปัญหาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจในการให้ความช่วยเหลือทางด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ เพื่อช่วยกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจในพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิให้ฟื้นกลับมาโดยเร็วที่สุด

การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ

สำหรับหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ เมื่อเปรียบเทียบรายละเอียดของหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ ระหว่างธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย กับธนาคารกรุงไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะพิจารณาการให้สินเชื่อจากคุณสมบัติของผู้กู้ทั้งที่เป็นลูกค้ายรายเดิมและลูกค้ายรายใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทั้งทางตรงและทางอ้อม ในขณะที่ธนาคารกรุงไทย จะพิจารณาการให้สินเชื่อจากคุณสมบัติของผู้กู้เฉพาะที่เป็นลูกค้ายรายเดิมที่มีภาระสินเชื่อกับธนาคาร และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางตรงเท่านั้น ดังนั้นธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยเฉพาะลูกค้ายรายใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางอ้อมด้วย และนอกจากนี้ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แห่งประเทศไทยยังมีรายละเอียดของ ค่าธรรมเนียม และหลักประกัน เพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิอีกด้วย

การให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน จากความคืบหน้าในการการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน ซึ่งแบ่งสินเชื่อเป็น 3 ประเภท คือ วงเงินเพื่อการขอกู้ใหม่ (Refinance) วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ และการพักชำระหนี้/การผ่อนปรนหนี้และอื่น ๆ โดยสรุปสถาบันการเงินเฉพาะกิจ (Special Financial Institutions: SFIs) ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 9,763 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 2,556.45 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 7,125 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 2,242.47 ล้านบาท ส่วนธนาคารพาณิชย์ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 2,393 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 48,696.70 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 1,957 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 38,842.24 ล้านบาท รวมความช่วยเหลือด้านสินเชื่อเหลือจากสถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs) และธนาคารพาณิชย์ ทั้งหมด ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 12,156 ราย หรือร้อยละ 98 ของจำนวนผู้ยื่นคำขอทั้งหมด คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 51,253.15 ล้านบาท หรือร้อยละ 86.47 ของวงเงินที่ยื่นคำขอ และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 9,082 ราย หรือร้อยละ 74.71 ของจำนวนรายที่อนุมัติทั้งหมด คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 41,084.71 ล้านบาท หรือร้อยละ 80.16 ของวงเงินที่อนุมัติ รวมความช่วยเหลือที่อนุมัติทั้งสิ้นจำนวน 19,539 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 54,284.95 ล้านบาท และความช่วยเหลือที่เบิกจ่ายทั้งสิ้นจำนวน 9,489 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 42,310.21 ล้านบาท ดังตารางที่ 5.1 จากวงเงินที่ธนาคารอนุมัติ จะเห็นได้ว่าธนาคารพาณิชย์มีบทบาทอย่างมากในการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสินามิในครั้งนี้

สำหรับความคืบหน้าในการการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง โดยสรุปสถาบันการเงินได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้ารวม 6 จังหวัด แล้วรวมทั้งสิ้น จำนวน 12,077 ราย คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้วรวมทั้งสิ้น 51,254.16 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชนรวมทั้งสิ้น จำนวน 8,009 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้วรวมทั้งสิ้น 40,470 ล้านบาท ดังตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.1 สรุปความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ
ที่ประสบภัยสึนามิของสถาบันการเงิน (การขอสินเชื่อจากลูกค้า)
ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

สถาบันการเงิน	การขอสินเชื่อจากลูกค้า					
	ยอดคำขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,661.90	1,129	1,392.97	1,121	1,390.37	1,121
ธนาคารพาณิชย์	44,927.97	2,017	39,957.14	1,865	34,936.04	1,549
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	46,589.87	3,146	41,350.11	2,986	36,326.41	2,670
(ร้อยละ)			88.75	94.91	87.85	89.42
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	1,284.58	8,950	1,163.48	8,642	852.10	6,004
ธนาคารพาณิชย์	11,395.67	539	8,739.56	448	3,906.20	393
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	12,680.25	9,489	9,903.04	9,090	4,758.30	6,397
(ร้อยละ)			78.10	95.80	48.05	70.37
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู						
สถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs)	2,946.47	10,079	2,556.45	9,763	2,242.47	7,125
ธนาคารพาณิชย์	56,323.64	2,325	48,696.70	2,393	38,842.24	1,957
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	59,270.11	12,404	51,253.15	12,156	41,084.71	9,082
(ร้อยละ)			86.47	98.00	80.16	74.71
4. การพักชำระหนี้/การผ่อนปรนหนี้ และอื่นๆ						
รวม SFIs และ ธนาคารพาณิชย์	2,037.13	538	3,031.80	7,383	1,225.50	407
รวมความช่วยเหลือทั้งสิ้น	61,307.24	12,942	54,284.95	19,539	42,310.21	9,489

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

ตารางที่ 5.2 สรุปความคืบหน้าการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ
ที่ประสบภัยสึนามิของราชจังหวัด (การขอสินเชื่อจากลูกค้า)

ข้อมูล ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า					
	ยอดคำขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
1. วงเงินเพื่อการ Refinance						
- ภูเก็ต	32,580.94	2,206	28,295.09	2,112	24,215.20	992
- พังงา	7,388.89	376	7,337.27	305	6,513.44	233
- กระบี่	6,513.43	508	5,617.02	516	4,899.12	358
- ระนอง	5.78	16	5.78	16	4.67	14.00
- สตูล	19.59	11	13.72	10	10.48	8.00
- ตรัง	81.24	29	81.24	27	69.69	9
รวม	46,589.87	3,146	41,350.12	2,986	35,713	1,614
2. วงเงินเพื่อการฟื้นฟูกิจการ						
- ภูเก็ต	5,551.00	1,695	4,134.31	2,514	2,598.08	2,095
- พังงา	4,953.62	871	4,654.92	3,190	1,505.18	2,574
- กระบี่	1,455.49	598	920.35	1,178	566.04	793
- ระนอง	21.70	60	41.25	673.00	41.46	379
- สตูล	7.19	25	20.44	888	16.27	200
- ตรัง	19.26	151	132.77	648	30.77	354
รวม	12,008.26	3,400	9,904.04	9,091	4,758	6,395

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

(หน่วย: ล้านบาท)

จังหวัด	การขอสินเชื่อจากลูกค้า					
	ยอดคำขอจากลูกค้า		วงเงินที่ธนาคารอนุมัติ		ยอดเบิกจ่าย (เม็ดเงินออกสู่ลูกค้า)	
	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย	วงเงิน	ราย
3. รวม Refinance และเงินกู้ฟื้นฟู						
- กู้เกื้อ	38,131.94	3,901	32,429.40	4,626	26,813.28	3,087
- พังงา	12,342.51	1,247	11,992.19	3,495	8,018.62	2,807
- กระบี่	7,968.92	1,106	6,537.37	1,694	5,465.16	1,151
- ระนอง	27.48	76	47.03	689.00	46.13	393
- สตูล	26.78	36	34.16	898	26.75	208
- ตรัง	100.50	180	214.01	675	100.46	363
รวม	58,598.13	6,546	51,254.16	12,077	40,470	8,009

ที่มา: สำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง (2549)

จากตารางที่ 5.2 จะเห็นได้ว่าสามารถแบ่งกลุ่มของผู้ประกอบการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ ตามความต้องการขอสินเชื่อจากสถาบันการเงิน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มแรกจะมีจำนวนวงเงินที่ลูกค้าขอสินเชื่อ และได้รับการอนุมัติสินเชื่อเป็นจำนวนมาก ซึ่งได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ 3 จังหวัดนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างสูงจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติจึงมีผู้ประกอบการที่ทำธุรกิจอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น โรงแรม/เกสต์เฮาส์ ภัตตาคาร/ร้านอาหาร เป็นต้น ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการใน 3 จังหวัดนี้ ได้รับผลกระทบเป็นจำนวนมาก จึงเป็นที่มาของจำนวนวงเงินที่ลูกค้าขอสินเชื่อ และได้รับการอนุมัติสินเชื่อเป็นจำนวนมาก เมื่อเทียบกับ กลุ่มที่สอง จะมีจำนวนวงเงินที่ลูกค้าขอสินเชื่อ และได้รับการอนุมัติสินเชื่อเป็นจำนวนน้อยกว่ามาก ซึ่งได้แก่ จังหวัดตรัง ระนอง และสตูล ตามลำดับ

การร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุน จากสสว. ผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมลงทุนเพื่อผู้ประกอบการสึนามิ มีการอนุมัติร่วมลงทุนแล้ว 24 ราย คิดเป็นวงเงิน 440.70 ล้านบาท และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ มีการอนุมัติร่วมลงทุนแล้ว 17 ราย คิดเป็นวงเงิน 2,290 ล้านบาท จากเปรียบเทียบการให้ความช่วยเหลือด้าน

การเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิระหว่างเงินร่วมลงทุน (Venture Capital) และเงินกู้ยืม (Loans) จะเห็นได้ว่าเงินจากกองทุนร่วมลงทุนจะมีประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสินเชื่อหรือการกู้ยืมเงินจากธนาคาร หรือสถาบันการเงิน ในกรณีที่ผู้ประสบภัยสึนามิไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน และยังไม่สามารถรับภาระดอกเบี้ยได้ เนื่องจากยังไม่ทราบว่าธุรกิจของตนที่ลงทุนไปนั้นจะคืนกำไรในระยะเวลาอันสั้นหรือไม่ ทำให้เงินร่วมลงทุนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของผู้ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้

มาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิอีกทางหนึ่ง เช่น การขยายกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ผู้ประสบภัย 6 จังหวัดภาคใต้ สำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2547 เป็นต้น

ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน

จะเห็นได้ว่าประเด็นสำคัญของปัจจัยที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงินมีอยู่ 2 ประการด้วยกัน ประการที่หนึ่งคือ หลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยส่วนใหญ่หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นปัจจัยมาตรฐานของการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ เนื่องจากในระบบธนาคารหรือสถาบันการเงินใดก็ตาม จำเป็นต้องมีการเรียกหลักประกันสำหรับค้ำประกันสินเชื่อทั้งสิ้น เพียงแต่หลักประกันที่ธนาคารเรียกเพื่อการค้ำประกันสินเชื่อนั้นจะอยู่ในรูปแบบใดเท่านั้นเอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วหลักประกันจะเป็น อสังหาริมทรัพย์ อันได้แก่ ที่ดิน อาคาร สิ่งปลูกสร้าง รองลงมาอาจจะเป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เป็นต้น สำหรับการใช้นุคคลค้ำประกันก็นับเป็นหลักประกันชนิดหนึ่ง เพราะถ้าเกิดกรณีผู้กู้ไม่สามารถชำระเงินกู้ได้ ผู้ค้ำประกันก็มีหน้าที่ที่จะต้องชำระเงินกู้แทนผู้กู้หรือชำระหนี้แทน ซึ่งก็จะมีสภาพเดียวกันกับการขายทรัพย์สินที่ใช้เป็นหลักประกันเพื่อชำระหนี้นั่นเอง นอกจากนี้แล้วในปัจจุบันโครงการการให้กู้สำหรับผู้ประกอบการ โดยใช้นุคคลค้ำประกันมักพบว่าผู้ประกอบการไม่สามารถผ่อนชำระหรือผิดนัดชำระในสัดส่วนค่อนข้างมาก ซึ่งทำให้เกิดกรณีที่ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบในภาระหนี้แทนผู้กู้ และเป็นภาระเกี่ยวกับเรื่องหนี้เสียของธนาคาร ผู้ปล่อยกู้ จึงปรากฏว่าในปัจจุบันมักจะไม่มีการอนุมัติสินเชื่อในรูปแบบดังกล่าวนี้ และการหาผู้ค้ำประกันก็เป็นเรื่องลำบาก เนื่องจากการผิดนัดชำระหนี้ทำให้ผู้ค้ำประกันต้องมารับภาระหนี้ดังกล่าว ดังเช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีหลักเกณฑ์ และเงื่อนไข

การให้สินเชื่อ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ โดยการใช้บุคคล/นิติบุคคลค้ำประกันแทนการใช้หลักทรัพย์ค้ำประกัน เช่น ข้าราชการระดับตั้งแต่ C6 ถึง C8 พนักงานผู้มีรายได้ประจำ และนิติบุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่ธนาคารกำหนด เป็นต้น แต่ในความเป็นจริงแล้วการที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิจะหาผู้ค้ำประกันในคุณสมบัติตามที่กำหนดนั้นถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะได้ตามเกณฑ์ดังกล่าว ดังนั้นปัญหาของหลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยปัญหาที่พบ คือ มีหลักประกันไม่คุ้มวงเงินกู้ และการไม่สามารถหาหลักประกันเพิ่มเติม โดยที่ดินเดิมเป็นหลักประกันของธนาคารเดิมที่ให้ผู้กู้ยืมอยู่แล้ว จึงไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) จึงเปิดบริการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมทุนเพื่อผู้ประกอบการ SMEs (Tsunami SMEs Fund) และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ (Tsunami Recovery Fund) เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน โดยเฉพาะนอกจากนี้ จะส่งเสริมการดำเนินงานของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) โดยปรับเกณฑ์การคิดความเสี่ยงของสินเชื่อที่มี บสย. ค้ำประกัน ของสถาบันการเงิน อีกด้วย

ประการที่สองคือ ความพร้อมและความสามารถของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการจัดทำแผนธุรกิจ และการบริหารจัดการ/Chain การบริหารจากมืออาชีพ ซึ่งปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิคือ ธนาคารไม่สามารถอนุมัติการกู้เพิ่ม เพราะไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ และผู้ประกอบการขาดข้อมูล/ความรู้จึงไม่สามารถจัดทำแผนธุรกิจที่ดี ซึ่งไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ ทำให้ไม่ได้รับเงินกู้เพิ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเขียนแผนธุรกิจนั้นเป็นปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ การจัดทำแผนธุรกิจถือว่าเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่จะมีผลให้ผู้ประกอบการสามารถกู้เงินจากธนาคารได้สำเร็จตามที่ต้องการ หรืออาจจะทำให้ได้รับคำปฏิเสธในการกู้เงินจากทางธนาคารก็ได้เช่นเดียวกัน โดยเกือบทุกธนาคารถ้าเป็นการขอกู้เพื่อการทำธุรกิจ ทางธนาคารจะขอให้ผู้ประกอบการทุกรายจัดทำแผนธุรกิจหรืออาจจะใช้คำพูดว่าเสนอโครงการเข้ามา ซึ่งถือว่าเป็นเอกสารประกอบในการพิจารณาสินเชื่อว่าธุรกิจมีลักษณะในการดำเนินการอย่างไร รายรับ รายจ่ายเป็นเท่าใด การลงทุนในธุรกิจ จุดคุ้มทุน ผลกำไรของธุรกิจเป็นเท่าใด โดยเฉพาะการดำเนินการของธุรกิจต่อไปในอนาคต โดยผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิส่วนใหญ่ โดยเฉพาะรายเล็กจะมีปัญหาในเรื่องของการจัดทำแผนธุรกิจนี้มาก โดยไม่รู้จะเขียนให้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องได้อย่างไร โดยอาจจะแจ้งกับทางเจ้าหน้าที่สินเชื่อทราบว่าจะ

ถ้าจะให้อธิบายถึงธุรกิจของคณานั้นสามารถอธิบายได้ทุกขั้นตอน แต่ถ้าจะให้จัดทำหรือเขียนออกมาเป็นรูปเล่มตนเองไม่สามารถที่จะเขียนออกมาหรือจัดทำได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ถ้าเขียนเองก็จะเขียนตามความเข้าใจของตนและส่วนใหญ่ผู้ที่มีความสับสนในหัวข้อหรือรายละเอียดต่าง ๆ จนทำให้เจ้าหน้าที่สินเชื่อเมื่อพิจารณาจากรายละเอียดที่ระบุในแผนธุรกิจที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิจัดทำอย่างไรไม่มีระบบ อาจพบว่าเป็นคนละเรื่องกับการสัมภาษณ์หรือการให้ข้อมูลของผู้ประกอบการไปเลย และในกรณีที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิ ไม่ได้เขียนแผนธุรกิจด้วยตนเองโดยอาจจ้างบุคคล หรือบริษัทที่รับจ้างทำแผนธุรกิจ ในการเขียนแผนเพื่อที่จะไปเสนอต่อธนาคารเพื่อขอกู้เงิน แต่ตนเองไม่เคยเข้าใจในรายละเอียดเกี่ยวกับแผนธุรกิจที่ว่าจ้างมืออาชีพเหล่านี้จัดทำขึ้นเลย ก็จะกลายเป็นว่าเมื่อถูกซักถามในรายละเอียดในแผนธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องของการเงินก็มักจะไม่สามารถตอบคำถามดังกล่าวได้ ซึ่งจะกลายเป็นผลเสียยิ่งกว่าการไม่มีแผนธุรกิจเสียอีกสำหรับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่สินเชื่อ ดังนั้นเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ต้องลงพื้นที่เพื่อช่วยผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิ ในการเขียนแผนธุรกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) หรือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ต้องมีการประมวลข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดในการจัดทำแผนธุรกิจของเอกชน ซึ่งอาจต้องมีการเผยแพร่มากขึ้น

ผลการศึกษาเชิงปริมาณ

ในการศึกษาเชิงปริมาณครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสินามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสินามิ โดยประมาณแบบจำลองที่เป็นระบบสมการตัวแบบหลายสมการ (Simultaneous Equation: SEQ) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองขั้น (Two Stage Least Square: 2SLS) จากข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ในช่วงตั้งแต่ วันที่ 1 เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2548 ถึง วันที่ 30 เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2548 ซึ่งมีผลการศึกษาเป็นดังนี้

ผลการศึกษาจากแบบจำลอง

สำหรับขั้นตอนในการประมาณแบบจำลองนั้นจะแบ่งการศึกษาเป็น 3 ขั้นตอน คือ การทดสอบ Unit Root Test กับข้อมูลอนุกรมเวลาทุกตัวที่ใช้ในการศึกษา แล้วจึงทดสอบแบบจำลองด้วยวิธี 2SLS พร้อมทั้งทำการตรวจสอบปัญหา และการแก้ปัญหาของแบบจำลองด้วย โดยผลการทดสอบเป็นดังนี้

1. ผลการทดสอบ Unit Root Test

ผลการทดสอบ Unit Root Test ของปริมาณสินเชื่อคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ($QSME_t$) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (R_t) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต (GDP_t) และปริมาณเงินในความหมายแคบ ($M1_t$) ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller (ADF) แสดงดังตารางที่ 5.3 สามารถดูผลการทดสอบของตัวแปรแต่ละตัวแปรได้ในภาคผนวก ก

จากตารางที่ 5.3 ผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูลว่ามีความนิ่ง (Stationary) หรือไม่มี ความนิ่ง (Non-stationary) ของตัวแปรแต่ละตัวด้วย ADF test at level และ ADF test at first difference พบว่า

$QSME_t$	Stationary ที่ $I(0)$	ที่มี Random walk with drift: Intercept
R_t	Stationary ที่ $I(1)$	ที่มี Random walk with drift: Intercept
GDP_t	Stationary ที่ $I(1)$	ที่มี Random walk with drift: Intercept
$M1_t$	Stationary ที่ $I(1)$	ที่มี Random walk process: None

ตารางที่ 5.3 ผลการทดสอบ Unit Root Test ข้อมูลรายวัน (วันที่ 1 มิ.ย. พ.ศ. 2548 ถึง วันที่ 30 ธ.ค. พ.ศ. 2548)

ตัวแปร	ADF test at level						ADF test at first difference						Orders of integration
	lag (P)	τ	CV.			Prob.	lag (P)	τ	CV.			Prob.	
			1%	5%	10%				1%	5%	10%		
$QSME_t$	0	-9.683591	-3.473672	-2.880463	-2.576939	0.0000	-	-	-	-	-	-	I(0)
R_t	0	-3.136243	-4.019561	-3.439658	-3.144229	0.1018	0	-12.13336	-3.473672	-2.880463	-2.576939	0.0000	I(1)
GDP_t	0	-1.573602	-4.019561	-3.439658	-3.144229	0.7990	0	-11.46470	-3.473672	-2.880463	-2.576939	0.0000	I(1)
$M1_t$	0	-1.057197	-4.019561	-3.439658	-3.144229	0.9317	0	-10.08447	-2.580264	-1.942938	-1.615316	0.0000	I(1)

หมายเหตุ: - ADF test at level โดยการประมาณสมการ $\Delta X_t = \alpha_0 + \alpha_1 T + \alpha_2^* X_{t-1} + \sum_{i=1}^p \beta_i \Delta X_{t-i} + u_t$

- ADF test at first difference โดยการทำ First-differencing ($\Delta X_t = X_t - X_{t-1}$) ข้อมูลก่อนแล้วจึงนำข้อมูลนั้นมาประมาณตามสมการของ ADF test at level
- เลือกจำนวน lag จากค่า Automatic based on SIC, MAXLAG=30
- τ = T-stat ของ α_2^* ในสมการ ADF
- Critical Value (CV.) จากตาราง Critical Value ของ Mackinnon
- Prob. คือ ค่า Probability ของสมการ ADF

จากผลการทดสอบ ADF test at level พบว่าตัวแปรทุกตัวยกเว้น $QSME_t$ ไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ที่ว่าตัวแปรแต่ละตัว Non-stationary at level เพราะว่าค่า $| \tau |$ น้อยกว่าค่าสัมบูรณ์ของ Critical Value และค่า Prob. มากกว่า ทั้งที่ระดับนัยสำคัญ 1%, 5% และ 10% ในทุกกรณี ดังนั้นจึงต้องทดสอบตัวแปรแต่ละตัวในอันดับของข้อมูลที่สูงขึ้น คือการทดสอบ ADF test at first difference โดยการนำข้อมูลมาทำ First-differencing ก่อน แล้วจึงทดสอบ ADF test at level อีกครั้ง ซึ่งจากผลการทดสอบพบว่าตัวแปรทุกตัว คือ R_t , GDP_t และ $M1_t$ สามารถปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) ที่ว่าตัวแปรแต่ละตัว Non-stationary at first difference เพราะว่าค่า $| \tau |$ มากกว่าค่าสัมบูรณ์ของ Critical Value และค่า Prob. น้อยกว่า ทั้งที่ระดับนัยสำคัญ 1%, 5% และ 10% ในทุกกรณี

โดยสรุปพบว่า ข้อมูลรายวันของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ในการศึกษา คือ R_t , GDP_t และ $M1_t$ มีอันดับ 1 หรือ $X_t \sim I(1)$ ยกเว้น $QSME_t$ มีอันดับ 0 หรือ $X_t \sim I(0)$ ในช่วงที่ทำการศึกษา หลังจากทดสอบ Unit Root Test แล้ว จึงจะนำข้อมูลที่มีความนิ่งแล้วมาทำการทดสอบแบบจำลองด้วยวิธี 2SLS ซึ่งจะเป็นขั้นต่อไป

2. ผลการศึกษาแบบจำลองด้วยวิธี 2SLS

ผลการศึกษาแบบจำลองที่เป็นระบบสมการ โดยทำการประมาณด้วยวิธี 2SLS พร้อมทั้งได้แก้ปัญหา Autocorrelation และ Heteroscedasticity แล้ว โดยมีผลการศึกษาดังสมการที่ 5.2.1 และ 5.2.2 ซึ่งสามารถดูผลการศึกษาได้ในภาคผนวก ก

2.1 ผลการศึกษาระบบสมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสภภัยสินามิ ณ จุดศูนย์กลาง คือ

$$\hat{QSME}_t^d = 2419.890 - 109.1196 \hat{DR}_t + 0.0376 DGDP_t \quad (5.2.1)$$

(58.3056)*** (-1.9164)** (1.3803)*

$$R^2 = 0.9859 \quad S.E. = 16.2273$$

$$\bar{R}^2 = 0.9849 \quad D.W. = 2.0225$$

ค่าที่อยู่ในวงเล็บ คือ t-statistic

โดยที่ * แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จะพบว่า ตัวแปรอิสระของสมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^d$) สามารถอธิบายปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพได้เท่ากับร้อยละ 98.59 (R-Square: R^2) ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในระดับสูง แสดงว่าตัวแปรปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ซึ่งได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต (GDP_t) มีอิทธิพลต่อปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ อย่างมาก

ค่า Durbin-Watson ที่ได้จากสมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ มีค่าเท่ากับ 2.0225 ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง 4- D_u แสดงว่าตัวแปรในสมการนี้ไม่มีสหสัมพันธ์ต่อเนื่อง หรือกล่าวได้ว่าแบบจำลองดังกล่าวไม่เกิดปัญหา Autocorrelation นั่นเอง

จากสมการที่ 5.2.1 จะเห็นได้ว่า สัมประสิทธิ์ของค่าคงที่ สัมประสิทธิ์ของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) และสัมประสิทธิ์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต (GDP_t) สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^d$) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99, 95 และ 90 ตามลำดับ โดยผลกระทบของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่ออุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) สามารถอธิบายค่าของอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^d$) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง 109.1196 ล้านบาท และถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพลดลงร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุด

ดุลยภาพเพิ่มขึ้น 109.1196 ล้านบาท นั่นคือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ จะความสัมพันธ์
ในทิศทางตรงกันข้ามกับ ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่
ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ แสดงว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ
ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^d}{\partial \hat{R}_t} = -109.1196$$

2. ผลกระทบที่มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต (GDP_t) สามารถอธิบายค่าของ
อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^d$)
ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ถ้าผลกระทบมวลรวมภายในประเทศด้าน
การผลิตเพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท จะส่งผลทำให้อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่
ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น 0.0376 ล้านบาท และถ้าผลกระทบมวลรวมภายในประเทศ
ด้านการผลิตลดลง 1 ล้านบาท จะส่งผลทำให้อุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง 0.0376 ล้านบาท นั่นคือ ผลกระทบมวลรวมภายในประเทศ
ด้านการผลิต จะความสัมพันธ์ ในทิศทางเดียวกันกับ ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ แสดงว่า
ผลกระทบมวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ในอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้
โดยจะเห็นได้ว่าเมื่อรายได้ของประชาชน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จะทำให้ประชาชน
โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวมีการจับจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เจ้าของธุรกิจเล็งเห็นช่องทางในการขยาย
กิจการ โดยการเพิ่มการลงทุน จึงทำให้เจ้าของธุรกิจต้องการขอสินเชื่อเพิ่มขึ้น

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^d}{\partial GDP_t} = 0.0376$$

2.2 ผลการศึกษาสมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่
ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ คือ

$$\hat{Q}SME_t^s = 2430.449 + 28.8496 DR_t + 0.0339 DM1_t \quad (5.2.2)$$

(58.3042)*** (1.7104)* (2.3687)**

$$R^2 = 0.9941 \quad S.E. = 12.5070$$

$$\bar{R}^2 = 0.9939 \quad D.W. = 2.0408$$

ค่าที่อยู่ในวงเล็บ คือ t-statistic

โดยที่ * แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จะพบว่า ตัวแปรอิสระของสมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^s$) สามารถอธิบายปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้เท่ากับร้อยละ 99.41 (R-Square: R^2) ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในระดับสูง แสดงว่าตัวแปรปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ซึ่งได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) และปริมาณเงินในความหมายแคบ ($M1_t$) มีอิทธิพลต่อปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพอย่างมาก

ค่า Durbin-Watson ที่ได้จากสมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ มีค่าเท่ากับ 2.0408 ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง 4- D_u แสดงว่าตัวแปรในสมการนี้ไม่มีสหสัมพันธ์ต่อเนื่อง หรือกล่าวได้ว่าแบบจำลองดังกล่าวไม่เกิดปัญหา Autocorrelation นั่นเอง

จากสมการที่ 5.2.2 จะเห็นได้ว่า สัมประสิทธิ์ของค่าคงที่ สัมประสิทธิ์ของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) และสัมประสิทธิ์ของปริมาณเงินในความหมายแคบ ($M1_t$) สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^s$) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99, 90 และ 95 ตามลำดับ โดยผลกระทบของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่ออุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ \hat{R}_t ณ จุดดุลยภาพ (\hat{R}_t) สามารถอธิบายค่าของอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^s$) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้อุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น 28.8496 ล้านบาท และถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพลดลงร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้อุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง 28.8496 ล้านบาท นั่นคือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ จะความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับ ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัย สึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ แสดงว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^s}{\partial \hat{R}_t} = 28.8496$$

2. ปริมาณเงินในความหมายแคบ ($M1_t$) สามารถอธิบายค่าของอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ($\hat{Q}SME_t^s$) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ถ้าปริมาณเงินเพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท จะส่งผลทำให้อุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น 0.0339 ล้านบาท และถ้าปริมาณเงินลดลง 1 ล้านบาท จะส่งผลทำให้อุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง 0.0339 ล้านบาท นั่นคือ ปริมาณเงิน จะความสัมพันธ์ ในทิศทางเดียวกันกับ ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ แสดงว่าปริมาณเงิน ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้ โดยจะเห็นได้ว่าเมื่อธนาคารมีปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ทำให้ธนาคารต้องการสร้างรายได้ให้กับธนาคารมากขึ้น จึงมีการปล่อยสินเชื่อให้กับเจ้าของธุรกิจมากขึ้น

$$\frac{\partial \hat{Q}SME_t^s}{\partial M1_t} = 0.0339$$

2.3 ผลการศึกษาคุณภาพของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และปริมาณสินเชื่อ

จากแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา สามารถหาค่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และปริมาณสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ได้จากการแก้สมการดุลยภาพ ของอุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ โดยได้ผลการศึกษา ตามรายละเอียดดังนี้

ดุลยภาพของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้

$$\hat{R} = 0.2675227883 + 0.0002266926917 GDP_t - 6.82238583e-06 M1_t \quad (5.2.3)$$

ดังนั้น จะได้ค่าดุลยภาพของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (\hat{R}) เท่ากับร้อยละ 6.3086

ดุลยภาพของปริมาณสินเชื่อ

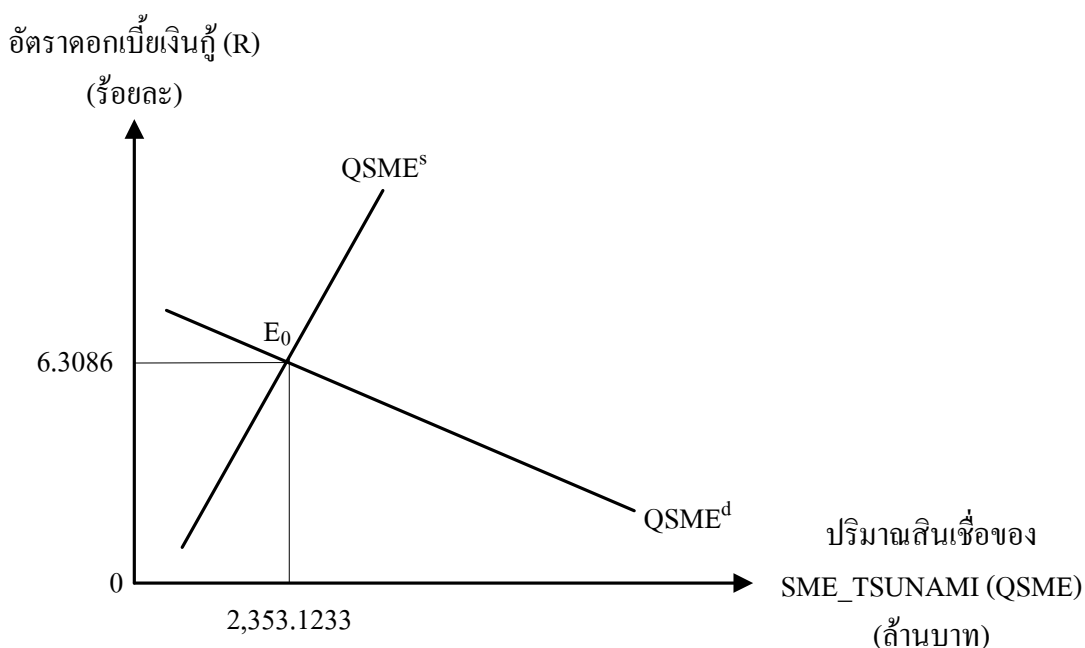
แทนค่าดุลยภาพของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ดังสมการที่ 5.2.3 ในสมการอุปสงค์ หรืออุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ จะได้ดุลยภาพของปริมาณสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ ดังสมการที่ 5.2.4 หรือ 5.2.5

$$\hat{Q}SME_t^d = 400.4992557 - 3346.375526 [0.2675227883 + 0.0002266926917 GDP_t - 6.82238583e-06 M1_t] + 0.8287388503 GDP_t \quad (5.2.4)$$

หรือ

$$\hat{Q}SME_t^s = -577.5054888 + 309.405541 [0.2675227883 + 0.0002266926917 GDP_t - 6.82238583e-06 M1_t] + 0.02494114895 M1_t \quad (5.2.5)$$

ดังนั้น จะได้ค่าดุลยภาพของปริมาณสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ ($\hat{Q}SME_t$) เท่ากับ 2,353.1233 ล้านบาท สามารถแสดงดุลยภาพในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสพภัยสึนามิ ดังภาพที่ 5.1

ภาพที่ 5.1 ผลการศึกษาคุณภาพในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

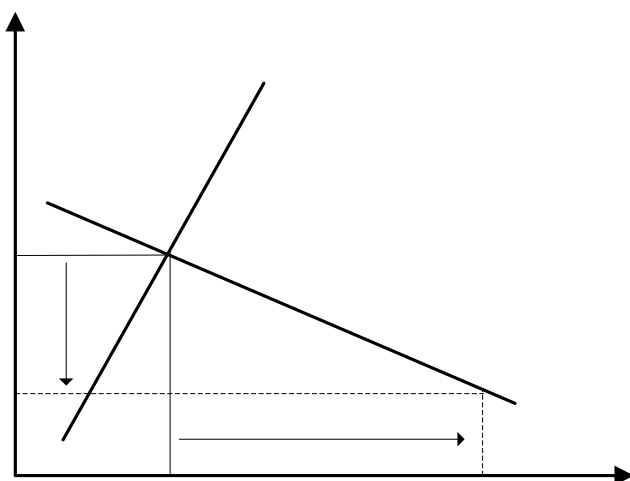
ตามนโยบายของกระทรวงการคลังที่ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้เป็นกรณีพิเศษ โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทย อนุมัติวงเงินสินเชื่อตามเงื่อนไขผ่อนปรน (Soft Loan) ให้กับสถาบันการเงินเพื่อนำไปปล่อยกู้กับลูกค้า โดยคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ร้อยละ 2.0 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำกว่าเวลาปกติในการให้สินเชื่อเพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิโดยเฉพาะ เมื่อนำเงื่อนไขนี้มาพิจารณาในภาพที่ 5.1 พบว่าเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงจากร้อยละ 6.3086 ต่อปี เป็นร้อยละ 2.0 ต่อปี จะช่วยให้มีการขยายตัวของปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิเกิดขึ้นจริง เท่ากับ 3,099.1282 ล้านบาท ดังภาพที่ 5.2 และสามารถแสดงการคำนวณค่าการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ได้ดังนี้

เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ เท่ากับร้อยละ 6.3086 จะได้ ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ เท่ากับ 2353.1233 ล้านบาท

ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงจากจุดดุลยภาพมา เท่ากับร้อยละ 2.0 จะได้ ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสภภัยสินามิเปลี่ยนแปลงไปจากจุดดุลยภาพ เท่ากับ

$$QSME = \frac{2,353.1233 \times 2.0}{6.3086} = 746.0049$$

ดังนั้นเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงมาเท่ากับ ร้อยละ 2.0 จะได้ปริมาณความต้องการสินเชื่อที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ $2,353.1233 + 746.0049 = 3,099.1282$ ล้านบาท

ภาพที่ 5.2 ผลการศึกษาการเปลี่ยนแปลงจากจุดดุลยภาพของปริมาณสินเชื่อในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสภภัยสินามิ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลง

จากภาพที่ 5.2 จะเห็นได้ว่าเมื่อ **อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (R)** (ร้อยละ) ได้ใช้นโยบายให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสภภัยสินามิ โดยผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อให้กับสถาบันการเงินนำไปปล่อยกู้กับลูกค้า โดยคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ร้อยละ 2.0 ต่อปี พบว่าเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงมาเท่ากับร้อยละ 2.0 ต่อปี ทำให้ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสภภัยสินามิขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็น 3,099.1282 ล้านบาท ซึ่งใกล้เคียง **QSME^S**

กับปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิที่เกิดขึ้นจริง หรือยอดค่าขอสินเชื่อจากลูกค้า ดังตารางที่ 4.7 ซึ่งเท่ากับ $61,307.24/20 = 3,065.3620$ ล้านบาท แสดงว่าการใช้นโยบายของกระทรวงการคลัง โดยลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลงมาเท่ากับร้อยละ 2.0 ต่อปีนั้น เป็นนโยบายที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ตามสภาพความต้องการสินเชื่อที่เกิดขึ้นจริง

ข้อวิจารณ์

จากการเปรียบเทียบผลการศึกษาทั้งเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ สำหรับการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ในครั้งนี้กับการตรวจเอกสารในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทย และต่างประเทศ โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษาแหล่งที่มาและความคืบหน้าในการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน พบว่าธนาคารพาณิชย์ มีจำนวนเงินในการปล่อยสินเชื่อมากกว่า สถาบันการเงินเฉพาะกิจ แสดงให้เห็นว่าธนาคารพาณิชย์มีบทบาทอย่างมากในการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญาภรณ์ (2535) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินภายในประเทศ โดยได้กล่าวไว้ว่าธนาคารพาณิชย์เป็นแหล่งให้สินเชื่อแก่ภาคอุตสาหกรรมเป็นอันดับหนึ่ง งานวิจัยของ อานาจ (2537) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องแหล่งเงินทุนและตลาดสินเชื่อของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่าแหล่งเงินทุนในระบบในการให้สินเชื่อส่วนใหญ่มาจากธนาคารพาณิชย์ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ออมร (2545) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์ และอุปทานในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย งานวิจัยของ ถิรนนท์ (2547) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ไทย ระหว่างมกราคม 2540 ถึง มิถุนายน 2546 งานวิจัยของ Munoz (2000) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของสินเชื่อที่ไม่ต่อเนื่องภายใต้ภาวะวิกฤตธนาคาร งานวิจัยของ Calza, Gartner and Sousa (2001) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดความต้องการการกู้ของภาคเอกชนในทวีปยุโรป และงานวิจัยของ Calza, Manrique and Sousa (2003) ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมความต้องการกู้รวมของภาคเอกชนในทวีปยุโรป ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวมานี้ก็ให้ความสำคัญในการนำข้อมูลจากธนาคารพาณิชย์มาใช้ในการศึกษาทั้งสิ้น แสดงให้เห็นว่า

ธนาคารพาณิชย์ยังคงมีบทบาทสำคัญในการให้สินเชื่อไม่ว่าสถานการณ์ใดหรือภาวะเศรษฐกิจเป็นเช่นใดก็ตาม

2. จากผลการศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากปริมาณสินเชื่อคุณภาพ แสดงให้เห็นว่าจะศึกษาทั้งทางด้านอุปสงค์และอุปทาน ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของ อมร (2545) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์และอุปทานในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย และงานวิจัยของ ธีรนนท์ (2547) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ไทย ระหว่างมกราคม 2540 ถึง มิถุนายน 2546 ซึ่งผลการศึกษาที่ได้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาที่มีผลการศึกษาเช่นเดียวกัน คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ โดยอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดคุณภาพ จะความสัมพันธ์ ในทิศทางตรงกันข้ามกับ ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดคุณภาพ และจะความสัมพันธ์ ในทิศทางเดียวกันกับ ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดคุณภาพ

3. จากผลการศึกษาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จะผลกระทบอย่างสูงในการพิจารณาในการให้สินเชื่อของแต่ละธนาคาร ซึ่งแตกต่างกับงานวิจัยเรื่องปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ในครั้งนี้ โดยอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ถือว่ามีผลน้อยมากในการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ และการปล่อยสินเชื่อของแต่ละธนาคารแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ แต่ปัญหาหลักของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ที่มีผลกระทบต่อ การขอสินเชื่ออย่างสูงคือ หลักทรัพย์ในการค้ำประกัน และการเขียนแผนธุรกิจ

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเชิงพรรณนา ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเสียหายที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ พบว่าพื้นที่ที่ประสบภัยสึนามิของประเทศไทย จะอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งอันดามัน ซึ่งประกอบด้วย 6 จังหวัดภาคใต้ คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง รวมทั้งหมด 25 อำเภอ/กิ่งอำเภอ 94 ตำบล และ 410 หมู่บ้าน/ชุมชน และจังหวัดที่มีจำนวนหมู่บ้าน/ชุมชนได้รับความเสียหายมากที่สุด คือ กระบี่ รองลงมาคือ พังงา สตูล ภูเก็ต ตรัง และระนอง ตามลำดับ ส่วนจำนวนราษฎรไทยที่เดือดร้อนและบ้านที่พังกาศัยได้รับความเสียหาย ซึ่งจังหวัดที่มีจำนวนครอบครัวราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดกระบี่ ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ และจังหวัดที่มีจำนวนบ้านราษฎรที่เดือดร้อนสูงสุด คือ จังหวัดพังงา รองลงมาคือ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ ระนอง ตรัง และสตูล ตามลำดับ และผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยรวมใน 6 จังหวัดภาคใต้ จากความเสียหายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าสาขาอุตสาหกรรมจะมีการลดลงของผลผลิตมากที่สุด ทั้งนี้อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ อุตสาหกรรมอาหาร รองลงมาคือ สาขาการค้าและบริการ โดยสาขาการค้าและบริการที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ โรงแรม และภัตตาคาร และสาขาเกษตรกรรม เป็นสาขาที่ได้รับผลกระทบน้อยสุดเมื่อเทียบกับสาขาอุตสาหกรรม และสาขาการค้าและบริการ จะเห็นได้ว่าจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต ได้รับความเสียหายสูงสุด และเนื่องจาก 3 จังหวัดดังกล่าวนี้มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ เพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเป็นถิ่นนิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น เกาะพีพี เขาหลัก และหาดป่าตอง ซึ่งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวถือว่าเป็นรายได้หลักของผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่ แต่หลังเกิดภัยพิบัติสึนามิขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และภัตตาคาร จึงได้รับผลกระทบอย่างมาก

การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินโดยหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ เมื่อเปรียบเทียบ รายละเอียดของหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ ระหว่างธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย กับธนาคารกรุงไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าธนาคารพัฒนาวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยเฉพาะลูกค้ารายใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ ทางอ้อมด้วย สำหรับความคืบหน้าในการการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามสถาบันการเงิน โดยสรุปรวมความช่วยเหลือด้านสินเชื่อเหลือจากสถาบันการเงินเฉพาะกิจ (SFIs) และธนาคารพาณิชย์ ทั้งหมด ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้าแล้วจำนวน 12,156 ราย หรือร้อยละ 98 ของจำนวนผู้ยื่นคำขอต้งหมด คิดเป็นเงินที่อนุมัติแล้ว 51,253.15 ล้านบาท หรือร้อยละ 86.47 ของ วงเงินที่ยื่นคำขอ และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและประชาชน จำนวน 9,082 ราย หรือร้อยละ 74.71 ของจำนวนรายที่อนุมัติทั้งหมด คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้ว 41,084.71 ล้านบาท หรือร้อยละ 80.16 ของวงเงินที่อนุมัติ รวมความช่วยเหลือที่อนุมัติทั้งสิ้นจำนวน 19,539 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 54,284.95 ล้านบาท และความช่วยเหลือที่เบิกจ่ายทั้งสิ้นจำนวน 9,489 ราย คิดเป็นวงเงินรวม 42,310.21 ล้านบาท จะเห็นได้ว่าธนาคารพาณิชย์ มีบทบาทอย่างมากในการให้ ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้

สำหรับความคืบหน้าในการการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อ โดยแบ่งตามรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สตูล และตรัง โดยสรุปสถาบันการเงินได้อนุมัติให้ ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ลูกค้ารวม 6 จังหวัด แล้วรวมทั้งสิ้น จำนวน 12,077 ราย คิดเป็นเงินที่ อนุมัติแล้วรวมทั้งสิ้น 51,254.16 ล้านบาท และมีการเบิกจ่ายเป็นเม็ดเงินสู่ผู้ประกอบการและ ประชาชนรวมทั้งสิ้น จำนวน 8,009 ราย คิดเป็นเงินที่เบิกจ่ายแล้วรวมทั้งสิ้น 40,470 ล้านบาท จะเห็นได้ว่ากลุ่มจังหวัด กลุ่มแรก ซึ่งได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ จะมีจำนวนวงเงินที่ลูกค้า ขอสินเชื่อ และได้รับการอนุมัติสินเชื่อเป็นจำนวนมากกว่า กลุ่มจังหวัด กลุ่มที่ 2 ซึ่งได้แก่ จังหวัด ตรัง ระนอง และสตูล ที่เป็นเช่นนี้เพราะกลุ่มจังหวัด กลุ่มแรก เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับ ความนิยมอย่างสูงจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ จึงมีผู้ประกอบการที่ทำธุรกิจ อยู่เป็นจำนวนมาก เช่น โรงแรม/เกสต์เฮ้าส์ ภัตตาคาร/ร้านอาหาร เป็นต้น

การร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุน จากสสว. ผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมลงทุนเพื่อผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ มีการอนุมัติร่วมลงทุนแล้ว 24 ราย คิดเป็นวงเงิน 440.70 ล้านบาท และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ มีการอนุมัติ

ร่วมลงทุนแล้ว 17 ราย คิดเป็นวงเงิน 2,290 ล้านบาท จากเปรียบเทียบการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน แก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ ระหว่างเงินร่วมลงทุน (Venture Capital) และเงินกู้ยืม (Loans) จะเห็นได้ว่าเงินจากกองทุนร่วมลงทุนจะมีประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การขอสินเชื่อหรือการกู้ยืมเงินจากธนาคาร หรือสถาบันการเงิน ในกรณีที่ผู้ประสบภัยสึนามิไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน และยังไม่สามารถรับภาระดอกเบี้ยได้ เนื่องจากยังไม่ทราบว่าธุรกิจของตนที่ลงทุนไปนั้นจะคืนกำไรในระยะเวลาอันสั้นหรือไม่ ทำให้เงินร่วมลงทุนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของผู้ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ และมาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิอีกทางหนึ่ง เช่น การขยายกำหนดเวลายื่นแบบแสดงภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ผู้ประสบภัย 6 จังหวัดภาคใต้ สำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2547 เป็นต้น

ปัจจัยที่จะทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงินมีอยู่ 2 ประการด้วยกัน ประการที่หนึ่งคือ หลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วหลักประกันจะเป็น อสังหาริมทรัพย์ อันได้แก่ ที่ดิน อาคาร สิ่งปลูกสร้าง รองลงมา ก็อาจจะเป็น เครื่องจักร อุปกรณ์ เป็นต้น สำหรับการใช้นิติบุคคลค้ำประกันก็นับเป็นหลักประกันชนิดหนึ่ง แต่ปัจจุบันมักจะไม่มี การอนุมัติสินเชื่อในรูปแบบดังกล่าวนี้ และการหาผู้ค้ำประกันก็เป็นเรื่องลำบาก เนื่องจากการผิมนัดชำระจนทำให้ผู้ค้ำประกันต้องมารับภาระหนี้ดังกล่าว ดังเช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้สินเชื่อ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ โดยการใช้บุคคล/นิติบุคคลค้ำประกันแทนการใช้หลักทรัพย์ค้ำประกัน เช่น ข้าราชการระดับตั้งแต่ C6 ถึง C8 พนักงานผู้มีรายได้ประจำ และนิติบุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่ธนาคารกำหนด เป็นต้น แต่ในความเป็นจริงแล้วการที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ จะหาผู้ค้ำประกันในคุณสมบัติตามที่กำหนดนั้นถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะได้ตามเกณฑ์ดังกล่าว ดังนั้นปัญหาของหลักประกันการกู้ยืม หรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยปัญหาที่พบ คือ มีหลักประกันไม่คุ้มวงเงินกู้ และการไม่สามารถหาหลักประกันเพิ่มเติม โดยที่ดินเดิมเป็นหลักประกันของธนาคารเดิมที่ให้กู้ยืมอยู่แล้ว จึงไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) จึงเปิดบริการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินผ่านกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภท คือ กองทุนร่วมลงทุนเพื่อผู้ประสบภัยสึนามิ (Tsunami SMEs Fund) และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและ

พัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ (Tsunami Recovery Fund) เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน โดยเฉพาะ นอกจากนี้จะส่งเสริมการดำเนินงานของบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) โดยปรับเกณฑ์การคิดความเสี่ยงของสินเชื่อที่มี บสย. ค้ำประกันของสถาบันการเงิน อีกด้วย

และประการที่สองคือ ความพร้อมและความสามารถของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการจัดทำแผนธุรกิจ และการบริหารจัดการ/Chain การบริหารจากมืออาชีพ ซึ่งปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิคือ ธนาคารไม่สามารถอนุมัติการกู้เพิ่ม เพราะไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ และผู้ประกอบการขาดข้อมูล/ความรู้จึงไม่สามารถจัดทำแผนธุรกิจที่ดี ซึ่งไม่มีความเป็นไปได้ทางธุรกิจ ทำให้ไม่ได้รับเงินกู้เพิ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเขียนแผนธุรกิจนั้นเป็นปัญหาของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้ การจัดทำแผนธุรกิจถือว่าเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่จะมีผลให้ผู้ประกอบการสามารถกู้เงินจากธนาคารได้สำเร็จตามที่ต้องการ หรืออาจจะทำให้ได้รับคำปฏิเสธในการกู้เงินจากทางธนาคารก็ได้เช่นเดียวกัน โดยผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิส่วนใหญ่ โดยเฉพาะรายเล็กจะมีปัญหาในเรื่องของการจัดทำแผนธุรกิจนี้มาก โดยไม่รู้จะเขียนให้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องได้อย่างไร ดังนั้นเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ต้องลงพื้นที่เพื่อช่วยผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ในการเขียนแผนธุรกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) หรือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ต้องมีการประมวลข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดในการจัดทำแผนธุรกิจของเอกชน ซึ่งอาจต้องมีการเผยแพร่มากขึ้น

จากผลการศึกษาเชิงปริมาณ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ โดยใช้ข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 30 เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2548 และใช้วิธีประมาณการระบบสมการอุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองชั้น โดยผลการศึกษาทั้งหมดสามารถกล่าวโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ผลการทดสอบ Unit Root Test ด้วยวิธี ADF test พบว่าข้อมูลรายวันของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ในการศึกษา คือ R_t , GDP_t และ $M1_t$ มีอันดับ 1 หรือ $X_t \sim I(1)$ ยกเว้น $QSME_t$ มีอันดับ 0 หรือ $X_t \sim I(0)$ ในช่วงที่ทำการศึกษา และผลการทดสอบระบบสมการอุปสงค์ และอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ เป็นดังนี้

ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ในทิศทางตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง และถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพลดลง จะส่งผลทำให้ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น

2. ผลผลิตขั้นต้นมวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อผลผลิตขั้นต้นมวลรวมภายในประเทศด้านการผลิตเพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น และถ้าผลผลิตขั้นต้นมวลรวมภายในประเทศด้านการผลิตลดลง จะส่งผลทำให้ปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง โดยจะเห็นได้ว่าเมื่อรายได้ของประชาชนโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จะทำให้ประชาชนโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เจ้าของธุรกิจเล็งเห็นช่องทางในการขยายกิจการโดยการเพิ่มการลงทุน จึงทำให้เจ้าของธุรกิจต้องการขอสินเชื่อเพิ่มขึ้น

ปัจจัยที่กำหนดอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น และถ้าอัตรา

ดอกเบียเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพลดลง จะส่งผลทำให้ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง

2. ปริมาณเงินในความหมายแคบ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อปริมาณเงินเพิ่มขึ้น จะส่งผลทำให้ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพเพิ่มขึ้น และถ้าปริมาณเงินลดลง จะส่งผลทำให้ปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพลดลง โดยจะเห็นได้ว่าเมื่อธนาคารมีปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ทำให้ธนาคารต้องการสร้างรายได้ให้กับธนาคารมากขึ้น จึงมีการปล่อยสินเชื่อให้กับเจ้าของธุรกิจมากขึ้น

สรุปผลของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์และอุปทาน ณ จุดดุลยภาพในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ จะถูกกำหนดจากปริมาณความต้องการสินเชื่อ เท่ากับปริมาณการปล่อยสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ ทำให้เกิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ณ จุดดุลยภาพขึ้น ณ ระดับหนึ่งในตลาดสินเชื่อ ซึ่งเป็นจุดดุลยภาพชั่วคราว และเมื่อไรก็ตามที่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่างๆ ทางการเงิน จะทำให้อุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อในตลาดสินเชื่อเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นจุดดุลยภาพในตลาดสินเชื่อก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ทำให้ระดับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และปริมาณสินเชื่อ ในตลาดสินเชื่อเปลี่ยนแปลงไป เช่นเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงในปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเส้นอุปสงค์ และอุปทานของสินเชื่อในตลาดสินเชื่อ ทำให้เส้นอุปสงค์และอุปทานเกิดการเคลื่อนย้ายไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้น จะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในตลาดสินเชื่อได้ไม่เท่ากัน เนื่องมาจากผลของความชันและค่าความยืดหยุ่นของเส้นอุปสงค์ และอุปทานในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิมีค่าไม่เท่ากัน ซึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในตลาดสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ เนื่องจากเส้นอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ มีความชันน้อยกว่าเส้นอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ หรือมีความยืดหยุ่นมากกว่าเส้นอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ นั่นเอง

คุณภาพของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และปริมาณสินเชื่อ

ตามนโยบายของกระทรวงการคลังที่ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิในครั้งนี้เป็นกรณีพิเศษ โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทย อนุมัติวงเงินสินเชื่อตามเงื่อนไขผ่อนปรน (Soft Loan) ให้กับสถาบันการเงินเพื่อนำไปปล่อยกู้กับลูกค้า โดยคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ร้อยละ 2.0 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำกว่าเวลาปกติในการให้สินเชื่อ เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิโดยเฉพาะ พบว่าเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงจากร้อยละ 6.3086 ต่อปี เป็นร้อยละ 2.0 ต่อปี จะช่วยให้มีการขยายตัวของปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิเกิดขึ้นจริง เท่ากับ 3,099.1282 ล้านบาท ซึ่งใกล้เคียงกับปริมาณความต้องการสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิที่เกิดขึ้นจริง หรือยอดคำขอสินเชื่อจากลูกค้า ดังตารางที่ 4.7 ซึ่งเท่ากับ $61,307.24/20 = 3,065.3620$ ล้านบาท แสดงว่าการใช้นโยบายของกระทรวงการคลัง โดยลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลงมาเท่ากับร้อยละ 2.0 ต่อปีนั้น เป็นนโยบายที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ตามสภาพความต้องการสินเชื่อที่เกิดขึ้นจริง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างนี้ จากผลการศึกษาความเสียหาย ความช่วยเหลือด้านการเงิน และปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน รวมถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อคุณภาพตลาดทั่วไปในกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิจากสถาบันการเงินไทย และวิเคราะห์ถึงอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมในการให้สินเชื่อกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ โดยเฉพาะลูกค้ารายใหม่ และได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยสึนามิทางอ้อม ควรยื่นการขอสินเชื่อจากธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย
2. ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ ที่ต้องการขอสินเชื่อแล้วไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน ควรเลือกใช้บริการเงินร่วมลงทุนจากกองทุนร่วมลงทุน 2 ประเภทที่สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สสว.) จัดตั้งขึ้นคือ กองทุนร่วมลงทุนเพื่อผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ (Tsunami SMEs Fund) และกองทุนเปิดเพื่อฟื้นฟูและพัฒนากิจการที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ (Tsunami Recovery Fund)

3. เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ควรลงพื้นที่เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิในการเขียนแผนธุรกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) หรือสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ต้องมีการประมวลข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดในการจัดทำแผนธุรกิจ

4. การใช้นโยบายของกระทรวงการคลัง โดยลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลงมาเท่ากับร้อยละ 2.0 ต่อปีนั้น เป็นนโยบายที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือด้านสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิตามสภาพความต้องการสินเชื่อที่เกิดขึ้นจริง ดังนั้นกระทรวงการคลัง จึงควรคงนโยบายนี้ไว้เช่นเดิม

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป จะเห็นได้ว่าการศึกษารั้งนี้จะเน้นการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการที่ประสบภัยสึนามิ เฉพาะรายละเอียดของการให้สินเชื่อ และการร่วมลงทุนโดยกองทุนร่วมลงทุนเท่านั้น ดังนั้นในการศึกษารั้งต่อไปควรศึกษาถึงรายละเอียดการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินด้านมาตรการภาษีและค่าธรรมเนียม พร้อมทั้งวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างการให้สินเชื่อกับมาตรการภาษีและค่าธรรมเนียมว่าการให้ความช่วยเหลือด้านใดมีประสิทธิผลมากกว่ากัน นอกจากนี้ควรศึกษาความเสียหายและความต้องการด้านการเงินของผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสึนามิโดยแยกตามประเภทของ SMEs ด้วย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กอบศักดิ์ ภูตระกูล. 2544. บทบาทของธนาคารพาณิชย์ต่อนโยบายการเงิน. สัมมนาวิชาการประจำปี 2544 สาขานโยบายสถาบันการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย (Online).
http://www.bot.or.th/BOTHomepage/DataBank/Econcond/seminar/yearly/8-26-2003-Eng-i-10/roles_of_cb.pdf, 30 ธันวาคม 2544.
- ชลีพร ไกรสมเดช. 2546. ปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Online). http://library.cmu.ac.th/digital_collection/etheses/detail.php?id=6891&word=สินเชื่อ, 2 มีนาคม 2548.
- ถิรนนท์ บุตรศรี. 2547. ศึกษาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ไทยระหว่างมกราคม 2540-มิถุนายน 2546. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย. 2548ก. นิยามของ SMEs (Online). <http://www.smebank.co.th/>, 25 มีนาคม 2549.
- _____. 2548ข. โครงการสินเชื่อผู้ประกอบการรายย่อย (Online). <http://www.smebank.co.th/>, 25 มีนาคม 2549.
- ธนาคารกรุงไทย. 2548. โครงการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการใน 6 จังหวัดภาคใต้ ที่ประสบภัยพิบัติภัย (Online). <http://www.ktb.co.th/>, 25 มีนาคม 2549.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2548. รายงานเศรษฐกิจรายเดือน (Online). <http://www.bot.or.th/BOTHomepage/DataBank/EconData/EconData.htm>, 25 มีนาคม 2549
- นิรันดร์ ประสพสุขโชคชัย. 2541. ปัจจัยที่มีบทบาทในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยภายหลังการเปิดเสรีทางการเงิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปัญญาภรณ์ เสียงเจริญ. 2544. การศึกษาปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรม จากสถาบันการเงินภายในประเทศ. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ฝ่ายบริหารจัดการกองทุนร่วมลงทุน สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2549. กองทุนร่วมลงทุนเพื่อยกระดับความสามารถแข่งขันของธุรกิจไทย (Online). http://cms.sme.go.th/cms/c/portal/layout?p_1_id=22.194, 5 พฤศจิกายน 2549.

ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2548. คลื่นยักษ์สึนามิ คลื่นอภิมหาภัย. มูลนิธิชัยพัฒนา (Online). http://www.rspg.org/thaigov_rspg/tsunami/tsm_1.htm, 25 มีนาคม 2549.

ศูนย์ประสาน และบริการฟื้นฟู SMEs ที่ประสบภัย Tsunami สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2548. โครงการเงินร่วมลงทุน SMEs ที่ประสบภัย “สึนามิ” (Online). <http://tsunami.sme.go.th/home/default.aspx>, 25 มีนาคม 2549

ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 2548. การประเมินความเสียหายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อันเกิดจากสึนามิ (Online). http://www.mmtc13.org/cits/ARTICLE/Default_PDFView.asp?GID=332, 25 มีนาคม 2549.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2548. การประเมินผลกระทบจาก Tsunami ต่อเศรษฐกิจไทยในปี 2548. ม.ป.ท.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. 2548. สรุปข่าวการประชุมคณะรัฐมนตรีนอกสถานที่ เรื่อง สรุปการให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูพื้นที่ที่ประสบธรณีพิบัติโดยกระทรวงการคลัง, 5-6 กันยายน 2548 (Online). <http://www.thaigov.go.th/news/cab/48/cab06sep48.htm>, 25 มีนาคม 2549.

- อำนาจ แดงเรือ. 2537. การศึกษาแหล่งเงินทุนและตลาดสินเชื่อของอุตสาหกรรมขนาดย่อมใน
จังหวัดเชียงใหม่ (Online). [http://library.cmu.ac.th/digital_collection/etheses/
detail.php?id=8217&word=สินเชื่อ](http://library.cmu.ac.th/digital_collection/etheses/detail.php?id=8217&word=สินเชื่อ), 25 มีนาคม 2549
- อมร จิระชัยประสิทธิ์. 2545. ศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์ และอุปทานในการให้สินเชื่อ
ของธนาคารพาณิชย์ไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Bernanke, B.S. and S. B. Alan. 1988. Credit, Money, and Aggregate Demand. **National
Bureau of Economic Research Working Paper Series** (Online).
<http://papers.nber.org/papers/w2534.v5.pdf>, March 25, 2006.
- Calza, A., C. Gartner, and J. Sousa. 2001. Modelling the Demand for Loans to the Private Sector
in the Euro Area. **European Central Bank Working Paper Series** (55) (Online).
<http://www.ecb.int/pub/pdf/scpwps/ecbwp055.pdf>, March 25, 2006.
- Calza, A., M. Manrique, and J. Sousa. 2003. Aggregate Loans to the Euro Area Private Sector.
European Central Bank Working Paper Series (202) (Online).
<http://www.ecb.int/pub/pdf/scpwps/ecbwp202.pdf>, March 25, 2006.
- Munoz, S. 2000. The Breakdown of Credit Relations Under Conditions of Banking Crisis:
A Switching Regime Approach. **IMF Working Paper**.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ผลการศึกษาแบบจำลอง

ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร

ตารางผนวกที่ ก1 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $QSME_t$ (Stationary)

Null Hypothesis: QSME has a unit root				
Exogenous: Constant				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-9.683591	0.0000
Test critical values:	1% level		-3.473672	
	5% level		-2.880463	
	10% level		-2.576939	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(QSME)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 20:00				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
QSME(-1)	-0.065410	0.006755	-9.683591	0.0000
C	160.2192	15.95110	10.04440	0.0000
R-squared	0.384671	Mean dependent var		6.338726
Adjusted R-squared	0.380569	S.D. dependent var		21.69842
S.E. of regression	17.07751	Akaike info criterion		8.526473
Sum squared resid	43746.23	Schwarz criterion		8.566261
Log likelihood	-646.0119	F-statistic		93.77194
Durbin-Watson stat	1.450312	Prob(F-statistic)		0.000000

ตารางผนวกที่ ก2 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร R_t (Non-stationary)

Null Hypothesis: R has a unit root				
Exogenous: Constant, Linear Trend				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-3.136243	0.1018
Test critical values:	1% level		-4.019561	
	5% level		-3.439658	
	10% level		-3.144229	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(R)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 23:25				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
R(-1)	-0.095475	0.030443	-3.136243	0.0021
C	0.557529	0.176574	3.157477	0.0019
@TREND(1/06/2005)	0.000658	0.000203	3.238861	0.0015
R-squared	0.067170	Mean dependent var		0.005901
Adjusted R-squared	0.054648	S.D. dependent var		0.016112
S.E. of regression	0.015666	Akaike info criterion		-5.455137
Sum squared resid	0.036567	Schwarz criterion		-5.395456
Log likelihood	417.5904	F-statistic		5.364467
Durbin-Watson stat	1.930961	Prob(F-statistic)		0.005627

ตารางผนวกที่ ก3 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร DR_t (Stationary)

Null Hypothesis: DR has a unit root				
Exogenous: Constant				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-12.13336	0.0000
Test critical values:	1% level		-3.473672	
	5% level		-2.880463	
	10% level		-2.576939	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(DR)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 19:59				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
DR(-1)	-0.990642	0.081646	-12.13336	0.0000
C	0.005845	0.001397	4.184663	0.0000
R-squared	0.495321	Mean dependent var		0.000000
Adjusted R-squared	0.491956	S.D. dependent var		0.022679
S.E. of regression	0.016165	Akaike info criterion		-5.398851
Sum squared resid	0.039197	Schwarz criterion		-5.359063
Log likelihood	412.3127	F-statistic		147.2185
Durbin-Watson stat	2.001425	Prob(F-statistic)		0.000000

ตารางผนวกที่ ก4 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร GDP_t (Non-stationary)

Null Hypothesis: GDP has a unit root				
Exogenous: Constant, Linear Trend				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-1.573602	0.7990
Test critical values:	1% level		-4.019561	
	5% level		-3.439658	
	10% level		-3.144229	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(GDP)				
Method: Least Squares				
Date: 04/10/07 Time: 05:37				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
GDP(-1)	-0.025778	0.016382	-1.573602	0.1177
C	681.8816	418.8066	1.628154	0.1056
@TREND(1/06/2005)	0.786002	0.488831	1.607922	0.1100
R-squared	0.017111	Mean dependent var		24.94378
Adjusted R-squared	0.003918	S.D. dependent var		41.54315
S.E. of regression	41.46170	Akaike info criterion		10.30696
Sum squared resid	256141.8	Schwarz criterion		10.36664
Log likelihood	-780.3287	F-statistic		1.296943
Durbin-Watson stat	1.851969	Prob(F-statistic)		0.276434

ตารางผนวกที่ ก5 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $DGDP_t$ (Stationary)

Null Hypothesis: DGDP has a unit root				
Exogenous: Constant				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-11.46470	0.0000
Test critical values:	1% level		-3.473672	
	5% level		-2.880463	
	10% level		-2.576939	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(DGDP)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 19:55				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
DGDP(-1)	-0.933380	0.081413	-11.46470	0.0000
C	23.28574	3.935057	5.917510	0.0000
R-squared	0.467026	Mean dependent var		0.055617
Adjusted R-squared	0.463472	S.D. dependent var		56.77787
S.E. of regression	41.58868	Akaike info criterion		10.30660
Sum squared resid	259442.7	Schwarz criterion		10.34639
Log likelihood	-781.3019	F-statistic		131.4394
Durbin-Watson stat	2.009220	Prob(F-statistic)		0.000000

ตารางผนวกที่ ก6 ผลการทดสอบ Unit Root Test ของตัวแปร $M1_t$ (Non-stationary)

Null Hypothesis: M1 has a unit root				
Exogenous: Constant, Linear Trend				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-1.057197	0.9317
Test critical values:	1% level		-4.019561	
	5% level		-3.439658	
	10% level		-3.144229	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(M1)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 23:36				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
M1(-1)	-0.016211	0.015334	-1.057197	0.2921
C	605.0794	579.0357	1.044978	0.2977
@TREND(1/06/2005)	0.696645	0.486874	1.430853	0.1546
R-squared	0.013824	Mean dependent var		22.49086
Adjusted R-squared	0.000586	S.D. dependent var		204.9282
S.E. of regression	204.8681	Akaike info criterion		13.50215
Sum squared resid	6253673.	Schwarz criterion		13.56183
Log likelihood	-1023.163	F-statistic		1.044292
Durbin-Watson stat	1.625623	Prob(F-statistic)		0.354502

ตารางผนวกที่ ก7 ผลการทดสอบ Unit Root Tesrt ของตัวแปร $DM1_t$ (Stationary)

Null Hypothesis: DM1 has a unit root				
Exogenous: None				
Lag Length: 0 (Automatic based on SIC, MAXLAG=30)				
			t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic			-10.08447	0.0000
Test critical values:	1% level		-2.580264	
	5% level		-1.942938	
	10% level		-1.615316	
*MacKinnon (1996) one-sided p-values.				
Augmented Dickey-Fuller Test Equation				
Dependent Variable: D(DM1)				
Method: Least Squares				
Date: 01/15/07 Time: 20:04				
Sample(adjusted): 2/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 152 after adjusting endpoints				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
DM1(-1)	-0.804891	0.079815	-10.08447	0.0000
R-squared	0.402445	Mean dependent var		0.004583
Adjusted R-squared	0.402445	S.D. dependent var		261.5786
S.E. of regression	202.2046	Akaike info criterion		13.46299
Sum squared resid	6173893.	Schwarz criterion		13.48289
Log likelihood	-1022.188	Durbin-Watson stat		2.059208

ผลการศึกษาแบบจำลองด้วยวิธี 2SLS

ตารางผนวกที่ ก8 ผลการศึกษาสมการด้านอุปสงค์ต่อสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่ประสภภัยสินามิ ณ จุดดุลยภาพ

Dependent Variable: QSME				
Method: Two-Stage Least Squares				
Date: 01/16/07 Time: 01:28				
Sample(adjusted): 10/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 146 after adjusting endpoints				
Convergence achieved after 9 iterations				
White Heteroskedasticity-Consistent Standard Errors & Covariance				
Instrument list: DGDP DM1				
Lagged dependent variable & regressors added to instrument list				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	2419.890	41.50354	58.30563	0.0000
DR	-109.1196	56.94127	-1.916354	0.0574
DGDP	0.037599	0.027239	1.380327	0.1698
AR(1)	1.076880	0.050021	21.52873	0.0000
AR(2)	-0.017790	0.066749	-0.266519	0.7902
AR(3)	-0.018333	0.058617	-0.312759	0.7549
AR(4)	0.015193	0.053509	0.283940	0.7769
AR(5)	-0.100964	0.074166	-1.361322	0.1757
AR(6)	0.166023	0.094372	1.759238	0.0808
AR(7)	-0.159824	0.041992	-3.806079	0.0002
R-squared	0.985852	Mean dependent var	2387.610	
Adjusted R-squared	0.984915	S.D. dependent var	132.1230	
S.E. of regression	16.22734	Sum squared resid	35812.43	
F-statistic	1053.189	Durbin-Watson stat	2.022488	
Prob(F-statistic)	0.000000			
Inverted AR Roots	.91+.07i	.91 -.07i	.34+.60i	.34 -.60i
	-.33 -.65i	-.33+.65i	-.76	

ตารางผนวกที่ ก9 ผลการศึกษาสมการด้านอุปทานของสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่ประสบภัยสึนามิ ณ จุดดุลยภาพ

Dependent Variable: QSME				
Method: Two-Stage Least Squares				
Date: 01/16/07 Time: 01:40				
Sample(adjusted): 7/06/2005 30/12/2005				
Included observations: 149 after adjusting endpoints				
Convergence achieved after 13 iterations				
White Heteroskedasticity-Consistent Standard Errors & Covariance				
Instrument list: DGDP DM1				
Lagged dependent variable & regressors added to instrument list				
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	2430.449	41.68566	58.30421	0.0000
DR	28.84960	16.86748	1.710368	0.0894
DM1	0.033942	0.014330	2.368657	0.0192
AR(1)	1.402098	0.162691	8.618141	0.0000
AR(2)	-0.429728	0.272187	-1.578795	0.1166
AR(3)	0.157072	0.162100	0.968978	0.3342
AR(4)	-0.159528	0.067150	-2.375697	0.0189
R-squared	0.994133	Mean dependent var	2374.480	
Adjusted R-squared	0.993885	S.D. dependent var	159.9404	
S.E. of regression	12.50697	Sum squared resid	22212.24	
F-statistic	4010.181	Durbin-Watson stat	2.040767	
Prob(F-statistic)	0.000000			
Inverted AR Roots	.90	.81	-.15+.44i	-.15 -.44i

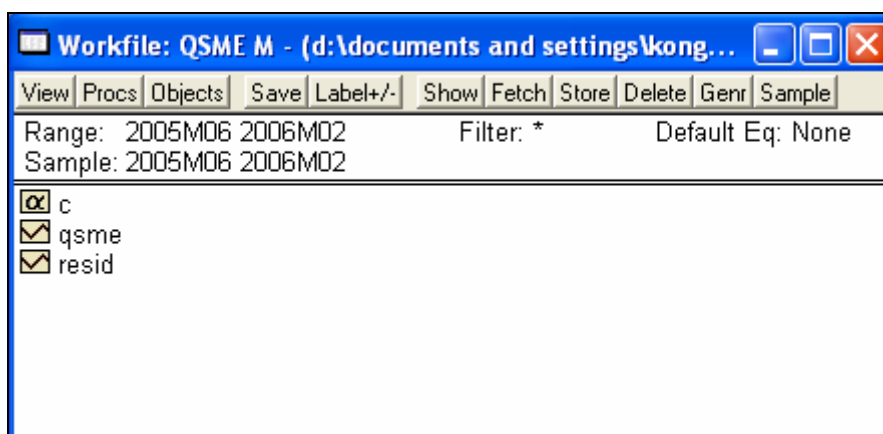
ภาคผนวก ข

การกระจายข้อมูลเป็นรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน)

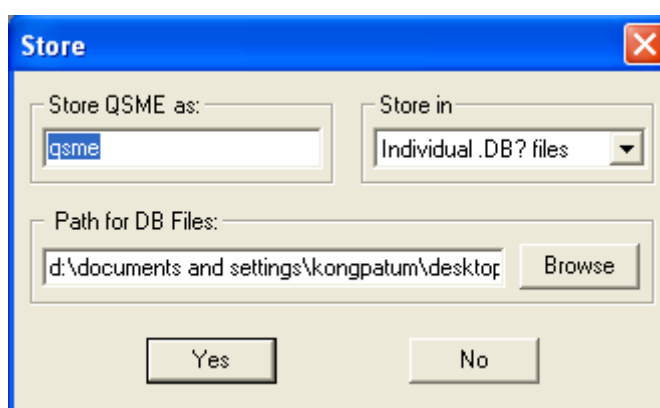
การกระจายข้อมูลเป็นรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน)

ขั้นตอนในการการกระจายข้อมูลเป็นรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) สามารถทำได้ดังนี้

1. สร้าง Workfile ของข้อมูลที่จะนำมากระจายเป็นรายวัน ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง ปริมาณสินเชื่อคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภัยสึนามิ (QSME,) โดยใช้ข้อมูลรายเดือน ตั้งแต่ เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2548 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2549(2005:6 ถึง 2006:2) ดังภาพข้างล่างนี้

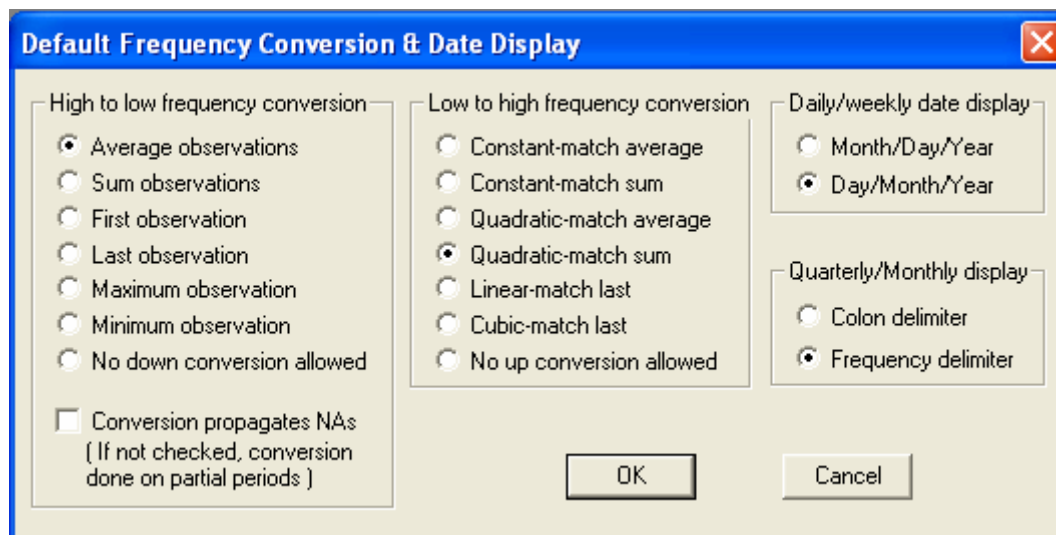

2. คลิกขวาที่ตัวแปร qsme แล้วเลือก Store to DB... จะได้ดังภาพข้างล่างนี้

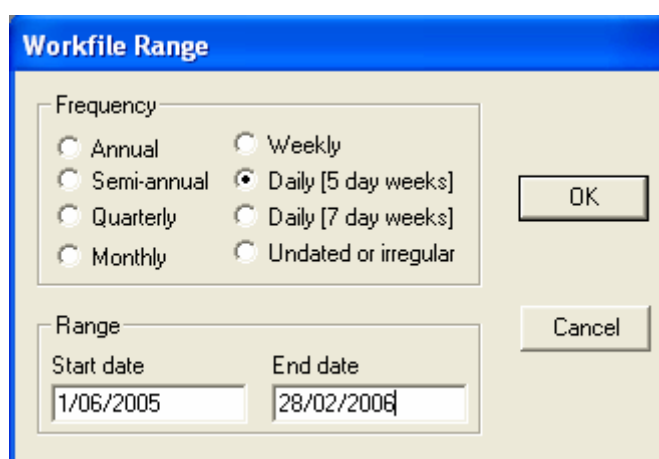
จากนั้นที่ช่อง Store in เลือก Individual .DB? file และที่ช่อง Path for DB Files: เป็นการให้เลือก Save File ชื่อ qsme.db ไว้ที่ตามที่เราต้องการ แล้ว Click Yes

3. เลือก Options > Frequency Conversion- dates... จะได้ดั่งภาพข้างล่างนี้

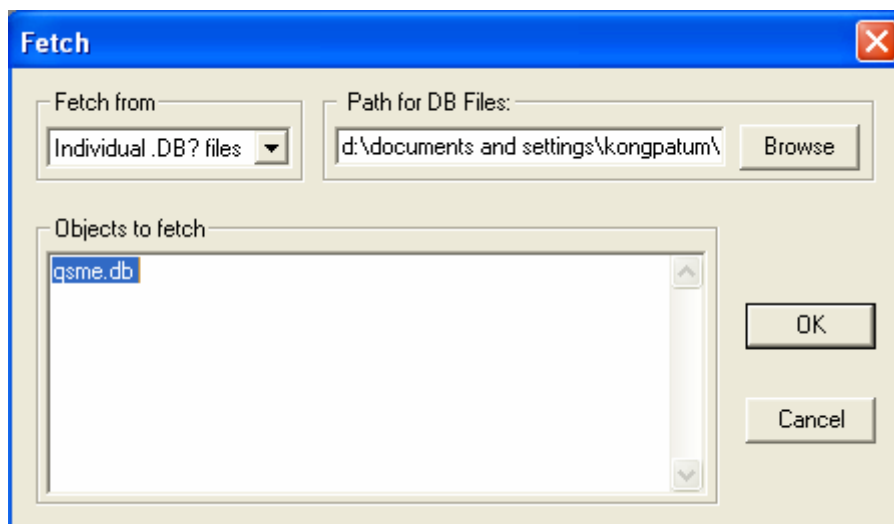

ที่ช่อง Low to high frequency conversion เลือก Quadratic-match sum ที่ช่อง Daily/weekly date display เลือก Day/Month/Year และที่ช่อง Quarterly/Monthly display เลือก Frequency delimiter ดั่งภาพ แล้ว Click OK

4. สร้าง Workfile ใหม่ ให้เป็นข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) โดยเริ่มตั้งแต่ 1/06/2005 ถึง 28/02/2006 ดั่งภาพข้างล่างนี้

5. จากนั้นให้คลิกขวาที่พื้นที่ว่างๆ ของ Workfile ข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) แล้วเลือก Fetch from DB... จะได้ดังภาพข้างล่างนี้

ที่ช่อง Fetch from เลือก Individual .DB? files ที่ช่อง Path for DB Files: ให้ Click Browse เพื่อเรียก File ชื่อ qsme.db ที่เราทำการ Save ไว้ในขั้นตอนที่ 2 ขึ้นมา จะเห็นว่าในช่อง Objects to fetch จะมี File ชื่อ qsme.db ปรากฏขึ้นมา แล้ว Click OK เราก็จะได้ข้อมูล qsme เป็นข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ปรากฏใน Workfile ของข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ดังภาพข้างล่างนี้

Series: QSME Workfile: QSME DAY 5	
View Procs Objects Print Name Freeze Transform Edit+/- Smpl+/- L	
QSME	
Last updated: 01/18/07 - 16:55	
Display Name:	
Modified: Frequency converted from Monthly	
1/06/05	1476.927
2/06/05	1531.689
3/06/05	1584.974
6/06/05	1636.782
7/06/05	1687.113
8/06/05	1735.967
9/06/05	1783.343

ภาคผนวก ค
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

obs	วัน/เดือน/ปี	QSME	R	DR	GDP	DGDP	M1	DM1
1	1/06/2005	1,476.93	5.9125	0	25,984.32	0	38,245.20	0
2	2/06/2005	1,531.69	5.9125	0	25,990.88	6.5588	38,244.10	- 1.0990
3	3/06/2005	1,584.97	5.9125	0	25,997.85	6.9745	38,245.95	1.8511
4	6/06/2005	1,636.78	5.9125	0	26,005.24	7.3903	38,250.75	4.8011
5	7/06/2005	1,687.11	5.9125	0	26,013.05	7.8060	38,258.50	7.7511
6	8/06/2005	1,735.97	5.9125	0	26,021.27	8.2218	38,269.20	10.7011
7	9/06/2005	1,783.34	5.9125	0	26,029.91	8.6376	38,282.85	13.6511
8	10/06/2005	1,829.24	5.9125	0	26,038.96	9.0533	38,299.45	16.6011
9	13/06/2005	1,873.67	5.9125	0	26,048.43	9.4691	38,319.01	19.5511
10	14/06/2005	1,916.61	5.9125	0	26,058.31	9.8848	38,341.51	22.5011
11	15/06/2005	1,958.08	5.9125	0	26,068.62	10.3006	38,366.96	25.4511
12	16/06/2005	1,998.07	5.9125	0	26,079.33	10.7163	38,395.36	28.4011
13	17/06/2005	2,036.59	5.9125	0	26,090.46	11.1321	38,426.71	31.3511
14	20/06/2005	2,073.62	5.9125	0	26,102.01	11.5478	38,461.01	34.3012
15	21/06/2005	2,109.18	5.9125	0	26,113.97	11.9636	38,498.26	37.2512
16	22/06/2005	2,143.27	5.9125	0	26,126.35	12.3794	38,538.46	40.2012
17	23/06/2005	2,175.87	5.9125	0	26,139.15	12.7951	38,581.62	43.1512
18	24/06/2005	2,207.00	5.9125	0	26,152.36	13.2109	38,627.72	46.1012
19	27/06/2005	2,236.66	5.9125	0	26,165.99	13.6266	38,676.77	49.0512
20	28/06/2005	2,264.83	5.9125	0	26,180.03	14.0424	38,728.77	52.0012
21	29/06/2005	2,291.53	5.9125	0	26,194.49	14.4581	38,783.72	54.9512
22	30/06/2005	2,316.75	5.9125	0	26,209.36	14.8739	38,841.62	57.9012
23	1/07/2005	2,340.50	5.9125	0	26,320.39	111.0263	39,815.46	973.8354
24	4/07/2005	2,362.76	5.9577	0.0452	26,336.00	15.6161	39,863.38	47.9233
25	5/07/2005	2,383.55	5.9577	0	26,351.90	15.8980	39,902.34	38.9648
26	6/07/2005	2,402.87	5.9577	0	26,368.08	16.1798	39,932.35	30.0063
27	7/07/2005	2,420.70	5.9577	0	26,384.54	16.4617	39,953.40	21.0478
28	8/07/2005	2,437.06	5.9962	0.0385	26,401.29	16.7436	39,965.49	12.0893
29	11/07/2005	2,451.94	5.9962	0	26,418.31	17.0254	39,968.62	3.1309
30	12/07/2005	2,465.35	5.9962	0	26,435.62	17.3073	39,962.79	- 5.8276
31	13/07/2005	2,477.28	5.9962	0	26,453.21	17.5891	39,948.01	- 14.7861

obs	วัน/เดือน/ปี	QSME	R	DR	GDP	DGDP	M1	DM1
32	14/07/2005	2,487.73	5.9962	0	26,471.08	17.8710	39,924.26	- 23.7446
33	15/07/2005	2,496.70	5.9962	0	26,489.23	18.1529	39,891.56	- 32.7031
34	18/07/2005	2,504.20	5.9962	0	26,507.67	18.4347	39,849.90	- 41.6615
35	19/07/2005	2,510.22	5.9962	0	26,526.38	18.7166	39,799.28	- 50.6200
36	20/07/2005	2,514.76	5.9962	0	26,545.38	18.9984	39,739.70	- 59.5785
37	21/07/2005	2,517.83	5.9962	0	26,564.66	19.2803	39,671.16	- 68.5370
38	22/07/2005	2,519.42	5.9962	0	26,584.22	19.5621	39,593.67	- 77.4955
39	25/07/2005	2,519.53	5.9962	0	26,604.07	19.8440	39,507.21	- 86.4539
40	26/07/2005	2,518.16	5.9962	0	26,624.19	20.1259	39,411.80	- 95.4124
41	27/07/2005	2,515.32	5.9962	0	26,644.60	20.4077	39,307.43	- 104.3709
42	28/07/2005	2,511.00	5.9962	0	26,665.29	20.6896	39,194.10	- 113.3294
43	29/07/2005	2,505.21	5.9962	0	26,686.26	20.9714	39,071.81	- 122.2879
44	1/08/2005	2,330.48	5.9962	0	26,707.52	21.2533	37,364.10	- 1,707.7062
45	2/08/2005	2,322.42	5.9962	0	26,729.05	21.5351	37,230.41	- 133.6905
46	3/08/2005	2,314.96	5.9962	0	26,750.87	21.8170	37,107.31	- 123.1061
47	4/08/2005	2,308.10	6.0154	0.0192	26,772.97	22.0989	36,994.79	- 112.5217
48	5/08/2005	2,301.84	6.0154	0	26,795.35	22.3807	36,892.85	- 101.9373
49	8/08/2005	2,296.18	6.1571	0.1417	26,818.01	22.6626	36,801.50	- 91.3529
50	9/08/2005	2,291.11	6.1571	0	26,840.96	22.9444	36,720.73	- 80.7685
51	10/08/2005	2,286.65	6.1571	0	26,864.18	23.2263	36,650.54	- 70.1840
52	11/08/2005	2,282.78	6.1571	0	26,887.69	23.5082	36,590.94	- 59.5996
53	12/08/2005	2,279.51	6.1571	0	26,911.48	23.7900	36,541.93	- 49.0152
54	15/08/2005	2,276.85	6.1571	0	26,935.55	24.0719	36,503.50	- 38.4308
55	16/08/2005	2,274.78	6.1571	0	26,959.91	24.3537	36,475.65	- 27.8464
56	17/08/2005	2,273.30	6.1571	0	26,984.54	24.6356	36,458.39	- 17.2620
57	18/08/2005	2,272.43	6.1571	0	27,009.46	24.9174	36,451.71	- 6.6776
58	19/08/2005	2,272.16	6.1929	0.0358	27,034.66	25.1993	36,455.62	3.9068
59	22/08/2005	2,272.48	6.1929	0	27,060.14	25.4812	36,470.11	14.4912
60	23/08/2005	2,273.41	6.1929	0	27,085.90	25.7630	36,495.19	25.0757
61	24/08/2005	2,274.93	6.1929	0	27,111.95	26.0449	36,530.85	35.6601
62	25/08/2005	2,277.05	6.1929	0	27,138.27	26.3267	36,577.09	46.2445
63	26/08/2005	2,279.78	6.1929	0	27,164.88	26.6086	36,633.92	56.8289
64	29/08/2005	2,283.10	6.1929	0	27,191.77	26.8904	36,701.33	67.4133

obs	วัน/เดือน/ปี	QSME	R	DR	GDP	DGDP	M1	DM1
65	30/08/2005	2,287.01	6.1929	0	27,218.94	27.1723	36,779.33	77.9977
66	31/08/2005	2,291.53	6.1929	0	27,246.40	27.4542	36,867.91	88.5821
67	1/09/2005	2,345.00	6.1929	0	27,274.13	27.7360	38,021.00	1,153.0847
68	2/09/2005	2,349.95	6.1929	0	27,302.15	28.0179	38,114.02	93.0221
69	5/09/2005	2,354.92	6.1929	0	27,330.45	28.2997	38,205.08	91.0599
70	6/09/2005	2,359.91	6.1929	0	27,359.03	28.5816	38,294.18	89.0976
71	7/09/2005	2,364.93	6.2107	0.0178	27,387.90	28.8635	38,381.31	87.1354
72	8/09/2005	2,369.97	6.2286	0.0179	27,417.04	29.1453	38,466.49	85.1732
73	9/09/2005	2,375.03	6.2464	0.0178	27,446.47	29.4272	38,549.70	83.2109
74	12/09/2005	2,380.12	6.2464	0	27,476.18	29.7090	38,630.94	81.2487
75	13/09/2005	2,385.23	6.2464	0	27,506.17	29.9909	38,710.23	79.2865
76	14/09/2005	2,390.37	6.2821	0.0357	27,536.44	30.2727	38,787.56	77.3242
77	15/09/2005	2,395.52	6.3179	0.0358	27,567.00	30.5546	38,862.92	75.3620
78	16/09/2005	2,400.70	6.3357	0.0178	27,597.83	30.8365	38,936.32	73.3998
79	19/09/2005	2,405.91	6.3714	0.0357	27,628.95	31.1183	39,007.75	71.4375
80	20/09/2005	2,411.13	6.3714	0	27,660.35	31.4002	39,077.23	69.4753
81	21/09/2005	2,416.38	6.3714	0	27,692.03	31.6820	39,144.74	67.5131
82	22/09/2005	2,421.66	6.3714	0	27,724.00	31.9639	39,210.29	65.5508
83	23/09/2005	2,426.95	6.3893	0.0179	27,756.24	32.2457	39,273.88	63.5886
84	26/09/2005	2,432.27	6.3893	0	27,788.77	32.5276	39,335.51	61.6264
85	27/09/2005	2,437.62	6.3893	0	27,821.58	32.8095	39,395.17	59.6641
86	28/09/2005	2,442.98	6.3893	0	27,854.67	33.0913	39,452.87	57.7019
87	29/09/2005	2,448.37	6.3893	0	27,888.05	33.3732	39,508.61	55.7397
88	30/09/2005	2,453.79	6.3893	0	27,921.70	33.6550	39,562.39	53.7774
89	3/10/2005	2,493.32	6.4133	0.024	28,439.11	517.4143	39,692.45	130.0548
90	4/10/2005	2,498.19	6.4133	0	28,472.43	33.3167	39,740.94	48.4923
91	5/10/2005	2,502.63	6.4133	0	28,505.35	32.9221	39,786.45	45.5095
92	6/10/2005	2,506.66	6.4133	0	28,537.88	32.5274	39,828.98	42.5268
93	7/10/2005	2,510.26	6.4133	0	28,570.01	32.1328	39,868.52	39.5440
94	10/10/2005	2,513.44	6.4133	0	28,601.75	31.7381	39,905.08	36.5613
95	11/10/2005	2,516.20	6.4300	0.0167	28,633.10	31.3435	39,938.66	33.5785
96	12/10/2005	2,518.53	6.4300	0	28,664.04	30.9488	39,969.25	30.5958
97	13/10/2005	2,520.45	6.4967	0.0667	28,694.60	30.5542	39,996.87	27.6130

obs	วัน/เดือน/ปี	QSME	R	DR	GDP	DGDP	M1	DM1
98	14/10/2005	2,521.94	6.5133	0.0166	28,724.76	30.1595	40,021.50	24.6303
99	17/10/2005	2,523.02	6.5133	0	28,754.52	29.7649	40,043.15	21.6475
100	18/10/2005	2,523.67	6.5133	0	28,783.89	29.3702	40,061.81	18.6648
101	19/10/2005	2,523.90	6.5133	0	28,812.87	28.9756	40,077.49	15.6820
102	20/10/2005	2,523.70	6.5300	0.0167	28,841.45	28.5809	40,090.19	12.6993
103	21/10/2005	2,523.09	6.5300	0	28,869.64	28.1863	40,099.91	9.7165
104	24/10/2005	2,522.05	6.5300	0	28,897.43	27.7917	40,106.64	6.7338
105	25/10/2005	2,520.60	6.5300	0	28,924.82	27.3970	40,110.39	3.7510
106	26/10/2005	2,518.72	6.5467	0.0167	28,951.83	27.0024	40,111.16	0.7683
107	27/10/2005	2,516.42	6.5467	0	28,978.43	26.6077	40,108.95	- 2.2145
108	28/10/2005	2,513.70	6.5467	0	29,004.65	26.2131	40,103.75	- 5.1973
109	31/10/2005	2,510.55	6.5467	0	29,030.47	25.8184	40,095.57	- 8.1800
110	1/11/2005	2,461.96	6.5633	0.0166	29,055.89	25.4238	39,540.54	- 555.0283
111	2/11/2005	2,458.36	6.5633	0	29,080.92	25.0291	39,531.10	- 9.4367
112	3/11/2005	2,454.93	6.5633	0	29,105.55	24.6345	39,525.75	- 5.3563
113	4/11/2005	2,451.66	6.5633	0	29,129.79	24.2398	39,524.47	- 1.2758
114	7/11/2005	2,448.55	6.5633	0	29,153.64	23.8452	39,527.28	2.8046
115	8/11/2005	2,445.61	6.5967	0.0334	29,177.09	23.4505	39,534.16	6.8850
116	9/11/2005	2,442.83	6.5967	0	29,200.14	23.0559	39,545.13	10.9655
117	10/11/2005	2,440.21	6.5967	0	29,222.81	22.6612	39,560.17	15.0459
118	11/11/2005	2,437.76	6.5967	0	29,245.07	22.2666	39,579.30	19.1264
119	14/11/2005	2,435.47	6.5967	0	29,266.94	21.8719	39,602.51	23.2068
120	15/11/2005	2,433.34	6.5967	0	29,288.42	21.4773	39,629.79	27.2872
121	16/11/2005	2,431.37	6.5967	0	29,309.50	21.0826	39,661.16	31.3677
122	17/11/2005	2,429.57	6.5967	0	29,330.19	20.6880	39,696.61	35.4481
123	18/11/2005	2,427.93	6.5967	0	29,350.49	20.2933	39,736.14	39.5285
124	21/11/2005	2,426.46	6.6300	0.0333	29,370.38	19.8987	39,779.75	43.6090
125	22/11/2005	2,425.15	6.6300	0	29,389.89	19.5040	39,827.44	47.6894
126	23/11/2005	2,424.00	6.6300	0	29,409.00	19.1094	39,879.21	51.7699
127	24/11/2005	2,423.01	6.6300	0	29,427.71	18.7147	39,935.06	55.8503
128	25/11/2005	2,422.19	6.6300	0	29,446.03	18.3201	39,994.99	59.9307
129	28/11/2005	2,421.53	6.6214	-0.0086	29,463.96	17.9254	40,059.00	64.0112
130	29/11/2005	2,421.04	6.6214	0	29,481.49	17.5308	40,127.09	68.0916

obs	วัน/เดือน/ปี	QSME	R	DR	GDP	DGDP	M1	DM1
131	30/11/2005	2,420.70	6.6214	0	29,498.62	17.1361	40,199.26	72.1720
132	1/12/2005	2,428.17	6.6214	0	29,515.37	16.7415	40,893.62	694.3584
133	2/12/2005	2,428.07	6.6214	0	29,531.71	16.3468	40,966.28	72.6546
134	5/12/2005	2,428.04	6.6214	0	29,547.67	15.9522	41,035.33	69.0567
135	6/12/2005	2,428.07	6.6393	0.0179	29,563.22	15.5575	41,100.79	65.4588
136	7/12/2005	2,428.18	6.6750	0.0357	29,578.39	15.1629	41,162.65	61.8609
137	8/12/2005	2,428.35	6.6750	0	29,593.15	14.7682	41,220.91	58.2630
138	9/12/2005	2,428.59	6.7107	0.0357	29,607.53	14.3736	41,275.58	54.6651
139	12/12/2005	2,428.90	6.7107	0	29,621.51	13.9789	41,326.65	51.0672
140	13/12/2005	2,429.28	6.7286	0.0179	29,635.09	13.5843	41,374.12	47.4693
141	14/12/2005	2,429.72	6.7286	0	29,648.28	13.1896	41,417.99	43.8714
142	15/12/2005	2,430.24	6.7464	0.0178	29,661.08	12.7950	41,458.26	40.2735
143	16/12/2005	2,430.82	6.7643	0.0179	29,673.48	12.4003	41,494.94	36.6756
144	19/12/2005	2,431.47	6.7633	-0.001	29,685.48	12.0057	41,528.01	33.0777
145	20/12/2005	2,432.19	6.7633	0	29,697.09	11.6110	41,557.49	29.4798
146	21/12/2005	2,432.98	6.7633	0	29,708.31	11.2164	41,583.38	25.8819
147	22/12/2005	2,433.84	6.7967	0.0334	29,719.13	10.8217	41,605.66	22.2840
148	23/12/2005	2,434.76	6.8094	0.0127	29,729.56	10.4271	41,624.35	18.6861
149	26/12/2005	2,435.76	6.8094	0	29,739.59	10.0324	41,639.43	15.0882
150	27/12/2005	2,436.82	6.8094	0	29,749.23	9.6378	41,650.92	11.4903
151	28/12/2005	2,437.95	6.8094	0	29,758.47	9.2431	41,658.82	7.8924
152	29/12/2005	2,439.15	6.8094	0	29,767.32	8.8485	41,663.11	4.2946
153	30/12/2005	2,440.41	6.8094	0	29,775.77	8.4538	41,663.81	0.6967

ที่มา: - ตัวแปร QSME ที่เป็นรายเดือน ได้มาจากสำนักนโยบายระบบการเงิน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง แล้วนำมากระจายเป็นข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน)
- ตัวแปร R GDP และ M1 ได้มาจากธนาคารแห่งประเทศไทย แล้วนำมากระจายเป็นข้อมูลรายวัน (ข้อมูลทุก 5 วัน) ยกเว้น ตัวแปร R ที่เป็นข้อมูลรายวันอยู่แล้ว

อธิบายตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

QSME	คือ จำนวนวงเงินสินเชื่อที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่ประสบภัยสินามิ ได้รับการอนุมัติจากสถาบันการเงินไทย
R	คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้แบบมีระยะเวลาที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี (Minimum Loan Rate: MLR)
DR	คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้แบบมีระยะเวลาที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี (Minimum Loan Rate: MLR) เมื่อปรับข้อมูลโดยการทำ First-differencing แล้ว
GDP	คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต ณ ราคาประจำปี
DGDP	คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการผลิต ณ ราคาประจำปี เมื่อปรับข้อมูลโดยการทำ First-differencing แล้ว
M1	คือ ปริมาณเงินในความหมายแคบ หมายถึงปริมาณเงินที่หมุนเวียนในมือประชาชน ประกอบด้วยธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ในมือประชาชนและเงินฝากเพื่อเรียกของประชาชนที่ระบบธนาคาร
DM1	คือ ปริมาณเงินในความหมายแคบ หมายถึงปริมาณเงินที่หมุนเวียนในมือประชาชน ประกอบด้วยธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ในมือประชาชนและเงินฝากเพื่อเรียกของประชาชนที่ระบบธนาคาร เมื่อปรับข้อมูลโดยการทำ First-differencing แล้ว

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล

นางสาวปริยากร คงประทุม

วัน เดือน ปีที่เกิด

30 พฤษภาคม พ.ศ. 2522

สถานที่เกิด

จังหวัดกระบี่

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตรบัณฑิต (วิทยาการคอมพิวเตอร์)

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย